

ANTHONY GREY
VÉRES KALAND MIAMIBAN
PANNON KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 1989

A fedél

SZABÓ ÁRPÁD

munkája

Sebestyén Elemér, 1989

1.

Martha az oka az egésznek. A francba... Mert mindig összevissza kutat az autóban. Képeket keres. Meg leveleket Most mondja meg, hát hülye vagyok én, hogy a szeretőim képeit meg leveleit a kocsiban dugdossam?

Ez persze csak amolyan költői kérdés volt a taxis részéről, én sem fárasztottam magam a válasszal. Helyette inkább érdeklődve figyeltem, amint egyik kezével a kormányt markolja, a másikkal pedig szétdúlja a kesztyűtartót.

- Nincs, nincs és nincs! Hogy mi az úristennek kellett neki a napszemüvegem... He? Maga érti?

Együttérzően rámosolyogtam, de közben arra gondoltam, hogy majd hülye leszek a féltékeny felesége lelkivilágát boncolgatni. Én nyaralni jöttem! Erre a két hétre teljesen el akarok felejteni minden problémát. Még a sajátomat is nemhogy másét. De ez csak mondta.

- A múltkor felvette az ingemet. Érti? Az ingemet! De az még hagyján. Viszont a napszemüvegem nélkül végigvakoskodhatom az egész délelőttöt. Nem baj, csak menjek haza kajálni. Amit ez tőlem kap...

Halkan felsóhajtottam, és néhány röpké pillanatig eljátszadoztam a gondolattal, hogy kilököm a kocsiból, és inkább én vezetek az út hátralevő részében. Amikor a repülőtérenél beültem, még friss voltam, és teltre kész, mostanra viszont már kezdtem fáradni a sok felesleges dumától. Egyfolytában magyarázott, közben megállás nélkül kereste azt a rohadt szemüveget.

- ... mondtam neki, hogy tőlem azt csinál, amit akar, én akkor is megnézem a kosárlabdameccset. Bezzeg, amikor valamilyen unalomgerjesztő sorozat hatszázhuszonkilencedik részét adják, akkor ő az, akit ki sem lehet vonszolni a házból. Én meg majd egyből ugrok, ha neki arra szottyán kedve, hogy meglátogassuk azokat a rozoga Davidsonékat. Ráadásul a kölykeiket sem tudják megnevelni. Az egyik...

- Sokáig megyünk még? - kérdeztem szelíden, de éreztem, ha nem érkezünk meg hamarosan a végcélhoz, akkor lepofozom.

- Mi? Há? Ja, mindjárt ott vagyunk. Maga nős?

- Nem.

- Szerencsés ember. Ne is nősüljön meg, hallgasson az idősebbre. Maga nem tudja, hogy én mit állok ki nap mint nap. Azért a feleségedet sem irigylem - gondoltam, de ahelyett, hogy a véleményemet közöltem volna vele, inkább kibámultam az ablakon.

Gyönyörű szállodák mellett suhantunk el. A vakítóan fehér épületek között úszómedencék és pálmafákkal szegélyezett sétányok váltogatták egymást, az úttest túloldalán pedig ott volt a tenger és a strand.

A taxis újabb monológba fogott, én pedig azon tűnődtem, hogy miért is nem tudok minden évben eljönni ide.

Pedig a válasz pofonegyszerű volt. A magamfajta, ha nem is csóró, de semmiképpen sem nagymenő magánnyomozó ritkán engedheti meg magának az efféle kicsapongást.

A legutóbbi ügyem azonban igencsak sok pénzt hozott a konyhára, hiszen a gyémánt nagykereskedő - ugyan ki ajánlhatott neki - nemcsak a szokott tarifámat fizette ki elcsavargott csemetéje előkerítéséért, hanem jelentékeny fájdalomdíjjal is

megtoldotta a számlát, miután a fentemlített előkelő sarjat a Los Angeles-i kábítószeres éjszakából kellett előbányásznom. Ez az előbányászás azonban nem ment minden nehézség nélkül, hiszen a srác és barátai felbukkanásomkor arra gondoltak, hogy a rendőrség kábítószer-csoportjától vagyok, és gondolkodás nélkül úgy döntöttek, hogy a mocskos zsarut ki kell nyírni.

Megvallom őszintén, a hátamon még most is látszott halványan egyikük bicikliláncütésének a nyoma.

De hát nem hiába a napi háromórás kung-fu edzés, amelyről mind ez ideig még soha nem mondtam le, több mint tíz éve.

Egy-két törött láb, kar, borda, és az eltévedt báránka visszatalált apukához. Meg kell mondjam, ilyen ellenszenves kölyköt régen láttam.

És őt még meg sem verhettem tisztességesen, hiszen a megbízom fia volt. Tipikusan az a fajta, aki soha semmiért nem dolgozott meg az életben, de az apja révén mindent megkapott.

Az ilyen bezzeg akkor jön ide, amikor akar. Én viszont... én viszont itt vagyok és ez a lényeg. Két hét nyaralás.

Talán addig Los Angeles bűnözői és csavargó milliomoscsemetéi is kibírják nélkülem - gondoltam, és ezzel le is zártam a témát.

Ekkor vettem észre a szemüveget. Félig be volt csúszva a sofőrülés alá, csak az egyik szára lógott ki. Némi tétovázás után odanyúltam és felemeltem.

A taxis először gyanakodva sandított hátra, de amikor látta, hogy miről van szó, elvigyorodott.

- Tudtam én, hogy itt kell lennie valahol. Mert amit én egyszer beteszek a kocsiba, az ott is van.

Vállra fölött hátranyúlva átvette tőlem, és rögtön az orrnyergére illesztette.

- Így mindjárt más. Most már nem vakít annyira ez a rohadt fény. Tudja maga milyen rossz dolog nyáron napszemüveg nélkül vezetni?

Hirtelen fékezett, és kimutatott az ablakon.

- Itt is vagyunk. Ez a Hotel Captain.

Tetszetős külsejű, négyemeletes épület előtt álltunk.

Néhány másodpercig elégedetten szemléltem, aztán fürgén kipattantam a kocsiból.

A többi a magáé - nyújtottam oda egy bankjegyet a taxisnak, és köszönetet sem várva, berobogtam a hatalmas üvegajtón.

2.

A recepció fiatal lány fogadott.

Gesztnyeszínű, rövid, enyhén göndör haját és mélybarna szemét egy cseppet sem találtam ellenszenvesnek, és lefelé haladva is csupa kellemesen bizsergető látvány fogadott. Igaz, a lényeges dolgokat a maga otromba, bár el nem ítélnélhető módján a recepciópult eltakarta előlem.

- Van szabad szobájuk, kisasszony? - kérdeztem, miközben a látványban gyönyörködtem.

- Talán akad még - nézett rám huncut mosollyal.

Ezután az eléje tett nagy könyvben kezdetlől lapozgatni, majd néhány kisebb papírlapot tanulmányozott figyelmesen.

- Hát... a 115-ös szoba már üres tulajdonképpen mondta tétovázva.

- Az nekem tökéletesen meg fog felelni - nyugtattam meg.

Egy árnyalatnyi bizonytalanság látszott az arcán, majd határozott mozdulattal összegyűrte az egyik kisebb cetlit, a könyvbe beírt valamit, és hetyke mosollyal az arcán kijelentette. - Uram,

a szoba az öné.

- Köszönöm - biccentettem, és átvettem a kulcsot.

Hát akkor nyomás a száztizenötösbe.

Ez a lány ráadásul földszinti szobát adott, amit a legjobban kedvelek. Hogy mi volt az a bizonytalanság az arcán, azt végül is

nem tudtam eldönteni, de nem is érdekelt.

Ekkor legalábbis még nem.

3.

Negyedóra elteltével már a strand felé ügettem.

Bár maga a szálló nem közvetlenül a parton volt, az út így is legfeljebb három percbe tellett.

Az utcán örült hangulat volt. Barnára sült istennők mellett haladtam el. a férfiak, még az idősebbek is, lehetetlenül csiricsáré, virágos, pálmafás rövidnadrágokban és rövidujjú ingekben virítottak.

A túloldalon fiatalok sorjázta el, és miközben a fagyaltot ették, a magukkal hozott háromajtós szekrény méretét közelítő magnóval próbálták kis csoportjukra felhívni a figyelmet.

Nem sok sikerrel, hiszen mindenhol szólt a zene, őszintén szólva egy kicsit túlzottnak is tartottam ezt a zívajt, de hát ez legyen az elkövetkező két hétben a legnagyobb bosszúságom.

Nem ez lett. Kértem a strandra, és elém tárult a tenger a maga szépségével és végeláthatatlanságával.

És mennyi gyönyörű nő - állapítottam meg az első másodpercben, ahogy körüljártattam a tekintetemet a parton, keresve

az alkalmas helyet, ahol van még egy tenyérnyi szabad terület.

Erről eszembe jutottak kollégista éveim, és azok csodálatos élményei. Miké és én, a két vadász, ahogy a többiek neveztek

bennünket, az ismerkedés tökéletes és egyáltalán nem feltűnő módját találtuk ki. Csak a megfelelő leánypár kellett.

Amint kiszúrtuk őket, kezdődött az akció. A negyvenfokos

hőségtől enyhén támoltyogva elindultunk a lányok felé, közben

sűrűn tekingettünk fel az égre. Pár pillanat múlva már az egész

környék minket figyelt. Nem tudták felfogni, hogy mit akarunk,

hiszen a strand összes árnyékos területét már órákkal korábban

elfoglalták, és teljesen nyilvánvalónak látszott, hogy a tomboló

nap elől úgysem tudunk elbújni. Lassan közeledtünk a lányokhoz, időnként

csóváltuk a fejünket, majd amikor a közelükbe

értünk, elkezdtünk tanakodni:

- Itt. Igen, itt.

- Nem, talán mégis inkább odébb.

- Hogy gondolod, nincs szemed?

Hosszas huzavona után közvetlenül a lányok mellett megálltunk, és elismerően bólintottunk:

- Igen, azt hiszem, ide elég jól süt a nap - jelentette ki egyikünk.

A talpalatnyi árnyas helyet nélkülöző és a hőségtől fuldokló

környék elkínzott arcú múmiái, akik eddig gyanakodva lestek, mire megy ki a játék, e szavak hallatán elgyötörve hanyatlottak

vissza nyugágyaikba.

A két lány rendszerint elnevette magát, mi pedig máris

lecsaptunk rájuk. Hát ilyenek voltunk, Miké és én.

Később mindketten a rendőrséghez kerültünk, ott is az

antiterrorista csoporthoz. Itt már keményebb élményekből is

kivettük a részünket. Veszélyes munka volt, de meg is fizették.

Azán körülbelül öt éve történt, hogy Miké istentelenül összebalhézott a főnökkel...

4.

Az egész úgy kezdődött, hogy egy férfi felmászott az egyik toronyház tetejére, és onnan lövöldözött a járókelőkre, mintha

csak a céllövöldében lett volna. A felesége ugyanis, hétéves

kislányukkal együtt meglépett otthonról egy másik pasassal.

Sokan még örülnének is egy ilyen fordulathoz, de ez a fickó

teljesen becsavarodott. Nyilván úgy gondolta, hogy az egész

társadalom felelős az ő kisiklott életéért, és ezért felelnie

kell. Szerzett egy géppisztolyt, mégpedig nem is akármilyet.

Egy UZl-t, ami a világ egyik legfélelmetesebb kézfegyvere.

Egy ilyen játékszerből záporoztak a lövedékek az utcán

tartózkodókra. Persze, óriási pánik tört ki a környéken, ami nem

is csoda, hiszen az áldozatok száma már az első öt perc után hét

volt.

A mi csoportunk kapta azt a feladatot, hogy tegye ártalmatlanná a fickót, bármi áron.

A mesterlövészek ugyanis csődöt mondtak, mert a tébolyultnak arra volt esze, hogy kiváló fedezéket keressen magának. így nem maradt más hátra, meg kellett rohamozni a tűzfészket.

A támadást kétféleképpen kísérelhettük meg, ezért egy A és egy tervet dolgoztunk ki. Az A volt a gyorsabb és veszélyesebb, míg a variáció esetén kisebb rizikóval, de lassabban lehetett végrehajtani az akciót.

Cs csoportunk hat tagja éppen az épület kiterített tervrajzát tanulmányozta, az iroda közepén álló asztalon, amikor berobbant Mark a maga ellenszenves, puhány külsejével és fennhéjázó modorával.

A főnököt nem kötelező szeretni, de el kell fogadni. Legalábbis ezt tartja a mondás. Nos, Markot egyikünk sem szerette. Nem tudtuk, hogy honnan küldték főnöknek éppen a mi nyakunkra, de látszott rajta, hogy még egy utcai csetepatéban sem vett részt, ráadásul a beosztottakkal sem tudott bánni.

Az ilyen emberre egy kommandós nem tud felnézni, mi se tudtunk.

- Na, mi lesz már, lehozzátok végre azt az idiótát? kérdezte olyan hangnemben, mintha csak azután érdeklődne, hogy be tudjuk-e már fűzni önállóan a cipőnket.

A bevetések előtt amúgy is mindig feszült volt a hangulat, de erre a gúnyos, pökhendi kérdésre valósággal megfagyott a levegő a helyiségben. Néhány másodpercre csönd lett, majd Miké lassan szembefordult a kérdezővel, enyhe undorral végigmérte, és az ajtóra mutatott: - Menj ki szépen, Mark, és hagyjál bennünket dolgozni.

Mark e szavak hallatán egy darabig kapkodta a levegőt, majd pulykavörös arccal ordítani kezdett: - Nekem te ne dumálj, mit képzelsz, ki vagy te? Egyelőre én mondom meg neked, hogy mit csinálj. Különbösen sem érünk rá szarakodni, a nagyfőnök kétpercenként rám telefonál. Az A variációnál maradunk, és kész.

A hangulat még fagyosabbá vált. Mark sosem konyított túl sokat a dolgokhoz, de eddig legalább nem szólt bele, hogy hogyan oldjuk meg a feladatokat. Most azonban túllőtt a célon.

- Ide figyelj, Mark - sóhajtott Miké olyan arccal, mint amikor a karmester százegyedszer magyarázza el a félhülye üstdobosnak, hogy nem ott kell beütni, ahol ő tette -, ez nem játék. Ennél az örülnél egy UZI van. Fel tudod fogni, mit jelent ez? Egy rossz mozdulat, és valamelyikünk cafatokra szakad.

- Ha egy ilyen rutinmunkát sem tudtok megoldani tajtékozott Mark -, akkor minek veszítetek fel a fizetéseteket? A fickót akárhogy is, de le kell hozni fél órán belül! Te pedig, ha be vagy tojva, keress más munkahelyet!

Miké villámgyorsan elé lépett, megragadta a mellén az inget, majd csavart egyet rajta, és egészen közletről az arcába sziszegte:

- Neked könnyű, mert te kényelmesen hátradőlsz a puha foteledben, és kiadod az utasítást. De nekünk a bőrünkről van szó, és nem hiszem, hogy bármelyikünk hajlandó lenne kilyukasztatni az irháját a te nagyvonalúságod miatt. Te majd akkor

nyisd ki a szádat, ha sikerrel végrehajtottuk az akciót, és az utána tartott sajtótájékoztatón az újságíró pipik előtt kell tetszelegni.

Addig pedig takarodjál ki innen, amíg egyben vagy, és egyvalamit jól jegyezz meg! Ha a támadás során valamelyikünknek bármi baja esik, szétverem a fejedet.

Ezzel elengedte Markot, aki elsápadva kitámolygott a szobából. Nem sokkal ezután megkezdtük a támadást.

Az események sajnos Mike-ot igazolták, hiszen az örült mellett még valaki ott maradt holtan a felhőkarcoló tetején. Egyik társunk, akit a fickó egy sorozattal szinte kettéfűrészelt. Az akció után Miké egyből Markhoz sietett. Éppen akkor kapta el, amikor kilépett az irodájából. Nem sokat teketóriázott,

végigpofozta az egész folyosón, majd egy jobbhoroggal beküldte az egyik iratszekrénybe, ahonnan két másik embernek kellett kiszedni.

Ezután pedig beadta a felmondását. A csoport többi tagja, velem együtt, úgyszintén.

Kit erre, kit arra sodort az élet, én magánnyomozó lettem, Miké pedig éttermet nyitott. És nem akárhol, itt, Miami-ban, ebben a csodaszép turistaparadicsomban.

5.

Visszazöttyentem a valóságba. Hát igen, Miké elméletileg itt van valahol a tömegben. Ugyanis mielőtt elindultam, felhívtam telefonon, és megbeszéltük, hogy a strandon találkozunk. Bizonytalanul jártattam körbe a tekintetemet.

Elképzelhetetlen, hogy itt összefussunk, hiszen egymás hegyén-hátán nyüzsögnek az emberek. Evvel az erővel akár egy

basseball stadionban is találkozhattunk volna.

Már éppen káromkodni akartam egyet, amikor kiszúrtam, körülbelül húszméternyire tőlem.

Nagy léptekkel közeledett, napbarnítottan, vigyorogva, ugyanolyan lehetetlen szerelésben, mint mindenki más. Az alatt a két

év alatt, amióta nem láttam, fiatalodott öt évet. Igaz, egyébként is csak harmincöt éves volt, de így, rövidre vágott szőke hajával, ami erős kontrasztban állt bronzbarnára sült testével, vidáman csillogó barna szemével, maga volt a megtettesült fiatalság. Mindehhez járult még sűrű szemöldöke, hegyes orra és keskeny vonalú szája.

Mint egy filmsztár - gondoltam magamban, és amikor odaért elém meg is jegyeztem: - Jó színben vagy, ha most nő lennék, majdnem beléd szeretnék.

- Miért csak majdnem? - nézett rám gyanakodva.

- Egyrészt az idétlen szerelésed riasztana, másrészt rögtön észrevenném melletted azt a másik, barna hajú, kék szemű, jókiállású hapsit.

Tréfásan gyomorba sorozott.

- Nem javulsz meg Tony.

- Ebben igazad van - hagytam rá. - Mindenesetre remélem, hogy odáig nem sikerül leküzdenem magam, mint te.

A szomszédom kislánya jár ilyen ruhában, de nem tehet róla a nyomorult, mert még csak hétéves és nem tud védekezni a szülei terrorja ellen.

Elnevette magát, aztán megragadta a karomat, és bevonszolt a partot elárasztó emberek sűrűjébe.

Nem sokkal később már kényelmesen elnyúlva hevertünk a homokon, és - hála Miké előrelátásának, amellyel kihozott egy megpakolt hűtőtáskát - kellemesen hűvös dobozos sört kortyolgattunk.

- Te mondd - kérdeztem hirtelen -, mitől voltál olyan biztos benne, hogy ebben a hangyabolyban egymásba botlunk?

- Roppant egyszerű. Tudtam, melyik géppel jössz, így nem okozott problémát kiszámítani, hogy mikorra érsz ide. A hotelről, ahol vagy, a legrövidebb idevezető út az, amelyiken jöttél is. Így tehát nem volt más dolgom, mint a megfelelő időben idejönni, és figyelni az utat, mikor tűnik fel egy sápadtarcú.

- Ami azt illeti, eddig valóban nem sok időm jutott a napozásra - néztem végig magamon -, de azért szerencséd volt.

- Miért?

- Mert alighanem a szerencsén múltott, hogy a Hotel Captainban valóban volt szabad szoba.

- Hát nem foglaltattál? - kérdezte csodálkozva. - Akkor tényleg szerencséd van. Ilyenkor már eléggé meg vannak telve a szállodák, ritkán van szoba. Na de elég a beszédből, gyerünk fürdeni!

Harmincon felüliekhez nem illő módon, egymást fröcskölve robogtunk be a tengerbe - néhány idősebb strandoló rosszálló

pillantással méregetett bennünket - és jó fél órát úszkáltunk.

Mikor kijöttünk a vízből Miké szedelőzködni kezdett.

- Már menned kell? - kérdeztem kissé csalódottan, mert úgy gondoltam, hogy ezt a napot együtt töltjük, hiszen elég régen találkoztunk.

- Hát nem mindenkinek adatik meg, hogy az unatkozó milliomosok léha életét élje - mondta sopánkodó arckifejezéssel, majd hozzátette: - Közeledik a vacsoraidő, és nekem ilyenkor ott a helyem az étteremben. A vendégek ugyanis nemcsak a szuper kaja miatt járnak oda, hanem az én varázslatos egyéniségem miatt is.

Fitymáló tekintettel végigmértem, és megjegyeztem:

- Úristen micsoda emberek járhatnak oda, ha téged varázslatos egyéniségnek tartanak...

- Csak nem akarod azt állítani, hogy nincs igazuk?

- Ez nyilvánvaló. Persze lehetséges, hogy egy-két rövidlátó, szenilis öregasszonyt sikerült levenned a lábáról...

Sipító hangon bájolni kezdtem: - Ó drága Mrs. Gerston hadd csókoljam meg azt az aranyos kis kacsóját.

Alighogy e szavakat kimondtam, már gurultam is odébb, így amikor rám akarta vetni magát, csak a homokot találta.

Mosolyogva és fejét csóválva tápázkodott fel, de egyszerre csak megmerevedett.

- Úristen! - suttogta. - Ezt nézd meg!

Odakaptam a fejemet, és két monokinis szexbombát pillantottam meg, amint feneküket riszálva betepegetek a tengerbe.

Összenéztünk, elfintorítottuk az arcunkat, miközben jobb kezünket ökölbe szorítottuk úgy, hogy hüvelykujjunk fölfelé mutasson.

Ez a világ minden nyelvén azt jelenti: ez igen, ez már valami.

Az egész mindössze egy pillanatig tartott, aztán Miké felkapta a strandszatyrárt és a hűtőtáskát.

- Na jó, én megyek. Este ugorj be hozzám, remélem akkor talán egy kicsit több időm lesz.

- Oké, ott leszek - válaszoltam, aztán figyeltem amint eltűnik a napernyők között. Egy darabig még néztem utána, majd kényelmesen elnyúltam a homokon.

Néhány másodperccel később vidám, csilingelő nevetés ütötte meg a fületem.

6.

Hátrafordultam, és egy gyönyörű szőke, huszonöt év körüli lányt láttam, aki hol rám, hol egy papírdarabra nézett, és egyfolytában nevetett úgy, hogy még a könnye is potyogott. Jobban szemügyre vettem a tüneményt. Vállig érő szőke haja alól angyali kék szemek tekintettek a világra, jelen esetben rám.

Szabályos arcát még szebbé tette a kissé fiúsan sűrű szemöldök és a vastag ajkak. Kisportolt, bronzbarna testén izgatóan feszült a türkizkék, egyrészes fürdőruha. Az egész lányban volt valami vagány, majdnem fiús, mégis kecses volt és bájos.

És ez a lány, nem tudni, miért, de szívből kacagott rajtam.

Ha más tesz ilyet, talán rossz néven veszem, de így a legkézenfekvőbb megoldást választottam. Odaballagtam hozzá.

- Kisasszony! - mosolyogtam rá. - Ha már ilyen jól mulat rajtam, engedje meg, hogy megtudjam, mivel váltottam ki a jókedvét.

Egy pillanatig rám nézett nagy szemeivel, majd ismét nevetni kezdett, és a kezembe nyomta a papírt, amit eddig nézett.

Egy polaroid fénykép volt. Rajta Miké és én, amint összenéztünk, és mutatjuk egymásnak, hogy ez igen, ez szuper.

Csodálatunk tárgya is látszik a képen. Egy irtózatosan kövér, hetven év körüli csoroszlya, fején zsebkendővel, amelynek sarkai csomóra voltak kötve.

A kép láttán én sem bírtam visszatartani kirobbanó jókedvemet, és hangos hahotára fakadtam. Egy idősebb úriember lesújtó pillantással tekintett rám.

Miután kellőképpen kimulattam magam, a tüneményhez fordultam: - Árulja el, hogy csinálta! - kérleltem. - Hisz maga is tudja, hogy nem őt néztük.

- Természetesen - vágta rá. - A két lány is rajta van a képen, csak éppenséggel a matróna mögött. A fénykép nem érzékeltet mélységet.

Jobban megnéztem a képet. Valóban. Ha a lányok nem is, egyikük lába egy kicsit kilátszott az előtérben álló öreg hölgy mögül.

- Csodálatos kép - mondtam mosolyogva. - A címe lehetne, mondjuk, szerelem az első látásra.

- Majd gondolkodom rajta - válaszolta nevetve.

- Bocsánat - biccentettem. - A nevem Anthony Grey. De szólítson csak Tonynak.

- Nóra Gwenn.

- Hello Nóra.

- Hello Tony.

- Tényleg nagyon jó kép - forgattam a kezemben. Szeret fényképezni?

- Ez a munkám - válaszolta. - Fotóművész vagyok.

- Fotómodellnek se lenne rossz.

- Köszönöm - mosolyodott el, és rám villantotta gyönyörű, egészséges fogsorát.

- Apropos, hogy csinálja?

- Mit?

- Hát a képeket. Lesben áll, vagy konkrét témára utazik?

- Az attól függ - válaszolta. - Most különben sem dolgozom.

- Na és a gép?

- A, ez nem komoly - húzta el a száját. - Ezzel nem lehet igazán jó képet csinálni. Egy igazi gép ennek a sokszorosába kerül.

- Ühüm. És ide dolgozni jött vagy pihenni?

- Pihenek - nyúlt végig a homokon, és közben cinkosán elmosolyodott.

- Mit is mondott, hol lakik?

Félig ülő helyzetbe tornázta magát úgy, hogy két karjával támaszkodott hátul, felnézett az égre, és rövid szünet után ábrándos arccal kibökte: - Ott, ahol maga.

Felkaptam a fejem.

- Hogy mondta? - kérdeztem hitetlenkedve.

- Jól hallotta - válaszolta. - Hotel Captain.

- És honnan tudja, hogy én hol lakom? - csaptam le rá.

- Amilyen diszkréten maguk társalogtak - mosolyodott el -, úgy gondolom, hogy itt a strandon már mindenki értesült róla.

- Szóval a fényképezés mellett még egy rossz tulajdonsága van hallgatózik.

- Oké, Tony, ez a menet a magáé.

- Aki nyer, az diktálja a feltételeket - mondtam gyorsan.

- Éspedig?

- Köteles elfogadni egy ma estére szóló vacsorameghívást az Amigóba.

- Jó hely?

- Az a szóke hajú fickó a tulaj - válaszoltam kitérően, hiszen utoljára két éve voltam ott

- Hát... az ő kedvéért - mondta elgondolkozva.

- Egy-egy - tartottam a kezem.

- Akkor menjünk! - nézett rám huncut mosollyal.

Felszedelőzködtünk, és elindultunk.

Amikor a recepcióhoz értünk, láttam, hogy jó tündérem - aki

a szobát, magát nem kímélve megszerezte nekem - lesújtó

pillantással mér végig. A férfi mind hálátalan. Ez volt a tekintetében.

Nóra átvette a kulcsát, és elviharzott, engem azonban visszatartott a tündér:

- Uram! - szólt utánam, és hangja most hivatalosan csengett.

- Kisasszony? - fordultam hátra kényszeredett mosollyal.
- Egy hölgy kereste - biggyesztette le a száját -, és egy úr is.

Elgondolkoztam. A férfi biztos Miké volt, hogy mit akar, majd megtudom a vacsoránál. De a nő?

Vajon ki lehetett? És mit akart? Mindegy, majd kiderül.

- Köszönöm - mosolyogtam.

- Kérem, uram, nincs mit - mért végig a sértettek méltóságával.

Na jó, ebből elég. Gyerünk a szobába zuhanyozni. Lezuhanyoztam, felöltöztem, és mivel úgy döntöttem, hogy korán van

még - hiszen Nórával nyolcra beszéltük meg, hogy találkozunk a bárban -, kicsit kiültem az erkélyre.

Tulajdonképpen inkább erkélyecske volt ez, hiszen egy asztalka és két fonott szék épp, hogy kifért rá.

A szálló előtti kertben örökzöldek és pálmák pompáztak, szinte ellenálhatatlan vágyat éreztem, hogy átlépjek az alacsony korláton, kiballagjak, és leheveredjek a gondosan nyírt fűre. Az

enyhe szél a tenger sós illatát hozta a part felől, és a Nap mind lejjebb ereszkedett az égbolton.

Az órára sandítottam, de az idő túl lassan múlt ahhoz, hogy türelmem legyen kivárni a nyolc órát.

Végtére is, lemehetek a bárba előbb is - határoztam el magam. Legfeljebb megiszom egy bourbont.

Hirtelen mozdulattal felálltam, és kisi tettem.

7.

A bár nem volt túl nagy, de talán éppen ezért kellemesen barátságos érzést keltett a belépőben. A falon lévő mintás bársony tapéta és a fehér műmárvány asztalok körüli fotelek is ugyanabban a gyönyörű mélykék színben pompáztak. A helyiség berendezését megálmódó illetve valószínűleg életének kék

korszakában volt, amikor megtervezte a színösszeállítást, mert ugyanilyen árnyalatban díszeltek a félkör alakú pult körül elhelyezkedő bárszékek ülőkéi is, sőt a pult körüli világítás is az eső utáni égboltot juttatta az ember eszébe.

Mindez valami furcsán delejes érzést keltett bennem, amikor beléptem, és kicsit úgy éreztem magam, mint a mesebeli vándorlegény, a varázsló birodalmában.

Még nincsenek sokan - állapítottam meg, miközben könnyed léptekkel a bárpulthoz siettem, és elhelyezkedtem az egyik széken.

A nagyüzem, amikor a kiszáradt torkú emberek megrohanják a helyiséget, majd csak egy-másfél óra múlva kezdődik.

Alig ültem le, máris odasiklott mellém a középkorú kreol mixer, és udvariasan érdeklődött, mit óhajtok fogyasztani.

- Egy bourbont - intettem az egyik whiskysüveg felé, majd kissé oldalt fordultam a széken, és szemügyre vettem a bárban ülőket.

Igaz, most nem kellett senkit szemmel tartanom, mint oly sokszor, amikor beültem valamilyen szórakozóhelyre.

inkább csak megszokásból jártattam körbe a tekintetemet.

Az egyik asztalnál hirtelenszőke svéd fiatalok nevetgéltek, igen emelkedett hangulatban, nem törődve a mellettük ülő két hallgatag dél-amerikaival, akik időnként szúrós pillantást vetettek rájuk, a sarokban, a jótékony félhomályban kövér, ötvenes üzletember típus fűzte a nála jó húsz évvel fiatalabb festett szépség agyát. Elmosolyodtam, és úgy döntöttem, hogy diszkrét figyelemmel ez utóbbiakat tüntetem ki.

A kézmozdulatokból és a kövér szenvedő arckifejezéséből

ítélve - ahogyan magyarázott a lánynak -, elképzelésem szerint éppen az egyik a feleségem nem ért meg, és teljesen elhanyagol típusszöveg egyik drámai amikor a műélvezetben megzavartak.

Valaki hátulról finoman megérintette a vállamat.

részéhez érkezhett,

8.

Hátrafordultam.

Harmincas éveinek az elején járó, fehér nadrágkosztümöt és fehér szandált viselő nő állt velem szemben. Sötétbarna haja enyhén hullámosan omlott alá, és keretezte az arcát. Ez az arc, bár szép volt, mégis volt rajta valami túlzott komolyság. A barna szemek szigorúan fürkészték az arcomat.

Nem szeretem, ha valaki így néz. Főleg, ha nő néz így. Főleg, ha engem.

Parancsoljon, kisasszony - akartam mondani, de megelőzött.

- Itt vagyok - közölte tömören.

Mit lehet erre mondani? Kissé csodálkozva bólintottam, és vártam, mi lesz.

- Maga Anthony Grey? - kérdezte, mintha attól tartana, hogy összetéveszt valakivel.

- Minden kétséget kizáróan - válaszoltam meglehetősen kedvetlenül.

- Hát nem érti? - kérdezte fojtott hangon. - July vagyok.

Hát nem értettem. Mégsem mondtam neki, mert úgy láttam, hogy nem hinné el.

- Hello July! - intettem neki tréfásan, de a viselkedésem láthatóan nem nyerte el a tetszését.

- Ne bohóckodjon! - hajolt oda hozzám, miközben felült a mellettem álló bárszékre, és a szeme sarkából körülnézett.

- Lehet, hogy figyelnek bennünket - közölte.

- Hát istenkém - vigyorodtam el kényszeredetten, miközben arra gondoltam, ugyan kit érdekel, hogy mi itt bájcsevegünk. Örültem, hogy a mixer hozta az italt, így legalább a nő tartva attól, hogy a kreol kihallgatja felettébb épületes társalgásunkat - szüneteltette a beszélgetést. De ahogy elment, újra kezdte.

- Nem követték? - súgta.

- Nem - sóhajtottam, és a plafonra bámultam. Ki az isten lehet ez a nő? Valamit akar, ez biztos. Tőlem akarja, ez is biztos, hiszen név szerint keresett.

- Miben segíthetek? - varázsoltam a lehető legbarátságosabb mosolyt az arcomra.

- A dosszié - súgta jelentőségteljesen. - A fekete dossziét adja oda.

Most már biztos, hogy nem épelejű a szerencsétlen gondoltam.

- Dosszié - ismételtem, és közben járt az agyam. Mikor kerültem én kapcsolatba dossziéval? Pláne feketével.

- Nem hiszem, hogy tudok segíteni - mondtam félénken.

- Beijedt? - gúnyosan villant a szeme. - Mit gondol, miért utaztam ide? - sziszegte.

- Még egy bourbont! - intettem elgyötörten a mixernek, aztán odafordultam a nőhöz.

- Fogalmam sincs - közöltem ezután, rövid tömörséggel.

- Szóval beijedt - meredt maga elé.

Kezdett idegesíteni. Ide jövök pihenni, minden csodálatos, az idő, a tenger, megismerkedem egy gyönyörű lánnyal, és akkor jön ez a July, és valami fekete dossziét keres rajtam. Na, ebből elég. Kiittam az időközben odakészített whiskyt, pénzt dobtam a pultra, és felálltam.

- Örülök, hogy találkoztunk - mondtam minden meggyőződés nélkül. - Sajnos, mennem kell.

Láttam, hogy mondani akar valamit, de szerencsére feltűnt az ajtóban Nóra, és én vidáman száguldottam felé.

Ekkor még nem is sejtettem, hogy ezzel az ominózus beszélgetéssel elindult egy lavina, amely a későbbiekben kis híján maga alá temetett.

9.

- Látom, ezt a rövid időt se bírta ki - fintorította el az arcát a lány.

- Ha hiszi, ha nem, ártatlan vagyok - emeltem fel a kezem

mosolyogva.

- Ccö, ccö - ingatta a fejét.

Közben kiértünk az utcára. Csak most néztem meg jobban és úgy találtam, hogy a legutóbbi találkozásunk óta csak még szebb lett. Hosszú hajzuhatagát, ciklámen színű gyűrűvel fogta össze hátul. Szőkeségéhez kitűnően passzolt a sárga színű, meglehetősen kivágott rövidujjú ing. Kék-szürke mintás, oldalt mélyen felhasított szoknyája láttatni engedte izmos, barnára sült combjait. Megbizsergetem. Ez a lány megfogott, és úgy éreztem, hogy egyhamar nem is tudok szabadulni. Kérdés, hogy akarok-e? Egyelőre nem akartam.

- Menjünk gyalog! -javasoltam, hiszen az Amigó legfeljebb öt percnyire lehetett a szállótól.

- Rendszerben - mosolyodott el, azzal a jellegzetes, huncut mosolyával, amelyben egész nap elgyönyörködtem volna. Így hát elindultunk.

Időnként a szemem sarkából jobbra-balra sandítva megállapítottam, hogy nem vagyok egyedül azon megállapítással, miszerint ez a lány gyönyörű. A férfiak ugyancsak meresztgették a szemüket, némelyik már kissé pofátlanul is.

Rövid séta után megérkeztünk az Amigóhoz.

Az impozáns épület homlokzatáról a vakító neon AMIGÓ felirat mellől mosolygó mulatt lányfej tekintett le az érkezőre, vörös fényvel megvilágítva a bejárat környékét. A boltívesre kialakított, villódzó fényben pompázó kapun keresztül először a műanyag tetővel fedett teraszra jutottunk. Itt túlnyomórészt a fiatalabb korosztály képviseltette magát, amely nyilván meg volt róla győződve, hogy különb műsort képes produkálni, mint a belső helyiségben fellépő énekesek. A ricsajból ítélve, mindent meg is tettek a maguk szórakoztatására.

Ha produkciójuk nem is nyerte el különösebben a tetszésemet, abban mindenesetre igazat adtam nekik, hogy nem akarnak bemenni a fülledt zárt részbe, ahol valószínűleg nagy számban szedi áldozatait a hóguta. Odabent nyilván a pincérek vannak többségben - gondoltam, egészen addig, amíg be nem léptünk a terembe, és nem éreztem az. arcomon a légkondicionálójótékony, hűsítő fuvallatát.

Itt a hangulat is sokkal konszolidáltabb volt.

A helyiség majdnem szabályos félkört formázott, melynek sugarait, az asztalsorokat egymástól diszkréten elválasztó farácsok alkották, középpontjában pedig egy félbevágott hatszöghöz hasonló színpad állt, elején széles lépcsővel, nyilván abból a célból, hogy adott esetben a fellépő művészek hangulatkeltés céljából könnyen lejutassanak a közönség közé.

Megérkezésünkkor a műsort éppen a csonka hatszög bal szélén elhelyezkedő öttagú zenekar és egy hófehér bőrű énekesnő szolgáltatta. Ez utóbbi rendkívül szuggesztív jelenség volt.

Zöldes színű, csupa flitter ruhája, vagyis inkább annak meglehetősen mély kivágása mágnesként vonzotta nemcsak az egyedülálló férfiak tekintetét, ráadásul éneklés közben időnként

csábosán rámosolygott némelyikre, ami szintén növelte az előbbieket lelkesedését.

Mindezek tetejébe még énekelni is tudott, ami szintén nem hatott hátrányosan.

Valamilyen huncut szövegű flötre invitáló dalt énekelt, és körbepillantva megállapítottam, hogy sokan szeretnék a szöveg egy-két részét a gyakorlatba is átültetni.

Ahogy beléptünk, rögtön mellettünk termett egy előzékeny pincér, és az egyik asztalhoz kísért bennünket. Látszott rajta, hogy tudja, mire vágyom. Az asztal nem volt túl közel a zenekarhoz, ugyanakkor mindent kitűnően lehetett látni, ami a színpadon történt.

Leültünk, és már éppen rendelni akartam egy italt, amikor feltűnt Miké. Hófehér öltönyében, vörös csokornyakkendőjével

figyelemfelkeltő látvány volt. Egyszerű krémszínű nadrágomban és világosszürke ingemben szinte csórónak éreztem magam mellette.

Odalépett az asztalhoz, meghajolt, közben elismerően rám hunyorított, majd megszólalt.

- Tony, bemutatnál a hölgynek?

- Természetesen. Nóra Gwenn. Miké Darms.

- Emlékszem magára a strandról - mosolyodott el a lány.

- Én viszont sajnos figyelmetlen voltam - sopánkodott Miké, majd felém fordulva hozzátette: - Hogy neked milyen piszok szerencséd van.

Elvigyorodtam, és a mellettünk lévő székre mutattam.

- Csücsülj le, és érezd otthon magad.

Leült, aztán intett az egyik arra haladó pincérnek. Az fürgén odasiklott mellénk, majd miután felvette a rendelést, távozott.

Miközben az italt vártuk, körülnéztem, és megjegyeztem: Nem tudom, hogy csináltad, de egész csinos kis kocsmát sikerült összehoznod.

- Itt van a világ legjobb konyhája - jegyezte meg szerényen.

- Volt már olyan vendéged - kérdeztem őszinte érdeklődéssel az arcomon -, aki miután itt megvacsorázott, másnap ismét eljött?

- Rengeteg. Tudod, az igazi minőséget mindenki értékeli.

- Hm. Azok bizonyára nem, akiket ma délután ételmérgezéssel szállított el a mentő. Állítólag itt ebédeltek.

- Oké feladom - tartotta fel a kezét. - Ma nem vagyok formában.

- Ha jól emlékszem - tűnődtem -, utoljára húsz évvel ezelőtt voltál formában, amikor a dagadt Sandyval teniszeltél, de akkor is kikaptál három sima játszmában.

- Persze, mert te voltál a bíró, és minden labdáját, amit a vonalon kívülre ütött, az ő javára ítéltél meg.

- Még szép. Az apja volt a fizikatanárunk, és nekem másnap az egész éves anyagból kellett felelnem.

Tettetett ingerültséggel legyintett, aztán hirtelen mindketten elneveltük magunkat. A szomszédos asztaloktól érdeklődve fordultak felénk.

Nem sokkal később meghozták az italt.

- Na jó, én megyek - állt fel a székéről Miké, amikor a pincér letette a poharakat. - Éreztétek jól magatokat.

- Majd igyekszünk - szóltam utána, és figyeltem, amint elszalalozzik az asztalok között.

- Maguk mindig így ugratják egymást? - kérdezte Nóra, amikor kettesben maradtunk.

- Sajnos, mostanában egyre ritkábban. Hiszen egyre ritkábban találkoztunk.

- És nem szoktak összeveszni?

- Nézze, amikor még együtt dolgoztunk Mike-kal, akkor a vicc feszültséglevezető szerepet töltött be. Azt a munkát máshogy nem is lehetett csinálni.

- Együtt dolgoztak? - csapta össze a kezét. - El sem tudom képzelni, mi lehetett a foglalkozásuk.

- Nem látszik rajtunk? - kérdeztem.

- Fogalmam sincs - ingatta a fejét.

- Rendőrök voltunk.

- Jézusom, maguk rendőrök?

- Bizony - bólintottam. - Sőt, én még most is olyasmi vagyok.

- Ne mondja.

- Anthony Grey, magánnyomozó - hajoltam meg ültömben.

- Nem tudnám elképzelni magát, amint nyomoz - biggyesztette le a száját.

- Most is nyomozok - súgtam, miközben közelebb húzódtam hozzá.

- Ki után? - kérdezte csodálkozva.

Gyanakodva körülnéztem, majd a fülébe súgtam:

- jeienleg egy huszonöt év körüli, szőke démon nyomában

vagyok.

- Ah, komolytalan - legyintett mosolyogva.
Ekkor még egyikünk sem tudta, hogy a komolytalanságot hamarosan véres komolyság fogja felváltani.

10.

Még kell hagyni, a vacsora tényleg kitűnő volt. A műsor nem kevésbé. Amikor visszaindultunk a szállóba, már eléggé emelkedett hangulatban voltunk, bár ebben azért némiképpen közrejátszott az elfogyasztott ital mennyisége is.

Így nem is csoda, hogy amikor Nóra felvetette, rendezhetnék egy éjszakai fürdőzést, gondolkodás nélkül igent mondtam. Persze, ki tudja, mi történt volna, ha nem így teszek. Talán az egész nyaralás teljesen másként alakult volna, de az is lehet, hogy most nem állna módomban leírni ezeket a sorokat.

Minderről azonban akkor még semmit sem tudtam.

A recepcióhoz érve, örömmel tapasztaltam, hogy az én sértett tündéremet egy másik, nem kevésbé csinos lány váltotta fel.

Legalább nem kell néznom a szemrehányó tekintetét.

- A száztizenötöst legyen kedves - mosolyogtam rá.

- Meg a száztizennégyest.

- Ajjaj, ráadásul még szomszédok is vagyunk - fordultam hátra, miközben átvettem a kulcsokat. - Higgycs el, ez a sors akarata.

Elnevette magát.

- Akkor a sors akaratából most átöltözöm, és ha kész vagyok, beszólok magához. Oké?

- Oké - vigyorodtam el.

Megvártam, amíg bezáródik mögöttem az ajtó, majd gyors léptekkel a szobámhoz siettem, és a zárba illesztettem a kulcsot. El akartam fordítani, de nem sikerült. A harmadszori próbálkozás után végre rájöttem, hogy azért nem, mert nincs is bezárva.

Máskor talán gyanakodni kezdtem volna, de Nóra és az elfogyasztott whisky hatása elnyomott a fejemben minden sanda gondolatot. Lezser mozdulattal kitártam az ajtót, majd beléptem, és behúztam magam mögött.

- Ne gyújtson villanyt! - mondta egy unott hang, aztán kattant az ágy melletti szekrényben álló lámpa kapcsológombja, és a halovány fényben előtűnt beszélgetőpartnerem lába. Az ágy melletti fotelben ült az illető.

Ahogy a szemem megszokta a félhomályt, láttam, hogy még egy alak van a szobában, a fent említett fotel mellett. Ez a másik nem ült, hanem állt, mégpedig laza terpeszállásban.

Egy pillanat alatt kitisztult a fejem. Nem tudtam, hogy kik ezek, és mit akarnak, de abban biztos voltam, hogy semmi jót.

Látszatra tétova lépést tettem feléjük, de közben magamban a távolságot méricskéltem.

Két méternyire lehetek, ez a távolság egy nagyerejű rúgáshoz éppen megfelel. Természetesen az álló alakot kell elsőként kezelésbe vennem, hiszen a másoknak legalább egy másodpercre lesz szüksége ahhoz, hogy felfogja azt, amit csinálni fogok, és felálljon.

A közelharcban pedig egy másodperc iszonyúan hosszú idő.

Ez elég három-négy ütésre, ha váltott kézzel hajtják végre vagy egy rúgásra és egy ütésre. Ráadásul, a fotelben ülő köpcös alak lomhának látszott, míg az álló sportoló külsejű veszélyesebbnek tűnt.

- Nézze, Mr. Grey... - kezdte a köpcös, de nem hagytam rá időt, hogy befejezze. Villámgyorsan előrelendültem, és beletalpaltam a mellébe álló gyomrába, aki a rúgástól jó két méterre repült. A következő pillanatban a fotelben ülő felé fordultam, de mielőtt üthettem volna, éreztem, hogy valami láthatatlan erő a magasba emel, és hátra röpít. Ellenfelem ugyanis meg sem próbált felállni, mint azt egy átlagember tenné, hanem ülő

helyzetből gyomron rúgott.

Ahogy a földre érkeztem, az önvédelem egyik arany szabályaként máris oldalra gurultam, így mire rám vetette magát, már csak hült helyemet találta.

Felpattantam, és az éppen feltápáskodó sportoló külsejűt egy jobbhoroggal ismét a padlóra küldtem.

A köpcös viszont ismét fürgébb volt, mint gondoltam, így mire felé fordultam, már felugrott a földről, és újra támadott.

Kissé oldalt léptem, így a rúgás elsuhant mellettem, majd elkaszáltam a támaszkodó lábát.

Nyekkenve zuhant a földre. Lassan kezdett szórakoztatni a dolog, hiszen nyilvánvalónak tűnt, hogy két újdonsült ismerősöm - noha az átlagnál jobban felkészült az ázsiai küzdősportokból - nem lehet ellenfél a számomra.

A karcsúbbik ismét felállt, mire egy három rúgásból álló kombinációval ismét fekvő helyzetbe segítettem, és buzgón fordultam volna a köpcös felé, hogy őt is némi korrepetálásban részesítsem, amikor egy apró hang ütötte meg a fületem. Ez az aprócska hang, pontosabban csettenés bénítólag hatott rám, és tudtam, hogy mostantól fogva őt diktálják a feltételeket. Akiknek valaha is volt dolga fegyverekkel, az minden más zajtól el tudja különíteni azt a hangot, amellyel egy fegyvert csőre töltenek. Ezt hallottam én is.

A köpcös rám szegezte a fegyvert, és lassan feltápáskodott. A sportoló külsejű úgyszintén.

Azt azért örömmel állapítottam meg, hogy elegáns öltönyük már korántsem áll rajtuk olyan előnyösen, mint a verekedés előtt. Szó, ami szó, az öltönyök tulajdonosai is kissé viseltesnek tűntek.

A karcsú termetű vérző orrát nyomogatta, mintegy azt vizsgálva, nem törött-e el, a köpcös pedig halkán sziszegve bicegett oda a fotelhez. Észre kellett azonban vennem, hogy mindezek ellenére ők vannak előnyösebb helyzetben, és mivel a pisztoly csövén megpillantottam a hangtompítót, nem sok esélyt adtam magamnak.

Ezek itt úgy lelőnek, hogy meg se hallja senki.

Mindegy, a legfontosabb az, hogy minden helyzetben megőrizzük a hidegvérünket és a humorunkat.

- Hol is tartottunk? - érdeklődtem udvariasan.

A köpcös néhány hosszú másodpercig rám meresztette a szemét, majd megszólalt: - Van magánál valami, amire nekünk szükségünk van. Adja ide szépen, és elfelejtjük ezt az előbbi kis nézeteltérést.

Lázasan gondolkozni kezdtem. Mi lehet az, ami jelenleg az enyém, és ezeknek annyira kell, hogy betörnek hozzám, és egy hangtompítós pisztollyal adnak nyomatékot ama kérésüknek, hogy ezt a valamit adjam oda nekik.

Néhány pillanat alatt felsoroltam magamban az összes holmit, amit magammal hoztam, végül úgy döntöttem, hogy olyan tárgy, amely őket ennyire érdekelné, nincs a birtokomban.

Ennyit még a múlt héten vásárolt Braun villanyborotvám sem ér.

- Tudja mit? - mondtam. - Szabad a gazda. Egy dolgot kérhetnek tőlem, és üsse kő, ezt az egy dolgot maguknak adom. Szúrósan rám nézett, és végül kibökte:

- A dosszié kell. A fekete dosszié.

12.

Fordult vefem egyet a szoba.

A megérkezésem óta eltelt pár óra alatt már másodszor fordul elő, hogy valaki számon kér rajtam egy fekete dossziét.

Még egyszer nem indulok el nyaralni ilyesmi nélkül, ez most már nem is vitás. Most azonban elég nehéz lesz hirtelenjében leakasztani egyet valahonnan, mert lássuk be, a felelőtlen emberiség nagyobbik része nem hoz magával efféléket nyaralni. Ezek pedig nem tréfálnak, látszik rajtuk.

- Nézze - kezdtem lassan -, lehet, hogy nem fogja elhinni, de nincs nálam semmiféle dosszié. Se fekete, se fehér. Nem tudom, hogy miért olyan fontos ez maguknak, de nem áll módomban segíteni.

A köpcösnek megkeményedtek a vonásai.

- Nekem ne játssza a hülyét! - ingatta gúnyosan a fejét. Maga tökéletesen érti, hogy miről beszélek.

Hm. Úgy látszik, mindenkinek az a mániája, hogy tudok valamit erről a tárgyról, csak hallgatok, mint a szűz lány otthon az első randevú után.

- Figyeljen rám! - mondtam. - Ha nem hisz nekem, nézzenek körül. Ha megtalálják, vihetik.

Egy darabig figyelmesen fürkészte az arcomat, majd lassan préselte ki magából a szavakat:

- Nagyjából már megnéztük. De nehogy nagyon okosnak képzelje magát. Két percen belül elmondja, hogy hová dugta, erre mérget vehet.

- Meg lennék lepve - mondtam, és nem minden alap nélkül.

- Látja a kezemben ezt a csinos kis jószágot? - mosolyodott el. - Egy halk pukkanás, és magán egy lyukkal több lesz.

Mondjuk, a karján.

Fél szemét behunyva, elgondolkozva megcélozta a karomat.

- Aztán a lábán is lesz egy lyuk. Aztán hol itt, hol ott. A végén olyan lesz, mint a szita. De beszélni fog.

Sóhajtottam. Lehet, hogy nyaralásom első napján máris szitává lő egy félőrült, mert nem adom neki oda a dossziéját, amiről ráadásul azt sem tudom, hogy hol van, és azt sem, hogy mi van benne. Hülye halál lenne, semmi kedvet nem éreztem hozzá.

- Háromig számolok - hallottam a köpcös hangját, és láttam, hogy megcélozza a karomat.

Ez már tényleg nem tréfa. Ráadásul még rá sem ugorhatok, mert nyilvánvalóan kinyír, és még azt sem fogom soha megtudni, hogy miért.

- Egy...

Lázasan gondolkoztam, de semmi épkezláb ötlet nem jutott az eszembe.

- Kettő...

A pisztolycső a karomra meredt. Még mielőtt azonban elhangzott volna a pukkanás, megtörtént a csoda.

Kopogtattak.

A két öltönyös egymásra nézett, ez nyilvánvalóan nem volt belekalkulálva a tervükbe.

A kopogás megismétlődött, valamivel hangosabban.

A köpcös eltette a pisztolyt, és intett a társának.

Mindketten az erkélyajtóhoz léptek, de mielőtt elhagyták volna a szobát, a köpcös odasúgta: - Még találkozunk.

Reméltem, hogy nem lesz igaza.

Ezután mindketten átvették magukat az erkélykorláton földszint lévén, ez nem volt különösebb gond -, és eltűntek a park bokrai között.

Sóhajtottam egyet, aztán az ajtóhoz léptem, és kinyitottam.

13.

Megmentőm és őrangyalom nem más volt, mint Nóra. Amint meglátott, durcásan csípőre tette a kezét.

- Mondja, mit csinált eddig? És még azt mondják, hogy a nők öltözködnek sokáig.

Aztán jobban szemügyre vett, és látta, hogy valami nincs rendben.

- Rossszul van? - kérdezte aggódva. - Egész sápadt.

Vállam felett belesett a szobába, és látva a kis éjjeli lámpa nyújtotta sejtelmes világítást, gyanakodva végigmért.

- Netán rejteget valakit?

Sóhajtottam egyet, majd fáradtan elmosolyodtam.

- Maga egy tündér - mondtam, és valóban úgy éreztem, hogy egy igazi tündér sem érkezhetett volna jobbkor.

- Kérem, győződjön meg róla, hogy nem rejtegetek senkit.

Ezzel felkattintottam a villanyt, és széles mozdulattal körbemutattam a szobában.

Belépett, és szemét összehúzza, tettetett gyanakvással nézett körül. Végül a tekintete megállapodott rajtam, és elmosolyodott.

- Szerencséje van - közölte, és nem is gondolta, hogy mennyire igazat adok neki, igaz, én egészen más okból.

- Csücsüljön le! - mutattam a fotelre, amelyben az imént még a köpcös ült. - Azonnal készen leszek.

Mielőtt bementem volna a fürdőszobába átöltözni, azért még fellibbentettem az erkélyajtót takaró sötétítőfüggönyt, és kilestem a nyitott ajtórésen át a kertbe.

Nem láttam senkit, így aztán megnyugodva hagytam magára a lányt. Szavamhoz híven, tényleg pillanatok alatt elkészültem, és pár perc múlva már a holdfényes tengerben lubickoltunk.

Hagytam, hogy a víz kissé átmossa a testemet és felfrissítsen, mert éreztem, hogy ezt a mai napot jól át kell gondolnom.

Tehát először jött July, és kérte a dossziét. Az egész történet itt kezdett el bonyolódni. Így utólag sem tudtam magamat elítélni azért, hogy Julyval úgy viselkedtem, mint egy ideg orvos, idült elmebetegségben szenvedő páciensével szemben. Végtére is, akkor még nem tudtam, hogy van dosszié. De hisz most sem tudom - villant át az agyamon. Igaz, a két gengszter külsejű alak is ezt kereste.

Persze - gondoltam -, ez még önmagában nem volna baj.

A probléma ott kezdődik, hogy mindenki tőlem akarja megkapni.

Gondolataimba merülve tempóztam, és észre sem vettem, hogy Nóra kiment a vízből.

Amikor felriadtam, már a parton ült a sötétben, és cigarettázott.

Fürgén kiúsztam, és leheveredtem mellé a homokra, amely annak ellenére, hogy este volt, még mindig sugározta magából a meleget.

- Kérem, ne haragudjon rám - mondtam. Es elgondolkoztam.

Isse

- Vettem észre - fújta ki a füstöt, és az arcát figyelve, örömmel állapítottam meg, hogy nem neheztel túlzottan.

Csábított a gondolat, hogy elmondjam neki azt, ami velem történt, de végül úgy döntöttem, hogy felesleges, hiszen úgyis magamnak kell megoldanom a rejtélyt, mármint azt, hogy miért akarják tőlem elvenni azt, amim nincs is. Minek idegesítsem őt is?

- Valami baj van, Tony? - kérdezte hirtelen, és nagy szemeivel kutatóan vizsgálta az arcomat.

- Igen - válaszoltam. - Képzeld, félek.

- Mitől? - nézett körül ijedten, majd a tekintete ismét rajtam állapodott meg.

- Attól - súgtam a fülébe -, hogy az iménti viselkedésemmel elvesztettem a szimpátiáját.

- Nem javul meg soha - nevette el magát. - Pedig látom ám, hogy valami nincs rendben.

Milyen jól látja - gondoltam, de nem mondtam ki hangosan.

Néhány percig még feküdtünk egymás mellett, aztán, mint akik összebeszéltek, egyszerre mozdultunk, és kezdtünk el készülődni.

A visszautat már ismét végigtréfálkoztuk, így nekem is sikerült feloldódnom.

Mire megérkeztünk a szállodába, újra régi önmagam voltam.

- Holnap találkozunk - szóltam utána, amikor belibbent a szobájába, majd az ajtóhoz léptem.

Ugyanaz játszódott le, mint egy órával korábban. Ingerülten kirántottam a kulcsot a zárból, és a kulcslyukra meredtem.

Valaki van bent a szobában. Nyilván a köpcös és társa jött vissza.

Töprengve álltam. Ha belépek, lehet, hogy rögtön lelőnek, ezektől a marháktól kitelik. Viszont ha le akartak volna löni, ezt megtehették volna az előző alkalommal is.

Egy darabig tétováztam, aztán elszántam magam. Végtére is nem tölthetem az éjszakát a saját szobám előtt a folyosón. Határozott mozdulattal kinyitottam az ajtót, és felkapcsoltam a villanyt.

14.

A szoba közepén egy világoskék nyári öltönyt viselő férfi feküdt. Melléből egy törkés nyele állt ki, a vér még szivárgott a sebből. Becsuktam az ajtót, és odaugrottam hozzá. Kezemmel felemeltem a fejét, de rögtön láttam, hogy nincs segítség. Már azt hittem, meghalt, amikor végső erejét megfeszítve nyöszörögni kezdett.

- A kolumbiaiak... nagyon veszélyesek... megmondtam ...

- Miért? - kérdeztem. - Miért veszélyesek?

Hülye kérdés volt. Hisz bizonyára ők szúrták le a szerencsétlent. A férfi azonban valószínűleg nem is hallotta a szavaimat.

- A kikötő - nyögte. - A kikötőbe jön...

Hogy mi jön a kikötőbe, azt már nem mondhatta el. Egy görcsös rángás futott végig a testén, majd elernyed, és vége volt.

Ez már nem játék - gondoltam, és felálltam, hogy a telefonhoz lépjek. Ebben a pillanatban hátulról iszonyú ütés érte a fejemet, és sötétség zuhant rám.

15.

Húsz perc, talán fél óra telhetett el, amikor magamhoz tértem. Enyhén szédültem, hiszen az este folyamán elfogyasztott ital és a fejbe ütés hatása most már együttesen jelentkezett.

Tétován feltápászkodtam, és bebotorkáltam a fürdőszobába.

Odabenn megnyitottam a kézmosó csapját, és alátartottam az arcomat. A hideg víz némiképp felfrissített. Néhány pillanat elteltével felegyenesedtem, elzártam a tekerőgombot, és visszaindultam a szobába.

Az ajtóban azonban döbbenet megtorpantam.

A holttest eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

16.

Ez már egy kicsit sok volt egy napra.

Becsuktam a szemem, és megráztam a fejem.

Aztán félig nyitott szemhéjaim alól odakukucskáltam, ahol

nem is olyan rég még egy ember feküdt, törkéssel a mellében.

A helyzet így sem változott. Éreztem, hogy innom kell valamit, ezért gyors mozdulattal a szekrényhez léptem, ahol a bőröndjeim voltak. A kisebbikből elővettem egy bontatlan üveg Jim

Beám whiskyt, határozott mozdulattal letekertem a kupakot, és hanyag mozdulattal meghúztam. Az ital jótékonyan kaparta a torkomat.

Letettem az üveget, és a telefonhoz léptem.

Amint a központ jelentkezett, közöltem, hogy a házi detektívet most azonnal kéretem a szobámba.

Azután letettem a kagylót, leültem a dohányzóasztal melletti székre, és fáradt sóhajjal hátradőltem.

Alig egy perc múlva futó léptek hallatszottak kintről, majd kopogtattak.

Szabad - mondtam resignáltán, és közben arra gondoltam, milyen furcsa dolog az, hogy egy ember van, aki nem nyomul be gondolkodás nélkül a szobámba, és ez az egy is a házi detektív.

Mindenki más átjáróháznak tekinti a száztizenötöst.

Mindig tudtam, hogy az ilyen szállodai biztonsági emberek nem a kommandós filmek hőseire emlékeztetnek, de a belépő láttán minden maradék illúzióm szertefoszlott.

Az ajtóban ugyanis egy alacsony, meglehetősen kövér, göndörfürtű, vékony bajuszú ember állt. Ezt a meglehetősen előnytelen külsőt csak tetézte a sebtében magára

aggatott ruhák

rendezetlensége és a rosszálló tekintet, amellyel végigmért, nyilván azért, mert zokon vette, hogy hajnalban kiugrasztottam a puha ágyikóból.

- Jó estét, uram! - mondta, erősen megnyomva az este szót, mintegy ezzel is jelezve, hogy mennyire megbocsáthatatlannak tartja, hogy éjnek évadján felriasztom rózsaszínű álmából. - Mi történt, ha szabad érdeklődnöm?

- Egy hulla volt a szobámban - mondtam nyugodt hangon.

Csodálkozva felkapta a fejét, majd néhány pillanatig gyanakodva fürkészte az arcomat.

- Hogyhogy volt? - kérdezte azután.

- Úgy, hogy eltűnt - tártam szét a kezemet.

Valószínűleg nem tudta eldönteni hirtelenjében, hogy viccelek, vagy komolyan beszélek.

- És mikor tűnt el?

- Hát az alatt az idő alatt, amíg ájultan feküdtem.

- Ūhöm - bólogatott, de az arca egyre kételkedőbbé vált. Netán túl megrendítő volt a halott látványa?

- Leütöttek - sóhajtottam nehézkesen.

- Leütötték - ismételte, majd tekintete az asztalon álló whiskys üvegre tévedt.

Láttam rajta, hogy nem hisz nekem, és ez egyre jobban ingerelt.

- Nem világos, amit elmondtam? - emeltem fel kissé a hangomat.

- De. Minden világos - mondta maró gúnnyal a hangában, miközben szemei ide-oda jojóztak, az üveg és köztem.

- Ha szabad érdeklődnöm, mennyit ivott az est folyamán?

Éreztem, hogy szép lassan elönt az indulat.

- Ide figyeljen! - mondtam jeges nyugalommal. Tudom, hogy ittam, tudom, hogy nem is keveset, de nem vagyok részeg.

A hulla itt volt, engem pedig valaki leütött.

- Ha ön mondja - hajtotta félre a fejét tenyérbe mászó mosollyal.

- Ide figyeljen, ember! - préseltem ki magamból a szavakat. - Lehet, hogy magának az eddigi legnagyobb ügye az volt, hogy valamelyik affektáló vén csoroszlyának eltűnt a protézise, és nem tudta megrágni a marhasültet, de attól ez az eset, amit elmondtam, valóban megtörtént. Ha nekem nem hisz, nézze meg a dudort a fejemen. Nem érdekel, hogy mit akar csinálni, sőt, tudja mit? Felejtse el, hogy egyáltalán idehívtam. Dühös voltam erre a birkára, de dühös voltam magamra is, amiért szóltam neki.

Végtére is, az ő helyében valószínűleg én sem hinném el az előbb leadott mesémet.

Ugyanakkor csodálattal adóztam a láthatatlan ellenfélnek aki ilyen rafinált módon kihúzta a lábam alól a talajt. Hiszen ha nincs halott, nincs gyilkosság. Ugyan ki hiszi el nekem, hogy egy idegen hullát találok a szobámban, majd leütnek, és amíg ájultan fekszem, a tetem felpattan, és vidáman toványargal?

Ő biztos nem - gondoltam, miközben az előttem állóra néztem. A rejtélyt tehát nekem kell megoldanom. Lehetőleg addig, amíg nem belőlem fog kiállni egy tör.

- Oké, felejtsük el az egészet - mondtam fáradtan. Lehet, hogy egy kicsit többet ittam a kelleténél.

- Máskor, miszter, ha szórakozni támad kedve, menjen le valamelyik hajnalig nyitva tartó mulatóba - mutatott ki hüvelykujjával az ablakon. - Itt, Miami-ban nagyon sok érdekes műsor van.

Egy pillanatig felmerült bennem a gondolat, hogy megragadom a mellén az inget, és gyors egymásutánban harminchárom pofont adok neki, de aztán beláttam, hogy ezzel nem sokat érnék.

A mesém tényleg elég hihetetlenül hangzott. Még saját magam számára is. Akkor viszont milyen jogon várom el mástól, hogy higgyen nekem?

- Megfogadom a tanácsát - mondtam kényszeredett vigyorral, és közben alig vártam, hogy eltakarodjon, vissza, a kényelmes, puha-pihe ágyikójába.

17.

Amikor becsukódott mögötte az ajtó, fáradtan felálltam, és a fürdőszobába mentem. A tükörbe pillantva, meg kellett állapítanom, hogy a történetem hitelét tovább rontotta a külsőm. Az arcom és a hajam csurom víz volt - nyilván elfelejtettem megtörölni -, ugyanakkor tényleg látszott rajtam, hogy ittam. Egy darabig ott álldogáltam a tükör előtt, aztán vetkőzni kezdtem. Közben egyre azon fáradoztam magamban, hogy a mai napon történetekre választ adjak.

Először is van egy nő, aki a bárban magától adódó természetességgel odajön hozzám, mint valami régi ismerős, és egy fekete dossziét kér tőlem. Vajon ki lehet? Mindenesetre magamra vontam a haragját, amikor ennek a számára nyilvánvalóan jogos kérdésnek a teljesítését megtagadtam. Azt azonban nem tudtam elképzelni, hogy ezért felbérel két embert, és rám szabadítja őket. Nem, a két gengszter külsejű nyilván más csapatba tartozik. A hasonlóság csak annyi, hogy ők is a dossziét akarják és természetesen ők is tőlem.

A harmadik a kék öltönyös férfi, aki az események mostani állásából következően már nem akar tőlem semmit. Viszont nincs kizárva, hogy őt is a dosszié érdekli. Jobban mondva, csak érdekelte.

Aki leszúrta, az nyilvánvalóan tudta, hogy miért csinálja. Ez a valaki vagy valakik - soha nem lehet tudni, hogy egy ember volt vagy több - viszont nem lehetett a köpcös és társa. Ha ugyanis engem pisztollyal akartak lyukasztatni, akkor nyilván ennek a szerencsétlennek a kedvéért se mondtak volna le a megszokott módszereikről. Hiába, a szokás nagy úr.

Esetleg ez a July nevű hölgy lenne a késelő? Valószínűtlennek tűnt a dolog.

Hosszas töprengés után úgy döntöttem, hogy másnap majd a végére járok a dolognak. Az álmos ember viszont nem tud jól gondolkodni. Ezzel le is zártam magamban a találgatást, és jó szokásomhoz híven pillanatokon belül elaludtam.

18.

Reggel, alighogy kinyitottam a szemem, fürgén kiugrottam az ágyból, és öltözködni kezdtem.

.Néhány perccel később már útban voltam az Amigó felé. A friss levegő némiképp magamhoz térített. Ilyenkor, reggel még nem volt olyan örületes forróság, mint napközben, és némi szellő is lengedezett a karcsú palmafák szegélyezte sétányon.

Amint odaértem az épülethez, megkerültem, és a hátsó ajtók egyikéhez siettem. A csengő hangja - ha mégoly halk is volt szinte belevisített a kihalt környék álmos csendjébe.

Amikor harmadszor nyomtam meg a gombot, már úgy éreztem magam, mint egy terrorista, aki merényletet követ el a tegnapi mulatozásban elfáradt környékbellek ellen. De úgy látszik, ez csak nekem tűnt olyannak, mert a szomszédos épületek egyikéből sem zúdíttak rám egy vödör vizet. Nyilván nem volt kéznél vödör - gondoltam, amikor kinyílt az ajtó, és a résben feltűnt Miké elkínzott arca.

- Úristen! Ember, tudod, hány óra van? - nyögte, miközben hunyorogva próbálta szoktatni magát a szemébe tűző reggeli napfényhez.

- Ne félj, azért nem fogjuk lekésni az ebédet - nyugtattam meg, miközben benyomultam a lakásba.

- Nagyon praktikus, hogy az étterem és a lakás egy épületben van - vigyorogtam, miközben hátradőltem a társalgó egyik

bőrfoteljében, és kinyújtóztattam a lábamat.

- Tényleg, áruld el, miből tellett neked erre az egészre?

- Ha tényleg érdekel, örökölttem, mint a mesében.

Leült, arcát tenyerébe temette, és fújta egyet.

- Mondd, Tony, tényleg csak azért vertél fel hajnalok hajnalán az ágyból, hogy ezt megkérdézd?

- Nem kifejezetten - komolyodtam el. - Tudod, tegnap történt velem egy és más.

Gyanakodva nézett rám.

- A szexuális élményeidet akarod megosztani velem reggel hétkor?

- Az még várat magára egyelőre - mondtam nyugtatólag.

- Akkor mi történt? - kérdezte, és érdeklődve várta a választ.

- Többek között ki akartak lyukasztani imitt-amott egy hangtompítós pisztollyal, megöltek egy férfit a szobámban, majd leütöttek, és eltüntették a holttestet, végül mindenki egy fekete dossziét keres rajtam, amiről mellesleg semmit sem tudok.

- Ahhoz képest, hogy csak egy napja vagy itt, nem panaszkodhatsz - bólintott hitetlenkedve.

- Szeretnél cserélni velem? - kérdeztem vigyorogva.

- Ami azt illeti, néha szeretnék.

Meglepett a válasza, erre nem számítottam.

- Tudod, Tony - folytatta -, amit te látsz az itteni életből, az csak a látszat. Jobban mondva, te a turista oldaláról ítéled meg a dolgokat. Napsütés, tengerpart, pálmafák, nők. Aki ide jön, az körülbelül ezt látja Miamiából. Én viszont dolgozom itt. Az étterem működtetése rengeteg munkával jár, jószerivel alig marad szabadidőm. Már edzeni is csak két-három naponta tudok.

Ezenkívül, bármilyen hihetetlenül hangzik, az itteni életet is meg lehet unni. Pár hónapig persze engem is szórakoztatott, mostanában már egyre kevésbé. Lehet, hogy nem hiszed, de egyre többet gondolok arra, hogy itt hagyom ezt az egészet, és betársulok hozzád, a nyomozóirodádba.

Miké szavai megdöbbenetettek. Pedig én már azt hittem, hogy teljesen belekényelmesedett a jólétbe.

- Ami azt illeti, erre nem számítottam - dűnnyögtem elmélázva. - Hogy valaki engem irigyeljen...

- Most mondj el mindent! - mondta felvillanyozódva. Végre egy kis kaland - tette hozzá, és a következő negyedórában csillogó szemmel hallgatta a beszámolómat.

- Ez már nem semmi - füttyentett elismerően, amikor a mondanivalóm végére értem. - Ilyesmi kellene nekem is tette hozzá. - Mármint azért, hogy felpezsdüljön a vérem.

Az enyém már éppen eléggé pezsgett.

- Miké, szerinted mire gondolt a kék ruhás, amikor a kolumbiaiakat emlegette? - kérdeztem tanácstalanul. - Te itt élsz, neked hátha beugrik valami.

- Hát... valami beugrik éppen... - merengett maga elé elgondolkozva. - Csak nem tudom, mennyi értelme van a dolognak.

- Bökd már ki! - néztem rá türelmetlenül.

- Kábítószer - mondta sóhajtva. - A kolumbiaiakról ez jut eszembe, viszont te sehogy sem illesz ebbe a képbe. Meg a dosszié. Nem volt mostanában valamilyen kábítószeres ügyed?

- Hacsak az nem, hogy egy elcsavargott milliomos csemetét a kábítószeres suhancok közül kellett visszaszállítanom szerető édesatyjának - válaszoltam. - Ilyesmiért azonban nem

szállnak rá egy magánnyomozóra. Ezenkívül semmi összefüggést nem látok e között meg a dosszié között. Legalábbis egyelőre.

- Akkor nincs mit tenni, várni kell - tárta szét a kezét Miké.

- Mást nem tehetünk.

- Oké, Miké - álltam fel a fotelból. - Ebédelni ide jövünk

Nórával, ha addig történik valami, akkor felhívlak.

. - Ebéd után pedig elmehetnénk vizisízni - vetette fel. - Ma hálistennek nincs semmi különösebb elintéznivalóm.

- Rendben - egyeztem bele. - Egyre itt vagyunk.

A szállodába visszaérve munkához láttam. Kíváncsi voltam ugyanis, hogy vajon folytatódik-e a kutatás a szobámban.

A bőrröndjeim zárjához egy-egy hajszálat csippentettem be.

Így, ha kinyitják, a hajszál kiesik, és ebből következtetni lehet rá, hogy voltak-e hívatlan vendégeim.

A szekrényben lévő ruháimat úgy helyeztem el, hogy az összehajtogatott ruhák sarka egy meghatározott pontra mutasson, tehát ha elmozdítják, egyből észrevegységem.

Még néhány apró csapdát helyeztem el, majd elégedetten megsejteltem a művemem.

Úgy találtam, hogy minden rendben, így elégedetten leheveredtem, és elaludtam, mert úgy sejtettem, hogy az elkövetkező estém ismét mozgalmas lesz.

19.

A telefon csörgése riasztott fel.

- Meddig akar aludni? - hallatszott Nóra kuncogása a telefonban. - Ha így folytatja, az ebédre is lekésik, nemcsak a reggeliről.

Órára sandítottam,, fél egy volt.

- Öt perc múlva ott vagyok magánál - mondtam. - Ha van kedve, úgy készüljön, hogy utána elmehetnénk vizisízni.

- Úgy fogok készülni - válaszolta, és letette a kagylót.

Gyorsan rendbe szedtem magam, és néhány perc múlva kopogtattam az ajtaján.

Sárga rövidnadrágban és matrózingben libbent ki a folyosóra.

- Mehetünk - mosolyodott el, és belémkarolt. Ha bárki más tett volna így, talán kihívónak tűnt volna a mozdulata, de Nóra az egész olyan fiatalos pajkossággal csinálta, hogy egyáltalán nem tűnt frivólnak. Nemsokára az Amigónál voltunk.

Ahogy beléptünk, a pincér rohant elénk, és máris a megszokott helyünkre vezetett bennünket.

Nemsokára előkerült Miké. Némi szócsata kíséretében megebédeltünk, majd beültünk a Chryslerbe, és lesuhantunk a

kikötőbe. Miké motorcsónakja, az Eagle tetszetős jószág volt, kis kabinnal és a kabin mögött annyi hellyel, hogy négy-öt ember kényelmesen elférjen egymás mellett, ha napozni támad kedve.

Nóra természetesen inkább vizisízni akart, így hamarosan már vadul szeltük a hullámokat, a lány pedig lobogó hajjal vidáman integetett, mintegy biztatva, hogy nyugodtan növelhetjük a sebességet.

Végül körülbelül fél óra múlva fáradtan mutatta, hogy elég, és hagyta, hogy a csónakba segítsük.

- Nagyon klassz volt - lihegte boldogan, miközben vizes haját igazgatta.

- Maga nem megy? - kérdezte tőlem.

- Nem kockáztatok.

- Csak nem fél? - nevette el magát. - Maga, a szuperzsaru?

- De igen - bólintottam. -- Mégpedig attól, hogy Miké elvágja a kötelet, és megszökik magával.

- Látja, ennyire nem bízik meg bennem - méltatlankodott Miké.

- Úgy látszik, ismeri magát - hajtotta félre a fejét Nóra huncut mosollyal az arcocskáján.

Lassan elindultunk visszafelé, én pedig feltűnés nélkül igyekeztem megtalálni az engem figyelő embereket.

Mert hogy vannak ilyenek, abban biztos voltam.

Végre megláttam a két kreol bőrű férfit, amint egy metáلكék Porsche 926-os mellett állva beszélgettek, és időnként felénk sandítottak. Amikor látták, hogy nyilvánvalóan visszafelé igyekszünk, beültek a kocsiba, és elviharzottak.

Valószínűleg mennek értesíteni a szobámban kutató társaikat,

hogyan fejezzék be, mert hamarosan vissza fogok érné - gondoltam.

- Kukucs! - hangzott a hátam mögött.

Megfordultam, és Nórát láttam, amint éppen elkattintja a fényképezőgépét, ezúttal nem a polaroidot, hanem egy valóban komoly masinát.

- Ezért kár volt - sajnálkoztam. - Elég bamba arcot vághattam.

- Nálad ez a természetes - nyugtatott meg Miké..

- Mondták már, hogy jó humorod van? - kérdeztem tőle.

- Többen is - vigyorgott, miközben büszkén kihúzta magát.

- Te meg persze bedőltél nekik - bólogattam szánakozva.

Miközben az épületes társalgást folytattuk, Nóra vadul fényképezett. Bennünket, a kikötőt, egyáltalán mindent, mintha az egyetlen célja az lenne, hogy ellője az összes kockát, ami még a gépben van. Mire visszaértünk, sikerült is neki.

A szállodánál Miké kitett bennünket, és elhúzott az Amigó felé, mi pedig a szobáinkba indultunk.

Egy kissé úgy éreztem magam, mint az alaszakai prémvadászok, amikor útra kelnek, és sorra járják előzőleg odakészített csapdáikat, begyűjtve a zsákmányt.

Az ajtó zárva volt, amit örömmel vettem tudomásul, hiszen ez azt jelentette, hogy a kellemetlen élmények - úgymint hulla, verekedés meg ilyesmi -, ezúttal elmaradnak.

Beléptem, és rövid terepszemlét tartottam.

Némi büszkeséggel állapítottam meg, hogy a csapdák ellátták a feladatukat, hiszen bár látszólag minden a helyén volt, mégis mindent aprólékosan átkutattak.

Leültem az egyik fotelbe, és elgondolkoztam.

Vajon ez a kutatás meggyőzte-e ismeretlen látogatóimat arról, hogy nincs nálam, amit keresnek? Netán folytatják tovább a kutatást, vagy ők is megpróbálják belőlem a maguk inkvizíciós módszereivel kiszedni, hogy hová rejtettem?

Hirtelen az a gondolatom támadt, hogy szerzek egy táblát, kiteszem az ajtóra, és kiírom rá, hogy a fekete dossziét eladtam egy gazdag svájci bankárnak, nála keressék.

Éppen ezzel a bugyuta gondolattal játszadoztam, amikor megszólalt a telefon.

Nóra volt az, a hangja szokás szerint vidáman csilingelt.

- Hello vén tengeri medve! Csak azért hívtam, hogy megkérdezzem: nirtcs kedve átugrani hozzám egy italra?

- Az utóbbi húsz év legjobb ötlete - válaszoltam, - Máris ott vagyok.

Pillanatokkal később már a szobájában voltam.

- Nem is találja furcsának, hogy áthívtam? - kérdezte, miközben némi whiskyt töltött a poharakba.

Először valami vicceset akartam válaszolni, de aztán megéreztem, hogy ez a pillanat nem a viccelés pillanata.

- Szerintem inkább csodálatos - mondtam komolyan, és közben mélyen a szemébe néztem.

Egy darabig állta a tekintetemet, aztán zavartan a poharakért nyúlt. Nem vártam meg, amíg felveszi őket. Odaléptem mellé, szelíden megfogtam a kezét, és elhúztam az asztaltól.

Felém fordult, majd lehajtott fejét lassan felemelte, és rám nézett.

Lassan, egész lassan magamhoz húztam, és ráhajoltam az ajkára. Egy darabig mozdulatlanul hagyta, hogy csókoljam, majd ő is átölelt, és visszacsókolt.

Aztán gyengéden eltolt magától, felemelte a poharakat, az egyiket átnyújtotta nekem, majd felém emelte a másikat, és magasztos hangon megszólalt:

- Üritem poharam minden idők legklasszabb magánnyomozójára.

- Én pedig a világ legaranyosabb fotóművésze.

Egy darabig álltunk, aztán hirtelen elnevette magát.

- Nagyon jól sikerülhetett a képed a csónakban - mondta.

- Azt hiszem, csinállok rólad egy sorozatot. Az első képen Mikekal és a nénivel

vagy, a másodikon egyedül, de mindkettő remek.
Sokan mondják, hogy a női lélek kiszámíthatatlan. Nos, jelen esetben kénytelen voltam igazat adni azoknak, akik ezt állítják. Értetlenül álltam egy darabig, majd - zavaromat leplezendő leültem az egyik fotelbe, és kortyoltam az italból.

Egyik ismerősöm szavai jutottak az eszembe:

A nő és a férfi kapcsolatában van egy aranyigazság. Adott helyzetben mindkét fél tudja, hogy ő mit akar, sőt, a nő azt is tudja, hogy a férfi mit akar. Azt viszont, hogy a nőnek mi a szándéka, a férfi sohasem tudhatja biztosan.

Gondolataimból Nóra szavai riasztottak fel.

- Átöltözöm, és mehetünk.

- Hová? - kérdeztem bambán.

- Hát vacsorázni - mosolyodott el -, mert töredelmesen be kell vallanom, hogy én már farkaséhes vagyok. - Ezzel eltűnt a másik helyiségben.

Felálltam, és az ablakhoz léptem.

Nyár lévén, még elég világos volt, jól látszott a szálloda előtti sétány, de a lámpákat már felgyújtották, így a lámpaoszlopok árnyéka darabokra szaggatta a járda távolba vesző, keskeny vonalát.

Az emberek vacsorázni igyekeztek, az úttesten nagy ritkán egy autó húzott el, és a környékbeli éttermek ablakain át kihallatszó különböző dallamok egymással összemosódva, egyetlen andalító zsongássá vegyültek.

Elléptem az ablaktól, és visszazöttyentem a fotelbe. Aztán egyszer csak megmerevedtem.

Az egyik kis asztalkán, szinte magányosan, sorsára hagyatva hevert a fekete dosszié.

20.

Agyamban egymást követve cikáztak a különböző gondolatok.

Lehet, hogy Nóra mégsem az, akinek kiadja magát? Lehet, hogy nem is fotóművész? Sőt, lehet, hogy velem is csak játszik, egy - az én számomra ismeretlen - játékszabály szerint?

A másik szoba felé sandítottam, majd gyors mozdulattal a dossziéhoz téptem. Egyszerű fekete dosszié volt, a világon bárhol kapható ilyen. Mégis úgy éreztem, hogy ebben van a rejtély megoldása.

Már épp bele akartam pillantani, amikor hallottam, hogy a lány közeledik, ezért a dossziét visszatettem a helyére, a whiskys üvegért nyúltam, és amikor belépett, éppen töltöttem magamnak.

Meg kell jegyezmem, szokásához híven most is észbontóan csinos volt. Egyrészes, kék-fekete, virágmintás ruhát viselt, és könnyű nyári szandált. Az arca egy egész picit ki volt festve, és így még vonzóbb volt, mint eddig bármikor.

- Szóval zugívó vagy - jegyezte meg, tettetett durcassággal, csípőre téve a kezét.

- Baj? - pillantottam rá az üveg fölé.

- Az nem baj, csak az, hogy nekem nem töltesz - nevette el magát.

Miközben töltöttem az italt, arra gondoltam, hogy egy ilyen ártatlan szemű, aranyos lány nem lehet kétszínű. Vagy mégis?

Kiittuk a poharainkat, és elindultunk Mike-hoz.

- Voltál valaha Kolumbiában? - kérdeztem hirtelen, és közben az arcát figyeltem.

- Soha. Miért?

- A, csak úgy érdeklődtem. Van egy ismerősöm, aki fotóművész akárcsak te és ő két teljes hónapig volt ott - mondtam,

és magamban elkönyveltem, hogy ha tud valamit, akkor is ügyesen titkolja. - Csak vigyázni kell, mert a kolumbiai maffiózók nem szeretik a fényképezéseket.

- Ez a te asztalod, Tony - nevette el magát. - Ilyesmivel én nem foglalkozom. Különben is, téma mindenhol van.

- Igazad lehet - dűnnyögtem, és megállapítottam, hogy

semmi olyan megnyilvánulása nem volt, amiből arra lehetne következtetni, hogy eltitkol valamit.

Se egy arcrándulás, se egy szemrebbenés vagy hasonlóság.

Még néhány kísérletet tettem, végül úgy döntöttem, hogy valószínűleg nem tud semmit. Azt kívántam, bárcsak így lenne.

Merthogy hamarosan kiderül, az nem is vitás - gondoltam, és már megvolt a tervem is.

21.

Ahogy beértünk az Amigóba, egyből a férfi mosdóba távoztam. Legalábbis Nórának ezt mondtam, ehelyett azonban a mellékhelyiségnél elkanyarodtam, és Mike-hoz siettem.

- Miké! - mondtam. - Szükségem van arra, hogy negyedórára el tudjak tűnni innen, de úgy, hogy Nóra azt higgye, itt vagyok az étteremben. Pár perc múlva gyere oda hozzánk, és valahogy kérj el. Most nincs időm magyarázkodni.

E szavakkal már távoztam is, és derűs arccal helyet foglaltam a lány mellett.

Éppen az italt hozták, amikor megjelent Miké.

Mosolyogva ült le mellém, és a köszönés után egyből a lényegre tért.

- Öregem! - fordult felém vigyorogva. - Micsoda szerencséd van.

- Nekem? - képedtem el. - Miért?

- Képzeld, a szakácsom trepangot vásárolt a piacon

- Ó, trepangot? Tényleg? - kérdeztem, miközben azon gondolkoztam, hogy a trepang valójában egy új tepsicsalád fantázianeve lehet-e, vagy valamilyen eddig általam nem ismert bennszülött kézifegyveré. Miké azonban már nem is figyelt rám, hanem Nórának magyarázott.

- Tudja, Tony imádja a kínai konyhát, el nem tudja képzelni, hogy mi mindent el tud készíteni ő maga is.

- Tudsz főzni? - nézett rám Nóra, és én igyekeztem rémületemet palástolva valami értelmeset válaszolni.

- Hát... ő... Miké, azt hiszem, túloz egy kicsit.

- Nem, ne is szerénykedj, öregem - csapott a válamra

Miké.

- Ami igaz, az igaz - vigyorodtam el kényszeredetten.

- Tudod, mit kapsz vacsorára? - kérdezte kajánul.

- Nos? - mosolyogtam rosszat sejtve.

- Természetesen trepang szeleteket sárkányfarok mártásban Wui Lui Cheng módra.

Éreztem, hogy addig úgy-ahogy megőrzött mosolyom is eltűnik az arcomról, és helyét a rémület veszi át.

Sohasem szerettem a távol-keleti konyhát, és ezt Miké is tudja.

A fene a pofáját. Úgy látszik, nagy árat kell fizetnem azért, hogy elszabaduljak innen.

- Na igen, trepang és sárkányfarok mártás, ráadásul Wui Lui Cheng módra, ez már nem semmi - bólintottam elismerően, miközben máris éreztem, hogy a gyomrom tiltakozik az előre látható merénylet ellen.

- Csak egy baj van - folytatta Miké. - Két kínai szakács dolgozik nálam, és mindkettő másképpen akarja elkészíteni a trepangot. Hallottál te már ilyet?

- Hihetetlen - hörögtem megütközve, mint valamely zenetanár, ha eddig értelmesnek tartott tanítványa a Mozart-kottából

Led Zeppelint kezd el játszani.

- A trepangot csakis egyféleképpen lehet jól elkészíteni.

Miké tanácstalanul tárta szét karját.

- Akkor talán az lenne a legjobb, ha bemennél a konyhába, és elmagyaráznád nekik, hogy hogyan gondold.

- Igazad van - hagytam rá. - Nóra, megbocsájtasz, ha pár percre magadra hagylak?

- Menj csak - mosolygott a lány. - Te ingyenc.

A konyhához siettem, ahol alacsony, vékony kínai szakács várt.

- Uram, te lenni az, aki szeret trepang?

- Igen - hagytam rá kelleetlenül. - Élek-halok érte.

- Követni engem! - mondtam, és nekiiramodott.

Átsiettünk néhány helyiségen, melyekben a vacsorákat készítőkhada nyüzsgött, és néhány pillanat múlva a hátsó kijáratnál kötöttünk ki. Valószínűleg az árut hozzák be itt - gondoltam, miközben megköszöntem a kis kínainak a segítségét.

Megvártam, amíg eltűnik a folyosón, aztán nekiiramodtam.

Néhány járókelő megrökönyödve végigmért, de nem törődtem velük. Mintegy három perc múlva a szállodánál voltam, és még csak nem is lihegtem.

Derús arccal beléptem, elkértem a kulcsomat, majd befordultam a folyosóra.

Itt már nem láthattak, úgy hogy az előkelőségnek minden látszatát mellőzve robogtam a szobámhoz.

Gyorsan kinyitottam a kisebbik kofferomat, és elővarázsoltam belőle kedvenc szerszámomat.

Ez tulajdonképpen egy bicska volt, de ezenkívül volt rajta fűrész, csavarhúzó, beépített miniatűr lámpa, iránytű és többek között egy pipaszurkálóból átalakított álkulcs is. Hogy miért hoztam magammal, ez hirtelenjében nem jutott eszembe, de nem is törtem rajta a fejem különösebben. Kezembe vettem, kiosontam a folyosóra, és Nóra ajtajához siettem. Nem kellett túlságosan sokat vacakolnom, hiszen ezeket az ajtókat nem betörés ellen készítették.

Néhány pillanat, és bent voltam a szobában. Halkan behúztam magam mögött az

ajtót, és bekapcsoltam a bicska nyelébe

épített lámpát. A keskeny fénysugár végigpásztázta a szobát, és megállapodott a kis asztalkán, ahol a dossziénak kellett lennie.

Egy pillanatra azt hittem, rosszul látok, de amint odaléptem az asztalkához, már tudtam, hogy nem a halovány fény és az árnyék játéka csapott be.

A fekete dosszié eltűnt.

22.

Letaglózva álltam a sötét szobában, és nem tudom, hogy mit gondoljak. Ki vihette el, és honnan tudta, hogy itt van? Mellesleg, ha tudta, hogy itt van, akkor miért nem egyből idejött, miért kellett felforgatni az én szobámat is?

Talán két-három percig álltam ott tétlenül, majd jobb ötlet híján távoztam.

Végtére is, vissza kellett érnem az étterembe.

Rövid futás után az Amigónál voltam, a kis kínai már várt, és visszavezetett a nagyterembe nyíló ajtóhoz.

Beléptem, és láttam, hogy Nóra érdeklődve néz rám.

- Nos, ehető, amit kifőztél? - kérdezte, és hirtelen nem tudtam eldönteni, hogy az ételről beszél, vagy netán megsejtett valamit.

- Csodálatos lesz - mondta sugárzó arccal.

- Képzeld, én is ilyet akartam enni, ezt a... ö... tre... trepangot.

- No és? - kérdeztem.

- Lebeszél róla - mutatott Mike-ra.

- Igen - magyarázta Miké. - Tudod, felvilágosítottam, hogy fehér ember számára először kissé szokatlan az íze.

- Ó, nem veszélyes - mondtam, miközben magamban imádkoztam, hogy igazam legyen.

Mintegy negyedóra elteltével a pincér hozta az ételeket. Nóra sóvárogva nézte a tányéromat, én nem kevésbé az övét. Már éppen szólni akartam, hogy cseréljük, amikor eszembe jutott, hogy ez kész lebukás lenne. Az első falat után viszont már átkoztam magam, hogy nem tettem meg.

Nem tudom, a kínaiak mit szeretnek ezen, talán azt, amikor abbahagyják az evést.

Minden ellenérzésem dacára, legyűrtem a tányéromon lévő valamit, annál is inkább, mivel a kis kínai félpecenként feltűnt az ajtóban, és figyelte, hogy az ingyenc és hozzáértő vendég - ez én voltam - milyen kritikát mond a főztjéről.

Amikor befejeztem, bágyadt mosollyal intettem neki, hogy oké, és hátradőltem a széken.

Ekkor Miké, aki az evés alatt eltűnt - nyilván nem akart szemtanúja lenni gyötrődésemmnek -, visszaérkezett az asztalhoz, és pillantásomat kerülve, leült.

- No nézd csak! - szólalt meg, amikor észrevette, hogy üres a tányérom. - Látom, ízlett. Tudja, én is imádom - Nórához...

- Különösen úgy, ahogy Tony készíti.

- De szívesen megkósoltam volna! - sóhajtott Nóra.

- Lesz még alkalom - nyugtattam meg, és elhatároztam, hogy Mike-kal, ha módom lesz rá, dupla adagot fogok megetetni.

- Akkor hát nem is zavarok - búcsúzott Miké. - További jó mulatást.

Időközben a színpadon megkezdődött a műsor.

Piros színű, fekete fodrokkal díszített ruhába öltözött kreol szépség jelent meg a színen, és két vad torreádor táncától kísérvé énekelni kezdett. Hogy pontosan miről, azt nem tudtam követni, mert Nórára tévedt a tekintetem.

Tetszett neki a dal, ujjaival dobolta a ritmust az asztalon, és közben dúdolta a dallamot. Időnként rám sandított egy pillanatra, majd elkapta a tekintetét, és a táncosokat figyelte.

Néztem ezt a lányt, akit mindössze csak két napja ismertem, és éreztem, hogy megmozdul bennem valami. Kívántam,

örülten kívántam, és az éhségem percreről percre nőtt.

Ő is megérezte, hogy milyen gondolatok járnak a fejében, de úgy tett, mintha nem venne róla tudomást.

Önfeledten élvezte a zenét, én pedig éreztem, hogy egyre ingerültebb leszek. Végül elhatároztam, hogy visszamegyek a szállodába, ő pedig csináljon, amit akar.

Mozdultam a széken, és dühösen mondani akartam valamit, amikor abbahagyta a dobolást, és felém fordult.

- Megyünk? - kérdezte, és mélyen a szemembe nézett.

Szótlanul bólintottam, és felálltam.

Az utat a szállodáig némán tettük meg. Nem nézett rám, nem is karolt belém.

Csak amikor a szobájához értünk, akkor szólalt meg újra-.

- Gyere! - mondta csendesen, és én hagytam, hogy behúzzon az ajtón.

Elfordította a kulcsot a zárban, aztán hozzám lépett, és átölelt.

Lassan, gyengéden kihámoztam a ruháiból, és végül ott állt előttem lehajtott fejjel, meztelenül, mint egy gyönyörű antik Ettől a pillanattól kezdve megszűnt számunkra a külvilágéé szerelem percei következtek. Hosszú, forró percek, amelynek végén kifulladásra, szótlanul feküdtünk az ágyon.

Aztán Nóra megszólalt:

- Holnap el kell mennem.

- Nem is találkozunk többé? - kérdeztem rémülten, mert éreztem, hogy ez a lány sokkal többet jelent a számomra, mint egy egyszerű kaland.

- Csak egy napra - simult hozzám, és megcsókolta az arcomat. - Az egyik barátnóm itt lakik a környéken, és megígértem neki, hogy holnap felkeresem.

- Mikorra jössz vissza?

- Ott alszom nála, és a következő nap reggel itt vagyok ígérte mosolyogva. - Egyébként kíváncsi vagy rá, hogy mi a véleménye a férfiakra?

- Nem, én most egészen másra vagyok kíváncsi - feleltem, és újra fölé hajoltam.

23.

Reggel felébredtem, kinyitottam a szemem, és azt hittem, leesem az ágyról.

A kisasztalon ott volt a fekete dosszié, amely az est folyamán eltűnt onnan. Egy darabig bambán meredtem rá, majd lázasan gondolkodni kezdtem.

Vagy az alatt az idő alatt hozták vissza, amíg az étteremben voltunk, vagy pedig amíg aludtunk.

Rövid töprengés után az utóbbi lehetőséget elvetettem, mert bár az est folyamán kellemesen elfáradtam, mégsem tudtam elhinni, hogy nem ébredtem volna föl a mégoly apró zajra is, mint az ajtónyitás. Amikor este visszaértünk, egészen mással voltam elfoglalva, de valószínű, hogy már akkor itt volt a helyén. Eddig jutottam a gondolataimban, amikor felébredt a lány. Huncutul rám mosolygott, majd felült az ágyban.

- Sajnos, öltöznöm kell - mondta szomorúan az órára pillantva. Kibújt a takaró alól, és a fürdőszobába ment, én pedig újra megpróbáltam magyarázatot találni a dosszié rejtélyes eltűnésére és még rejtélyesebb megkerülésére. Azt még csak értem, hogy miért vitték el. De hogy miért hozták vissza? Ez sehogyan sem ment a fejembe.

Meg kell nézni, hogy mi van benne, abból minden kiderül.

Már éppen bele akartam kukkantani, amikor Nóra visszajött.

- Hé, miszter, kifelé az ágyból! - mondta tettetett megbotránkozással. - Mit gondolsz, meddig tart az éjszaka?

Így hát sietve felöltöztem. Búcsúzóul megcsókoltam, és a fülébe súgtam: - Holnap reggel ott fogok dörömbölni az ajtódon.

Tréfásan meglegyintett, és kituszkolt a folyosóra.

A szobámba érve éppen zuhanyozni készültem, amikor megszólalt a telefon.

- Halló, tessék? - szóltam bele a kagylóba némi gyanakvással. Vajon ki lehet ilyenkor?

- Uram, szeretnék beszélni önnel - suttogta egy ijedt férfi hang, a vonal túlsó végén.

- Éppen azt teszi - feleltem, és közben azon törtem a fejem, hogy vajon mit akar az ismeretlen, aki még bemutatkozni is elfelejtett, nagy igyekezetében.

- Uram, amiről én akarok beszélni, az nem telefontéma.

Tudna mondani egy helyet, ahol találkozhatnánk?

- Tudok - válaszoltam rövid töprengés után, de nem voltam benne biztos, hogy akarok is. Aztán mégis úgy döntöttem, hogy igen. Végül is, mit veszíthetek? - Egykor az Amigóban, a tizennégyes asztalnál - morogtam a kagylóba.

- Ott leszek - válaszolta az ismeretlen, és letette a kagylót.

Úgy látszik, nem bírok unatkozni - állapítottam meg magamban, és felhívtam Mike-ot.

- Mondjad - szólt a kagylóba néhány pillanattal később.

- Figyelj, Miké! Tizenkettőkor ott leszek nálad. A tizennégyes asztalt foglald el nekem. Majd mindent elmesélek.

A beszélgetés után végre tényleg eljutottam a zuhanyig, és néhány percig hagytam, hadd zubogjon rám a víz.

Aztán rövid nadrágot vettem fel, és néhány lazítógyakorlatot végeztem. Végül néhány rúgáskombinációt hajtottam végre, majd öltözködni kezdtem.

24.

Miké már izgatottan várt.

- Mesélj, öregem, csupa fül vagyok - mondta, és érdeklődve nézett rám.

Elmeséltem neki mindent, ami az előző nap történt, végül pedig a telefonhívást is.

- Hát tudod - pillantott rám, amikor befejeztem -, eddig is elég érthetetlen volt ez az egész, de most még kuszább, mint valaha.

- Miké, segítenél nekem? - kérdeztem.

- Amit tudok, megteszek - bólintott komoly arccal.

- Akkor a következőt kellene csinálnod. Ha a fickó, akivel beszélni fogok, távozik innen, kövesd, és próbáld meg figyelni, hogy kikkel veszi fel a kapcsolatot. Bár még nem tudom, mit akar, de biztos, hogy van valami köze ahhoz, ami itt történik.

- Rendben - emelte fel a kezét. - Most azonban megyek.

Jobb, ha nem tudja, hogy ismerjük egymást.

Alig tíz perc múlva vékony, negyven év körüli férfi állt meg az asztalomnál, aktatáskával a kezében. Riadtan körülnézett, majd hozzám fordult.

- Ön Mr. Grey? - kérdezte suttogva.

Bólintottam, és közben szemügyre vettem. Elég jellegtelen figura volt, az ember nehezen tudná megjegyezni az arcát. Számomra azonban ez az arc nem is a formája miatt volt érdekes, hanem a rá kiülő rettegés miatt. Ez az ember nagyon félt valamitől. Mint az űzött vad, úgy tekingetett körbe. Aztán leült, a táskát az ölébe fogta, és megszólalt:

- Ha ön Mr. Grey, akkor ezek szerint ön lakik a száztizenötös szobában.

- Egén - hagytam rá, bár feleslegesnek éreztem a kérdést, hiszen telefonon ott hívott fel.

- Ismer ön egy July Smith nevű hölgyet? - izgatottan csengett a hangja. - Nézze, nagyon fontos lehet, hogy beszéljek vele - tette hozzá.

- Talán keresse meg - ajánlottam kedvetlenül.

- De nincs a szobájában.

- Akkor hagyjon neki üzenetet.

- Nem, nem. Nem tehetem. Ön viszont... segíthetne.

- Én? - csodálkoztam. - Mégis, mit akar? Kerekedjek fel, és keressem meg itt, Miami-ban?

- Kérem, Mr. Grey! - könyörgő volt a hangja. - Csak önt ismerem itt. Nagyon kérem, segítsen nekem!

Most már reszketett, és szinte eszelősen jártatta körbe a szemét a helyiségben.

- Hát jó. Megpróbálom - egyeztem bele.

Felderült az arca.

- Köszönöm - rebegte, és hálásan nézett rám.

- Mégis, mit mondjak neki, ha találkozom vele?

- Azt, hogy megérkeztem.

- Igen... hm... a nevét nem értettem jól az előbb.

- Tényleg, be sem mutatkoztam, bocsánat. A nevem Jósé

Vasquez. July tudni fogja, hogy ki vagyok.

Bárcsak én is tudnám - gondoltam.

- Ez minden? - kérdeztem.

- Még azt mondja meg neki, hogy délután várom a háromszáztizenhetesben.

- Maga is a Hotel Captainben lakik?

- Igen.

Még mielőtt csodálkozásomnak hangot adhattam volna, folytatta: - Ne felejtse el megmondani neki - itt is szünetet tartott

-, hogy nálam van a dosszié.

Nyeltem egyet. Megint a dosszié. Lehet, hogy a fickó ellopta Nórától? Néhány pillanatig gyanakodva méregettem, ő azonban, nem vette észre a pillantásomat, mert a szomszéd asztalnál ülőket figyelte. Aztán hirtelen felállt, és hozzám fordult.

- Most mennem kell. Nagyon köszönöm előre is a segítségét.

Még egyszer körülnézett, aztán kisietett.

Az üvegajtón keresztül láttam, hogy Miké a nyomába szegődik, és mindketten eltűnnek a pálmafákkal szegélyezett sétányon.

Úgy döntöttem, hogy July még várhat egy kicsit, nekem viszont ennem kell, így hát hátradőltem a széken, és intettem a pincérnek.

25.

Éppen befejeztem az evést, amikor Miké visszatért, és lehuppant a mellettem lévő székre.

- Nos, néztem rá kérdőn. - Hova ment?

- Fogalmam sincs.

- Mesélj el mindent szép sorjában!

- Ami azt illeti, nemcsak én követtem. - Nem sokkal

azután, hogy innen kilépett, ráakaszkodott két fickó. Nyilván

idáig követték, csak nem mertek bejönni, nehogy észrevegye őket. De így is elpuskázták a dolgot.

- Amennyiben?

- Nem sokkal később kiszúrta őket. Erre megszaporozta a lépteit. Azok nemkülönben. Aztán befordult az egyik sarkon. Amikor a két kreol és a nyomukban én odaértünk a sarokhoz, a barátunk már éppen egy taxiba préselte be magát, és elrobogott. Azok ketten egy darabig tanácstalanul álltak, majd az egyik telefonfülkébe nyomultak, és izgatottan telefonáltak valahová. Ennyi - fejezte be a mondanivalóját Miké, és hátradőlt a széken.

- Jól van, pajtás, kösz - mondtam, és felálltam.

- Hová mész? - érdeklődött.

- Megyek, és megkeresek egy szigorú arcó hölgyet, akit July Smithnek hívnak - válaszoltam, és kisiettem.

Az utcán egy pillanatra elgondolkoztam. Vajon hol lehet, hol keressem? Nem forgathatom fel érte egész Miami-t. Végül úgy döntöttem, hogy megnézem a szállodában, és ha ott nincs, kimegyek a strandra.

A strandon találtam meg. Egy nyugágyban ült, és szemét lehunyva élvezte a nyári nap sugarainak barátságos cirógatását. Meg kellett állapítanom, hogy így, fürdőruhában meglehetősen szexis, és nyoma sincs rajta a komor tartásnak. Így elnézve,

az ember azt hinné, hogy közönséges nyaraló, és valószínűleg fel sem merülne senkiben, hogy holmi fekete dossziékat üldöz.

- Forrón szereti? - kérdeztem a kezében tartott, narancslével teli műanyagpohárra mutatva, miután megálltam előtte.

Kinyitotta a szemét, majd szabad kezéből ellenzőt formálva, hunyorogva nézett rám.

Amikor megismert, elfintorította az arcát.

- Mit akar? - kérdezte, és arcán újból megjelent a szigorú vonás, amit a minap már volt alkalmam megfigyelni.

- Egy kicsit nyugodtan pihenni, ne adj isten, esetleg unatkozni - válaszoltam, és a mellette lévő nyugágyba rogytam. Tudja, eredetileg ezért jöttem ide, de a megérkezésem óta sajnos

még nem igazán jutott időm az ilyesmire.

- Csak azért jött ide, hogy ezt közölje velem?

- Nem, tulajdonképpen nem - mondtam, és lehunytam a szemem.

Rövid hallgatás után végül kiböktem:

- Üzenetet hozok magának.

Félig lehunyt szempilláim alól odasandítva láttam, hogy izgatottan felkapja a fejét.

- Kitől? - hangjában feszültség vibrált.

- Jósé Vasquez a neve.

- És mit akar tőlem?

- Egy bizonyos fekete dossziét szeretne átadni magának, amennyiben esetleg érdekli a dolog - mondtam közömbös hangon. .

Úgy ugrott fel, mint akit darázs csípett meg.

- Beszéljen már, ember! - kiáltotta ingerülten.

Néhányan, a körülöttünk ülők közül méltatlankodva felkapták a fejüket.

- Ne kiabáljon velem - pillantottam rá szemrehányóan.

Még azt hiszik, hogy családi perpatvar zajlik.

- Kérem, beszéljen - mondta bocsánatkérő mosollyal, így már más - gondoltam.

- Nos, a lényeg az, hogy ez a Vasquez nevű úr azt mondta, hogy adjam át az üzenetét, miszerint várja magát a délután folyamán a Hotel Captain háromszáztizenhetes szobájában. A maga helyében igyekeznék, mert úgy tapasztaltam, hogy mások is érdeklődnek az ön által olyannyira áhított dosszié után. Sietve szedelőzködni kezdett, és gyors, határozott léptekkel elindult a szálloda felé.

Egy darabig néztem karcsú alakját, ahogy végigtipegett a strand homokján, aztán felálltam, és kényelmesen utána indultam. Nem tudtam,

hogymi fog kisülni ebből a találkozásból,
de valahogy úgy éreztem, hogy ezzel még korántsincs lezárva az
ügyNéhány perc töprengés után úgy döntöttem, hogy egyelőre
kikapcsolódásként sétálok egyet, és az elkövetkezendő fél órában igyekszem
semmire sem gondolni. így is tettem. Ráérősen
ödöngtem a pompás szállodák között, és közben a Wonderful
Life-ot dúdolgattam. Időnként rámosolyogtam egy-egy csinos
lányra, és örömmel könyveltem el, hogy a legtöbbjük visszamosolyog. Olyan jól
éreztem magam, hogy a betervezett fél órából
egy óra lett. A szobámhoz érve, némi kulcspróbálgatás után
rezignáltán állapítottam meg, hogy a rejtélyes ismeretlenek
jövés-menésének nincs vége. Lássuk, ki az új jövevény gondoltam, és beléptem az
ajtón.

27.

A vendégszékéből -- így neveztem el azt a fotelt, amelyben
annak idején a köpcös is ült - egy markáns arcú, fehér zakót és
szürke nadrágot viselő, negyvenöt év körüli férfi nézett az
arcomba kutatóan. Magamban eldöntöttem, hogy csak azért
sem lepődöm meg. A szobámban lévőről szinte tudomást sem
véve, hanyag mozdulattal ledobtam magam a másik fotelbe, az
asztalon álló üvegből töltöttem magamnak az egyik pohárba,
majd unott arccal meglötyögtettem a whiskyt, és ledöntöttem a
torkomon.

Ezután összekulcsolt kezeimet az ölembe ejtettem, és félrebillentett fejjel
néztem rá, várva, hogy elővegye a pisztolyát, vagy a
dossziét kérje.

Egyiket sem tette. Ehelyett figyelmesen nézett egy darabig,
majd mély, mégis bizalmat árasztó hangon megszólalt:

- Elnézést kell kérnem, Mr. Grey, hogy így betörtem önhöz,
de azonnal megmagyarázom.

Tulajdonképpen szimpatikus volt az arca és a hangja is, de
nekem akkorra már elegendő volt a váratlan látogatókból.

- Nem tesz semmit, már megszoktam - mondtam kissé
gúnyosan. - Tudja, az imént a strandon voltam, de ott kisebb a
jövés-menés, mint itt

- Kérem, hadd magyarázzam meg - mondta nyugtatólag.

-- A nevem Howard Jackson, a rendfokozatom hadnagy.

Végre kapcsoltam.

- Tehát a rendőrségtől jött.

- Igen, Mr. Grey.

- Talán jobb lett volna mindjárt akkor kijönni, amikor az az
ominózus eset történt - mondtam, és közben magamban arra
gondoltam, hogy lám, a házi detektív mégiscsak értesítette a
hatóságokat. Ezek szerint egy parányi agya mégiscsak van.

- Milyen esetre gondol? - kérdezte Jackson, és kutatóan
pillantott rám.

- Hát a gyilkosságra - válaszoltam ingerülten.

- Miért, ön mióta tud róla?

- Majdnem két napja.

Nem válaszolt, csak csodálkozva felhúzta a szemöldökét.

- Maguknál ennyi ideig tart az utazás? - kérdeztem
gúnyosan.

- De kérem, mi azonnal kijöttünk, ahogy telefonáltak nekünk.

- Csak nem ide - mutattam körül a szobában.

- Természetesen nem, hanem oda, ahol az eset történt.

- Mármint hová? - érdeklődtem, és közben szörnyű gyanú
támadt bennem.

- Hát a háromszáztizenhetesbe - nézett rám csodálkozva.

- Miért, maga mást tud?

28.

- Úgy látszik, én már semmit sem tudok - legyintettem
elkeseredetten.

- Végül is elmondaná, hogy miért jött be a szobámba? kérdeztem azután.

- Nos, körülbelül egy órája kaptuk az értesítést, hogy

gyilkosság történt. Idejöttünk, megvizsgáltuk a helyszínt, és akkor mondta a July Smith nevű hölgy, hogy maga beszélt utoljára az elhunyttal. Mivel az illetőt megölték, úgy gondoltuk, hogy esetleg ön is veszélyben van. Ezért ide siettem, és miután nyitva volt az ajtó, bejöttem.

- Nyitva volt az ajtó? - kérdeztem magam elé meredve, és közben arra gondoltam, hogy ezek szerint valaki ma is volt oly kedves, és rendet rakott a holmijaim között.

- Bizonyára nyitva felejtette - vélte a hadnagy, majd lassan felállt a székből - Mr. Grey, lenne szíves velem jönni?

- Hová? - kérdeztem fáradt sóhajjal.

- Hát, természetesen a háromszáztizenhetesbe. Azonosítani a hullát.

- Induljunk - álltam fel én is a székből, és előzékenyen kitártam előtte az ajtót.

Vasquez szobájának ajtaja nyitva volt, de a rendőrökön kívül mindössze a szálloda igazgatója és a házi detektív - akit időközben elkereszteltem Garcíanak - volt jelen.

Egyetlen kíváncsiskodót vagy hisztérikusan zokogó nőt sem fedeztem fel sehol, ami először meglepett, de aztán rájöttem, hogy ilyenkor a gyilkosokat, a hullákat, valamint egy-két félhülyét kivéve, mindenki a strandon tartózkodik. Hiszen a legtöbb ember nem ölni vagy meghalni érkezik ide, hanem nyaralni, napozni, fürdeni. Julyt is nyilván elvitték a halott mellől, és máshol hallgatják ki - gondoltam, miközben beléptünk a szobába. Meglehetősen nagy volt a felfordulás. A szekrények, fiókok kiborogatva, üresen tátongtak, az egyetlen bőrönd, amelyben Vasquez a ruháit hozta, a holttest mellett hevert, tartalma szanaszéjjel volt szórva.

Még arra sem volt ideje, hogy kicsomagoljon - állapítottam meg magamban. Nyilván, ahogy megérkezett, egyből Julynak és nekem telefonált.

Alacsony, kopaszodó emberke jött oda hozzánk.

- Biztosra mentek - közölte a hadnaggyal. - Három golyót kapott, de mindhárom külön-külön is halálos volt.

- Értem - mondta az, majd felém fordult.

- Felismeri? - mutatott a földön heverő alak felé.

Oldalt pillantva, szemügyre vettem a halottat.

Vasquez az, semmi kétség - gondoltam. Az arcán még most is ugyanaz a rémület tükröződött, mint nem sokkal korábban az Amigóban, amikor velem beszélt.

- Nos, ővele találkozott? - kérdezte a hadnagy, aki rövid hallgatásomat tétozásnak vélte.

- Igen - válaszoltam.

- Akkor megkérhetném, hogy fáradjon velem a kapitányságra? ígérem, nem tartom fel sokáig. Tudja, érdekelne, hogy miről beszélgettek.

Semmi okom nem volt rá, hogy megtagadjam a kérését.

Mellesleg, ha nemet mondok, akkor is azt kellett volna tennem, amit ő mond, így hát szótlanul bólintottam, majd hátat fordítottam a helyiségben pepecselő technikusoknak, és elindultam a kijárat felé.

29.

Nem sokkal később már egy kis irodában ültünk egy íróasztal két oldalán, és papírpohárból kávéét szürcsöltünk.

Közben végig azon járt az eszem, hogy mi az, amit feltétlenül el kell mondanom, és mi az, ami jobb, ha egyelőre az én titkom marad. Bár ez a Jackson nem látszott se rosszindulatúnak, se butának, mégis úgy gondoltam, hogy nem feltétlenül kell olyasmit is közölnöm vele, ami nem tartozik szorosán az ügghöz. Például azt, hogy az ominózus dosszié Nóráé. Minden más bizonyító körülmény ellenére is, úgy éreztem, hogy a lánynak semmi köze ehhez az egész örülethez.

Megittuk a kávéét, és Jackson cigarettára gyújtott.

- Hallgatom - fújta ki a füstöt, én pedig elmeséltem neki az utóbbi napok eseményei közül azokat, amelyekről úgy gondoltam, hogy említésre méltóak. Figyelmesen hallgatott, majd amikor befejeztem a mondanivalóm, néhány percre magába mélyedt, és szemmel láthatóan még egyszer átrágtta magát az egész történeten. Végül felém fordult.

- Azt mondja, az illető, akit leszúrtak, kolumbiaiakat emlegetett?

- Igen - válaszoltam. - Meg a kikötőt.

- Ühüm - bólogatott, és a cigarettavéget lassú mozdulattal elnyomta a hamutartóban.

- Van fogalma arról, hogy mit keresett magánál? - kérdezte azután.

- Nézze, nálam mindenki egy bizonyos fekete dossziét keres. Tényleg, maguk megtalálták?

- Mr. Grey - nézett rám komoran. - Itt mi kérdezzünk. Aztán néhány pillanat múlva - valószínűleg szavainak élet tompítandó - hozzátette: - A kollégáim most hallgatják ki az érintetteket, egyelőre mi sem tudunk semmit. Nem teljesen hittem el, amit mondott. Éreztem, hogy ő már valamivel többet ért az egészségből, mint én, csak nem akarja kiteríteni a lapjait. Végül is érthető - gondoltam -, hiszen az ő szemszögéből nézve, Vasquez én is megölhettem. Aztán füttyűrészve leballagtam a strandra, és közöltem Julyval, hogy keresik. Így a hullát nem én találtam meg, és később ártatlan arccal visszabandukolhatok a szállodába. Gondolataimból a hadnagy szava riasztotta fel.

- Itt legyen szíves aláírni! A vallomása - ezzel gépelt papírt tolt az orrom elé. Gyorsan átfutottam a sorokat, és aláírtam a nevemet.

- Még egy kérésem lenne, Mr. Grey! - mondta búcsúzóul.

- Tudja, ez egy turistaparadicsom. Ide üdülni, pihenni jönnek az emberek. Minek zaklassuk fel őket feleslegesen?

- Nem vagyok fecsegő típus - válaszoltam a ki nem mondott kérésre.

- Köszönöm, Mr. Grey - mondta, - és most ő nyitott ajtót nekem.

30.

A szállodába visszatérve, láttam, hogy valóban sikerült feltűnés nélkül intézniük az ügyet. Sehol sem tárgyalták izgatott csoportok az eseményeket, és minden vendég nyugodtnak látszott. Végül is, érthető volt a hadnagy kérése. Miaminak jókora bevételt hozott a turizmus. Ilyenkor, a szezon közepén nem tanácsos titokzatos gyilkosságokkal borzolni a kedélyeket, mert esetleg az idelátogatók száma csökken. Szinte láttam magam előtt, hogy egy öles újságcikk láttára a vendégek közül néhányan riadtan csomagolnak, és pánikszerű gyorsasággal elhagyják a szállodát. Hiába, az emberek már csak ilyenek. Engem azonban pillanatnyilag nem ezek érdekeltek a szálloda vendégei közül. Inkább azok, akik a gyilkosságokat elkövetik. Elhatároztam, hogy a mostanság divatos szobaát kutatási játékba mostantól kezdve én is beszállok. Mit lehet tudni, hátha találok valami érdekeset. Persze, elsősorban a kolumbiaiak érdekeltek. Biztos, hogy itt laknak a szállodában, hiszen a metáلكék Porschét jó néhányszor láttam a parkolóban. Csak a szobájuk számát nem tudom. Mit tehet ilyenkor az ember? Körülnéztem az előcsarnokban, és megtaláltam, amit kerestem. Az egyik oszlop tövében, egy hatalmas pálma takarásában magányos fotel állt. Igaz, mind pálmából, mind fotelből több is volt a helyiségben, de ez még a többinél is kedvezőbb lehetőséget kínált a

recepcióspult szemmel tartására.

Feltűnés nélkül helyet foglaltam, és megállapítottam, hogy tökéletes megfigyelőhely. Én magam alig látszottam, viszont tisztán láttam mindent.

Most már nem maradt más hátra, mint várni, hogy a vacsorázni szándékozók elhagyják a szobáikat.

Éreztem, hogy megmozdul bennem a vadászösztön. Feszülten figyeltem, amint a vendégek egymás után szállingóztak oda

a pulthoz, és adták le a kulcsaikat. A pult mögött álló lány átvette, és a helyére akasztotta valamennyit.

A Hotel Captain nem volt nagy szálloda, mindössze nésvem.

letes, így a kulcstartó táblán öt sorban lógtak a kulcsok az sorok természetesen az egymás feletti színeket jelölték. Most már csak az a kérdés, hogy a kolumbiaiak kulcsát hová akasztja a lány.

Amíg ezen morfondíroztam, már fel is bukkantak a pultnál.

Négyen voltak, mindnyájan világos színű, de nem egyforma árnyalatú öltönyben.

Két kulcsot adtak le, és a kislány a negyedik sor első és második szegére akasztotta fel azokat.

Oda sem kellett mennem a pulthoz, anélkül is biztosan tudtam, hogy a két szám a négytizenegyes és a négytizenkettes.

A négy férfi elhagyta az előcsarnokot, én azonban úgy döntöttem, hogy várok még néhány percet, hátha valamelyikük visszaszalad valamiért.

Miután ismertem a módszereiket, nem szerettem volna sem egy tört kapni a mellembe, sem egy golyót a hátamba, így tehát még jó néhány percig üldögéltem a fotelben, közben jöttekmentek az emberek, de nekik már nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget.

Végül megelégedtem a várakozást, és felálltam.

A pultnál álló kislány udvarias mosollyal nyomta a kezembe a kulcsomat. Gyorsan a szobámba siettem, elővettem a speciális bicskámot, és már indultam is.

31.

Felóvakodtam a lépcsőn a harmadikra, a folyosó kihalt volt.

Ilyenkor minden jóérezésű ember vacsorázik. Sőt, még a rosszérzésű is - gondoltam, amikor meghallottam a gyomrom követelődző kordulását.

Körülpillantottam, majd nesztelenül a négyszáztizenegyes szoba ajtajához léptem. Rövid ellenállás után az ajtó megadta magát, és kinyílt. Besurrantam, becsuktam, és bekapcsoltam a kislámpát.

Tulajdonképpen ugyanolyan szoba volt, mint az enyém, azzal a különbséggel, hogy ide két ágyat tettek be.

Gyors léptekkel a szekrényhez siettem és kinyitottam. Semmi különöset nem találtam benne. Mindössze néhány ing, két nyári öltöny, fehérneműk és persze néhány pár cipő, ez volt az egész zsákmány. Tovább kutattam. Tíz perc alatt végeztem az egész szobával. Az eredmény lehangoló volt, semmi bűnözésre utaló nyomot nem találtam.

Lehet, hogy Vasquez mégsem ők ölték meg, hanem a köpcös és társa? Ezen egy pillanatra elgondolkoztam.

Mindegy, azért még megnézem a másik szobát is - határoztam el magam, és rövid hallgatóság után kisurrantam a folyosóra.

A másik szoba ajtajához léptem, és már éppen a zárba akartam illeszteni az álkulcsot, amikor bentről apró neszt hallottam.

A szerszámot tartó kezem félúton megállt a levegőben. Úgy látszik, vannak bent - villant át az agyamon -, méghozzá nem is a kolumbiaiak, hiszen ők elmentek vacsorázni.

A kiszűrődő zajokból arra következtettem, hogy az ismeretlen látogató szintén kutatni jött.

Vajon ki lehet? A fene sem ismeri ki magát a sok settenkedő között.

A kíváncsiság mindig is rossz tulajdonságaim közé tartozott, és ezúttal is elnyomta bennem az egyéb érzéseket.

Puhán megfogtam a kilincset, és lenyomtam.

32.

Az ajtó engedett. Halkan beléptem, becsuktam, és a másik helyiség felé lopakodtam, ahonnan a zörejek hallatszottak. Nyár lévén, még így, estefelé is megfelelő mennyiségű fény szűrődött be a szobába ahhoz, hogy tisztán ki tudjam venni a Fiókosszekrény fölé hajló férfi alakját.

Gyorsan körbejártattam a szemem a szobában, és miután láttam, hogy egyedül van, elindultam felé.

Éppen a legrosszabbkor fordult meg. Már nem volt időm, hogy behúzódjak valamelyik bútor mögé, de még túl messze volt ahhoz, hogy elérjem.

Ha ekkor támad, nem sok esélyem lett volna, ő azonban egy pillanatnyi csodálkozás után inkább a zsebéhez kapott, nyilván a revolverét akarta elővenni.

Erre viszont már nem hagytam neki időt. Még egyet léptem előre, és beletalpaltam a gyomrába.

Háttal nekiesett a szekrénynek, kezéből a kisméretű hangtompítós pisztoly kecses ívben átrepült a szobán, majd a közelemben koppant a padlón.

Csak egy pillanatra néztem oda, de ellenfelemnek ez is elég volt ahhoz, hogy előrelépve, irtózatossá erővel állon vágjon. Jócskán megszedültem, a szemem előtt egy pillanatra táncot járt a szoba.

Csak a rendszeres edzéssel eltöltött éveknek köszönhettem, hogy a következő ütést alkarral sikerült kivédenem.

Egy lépést hátracsusszantam, és vártam a következő támadást.

Közönséges egyenes ütéssel lendült felém. Puhán félrehúztam a fejem a suhanó ököl elől, és ugyanabban a pillanatban egy kisívű horgot ütöttem gyomorra. Éreztem, hogy az öklöm puha felülettel találkozik, nyilván nem feszítette fel megfelelően a hasizmát. Még jobban kiléptem oldalra, és egy rúgással éppen be akartam fejezni a küzdelmet, amikor hatalmas, köríves rúgás csattant az arcomon. Teljesen váratlanul ért, nem gondoltam, hogy ez után a horog után még lesz ereje kontráznia.

Megtántorodtam, és ösztönösen a fejem elé kaptam a két öklömet, mint a bokszoló, ha kettős fedezékbe vonul. Szerencsés volt, a következő támadás valószínűleg eldöntötte volna a küzdelmet. A sípcsont keményen csattant a két alkaromon.

Most! - ordította bennem egy hang, és már mozdultam is.

Villámgyorsan megpördültem a tengelyem körül, és egy sarokrúgást mértem az állára, majd amint a lábam leért a földre, testtel még tovább fordultam, és egy ütéssel fejeztem be az akciót. Karjait szétvetve elterült a földön, és láttam rajta, hogy semmi kedve újra felállni.

Nem foglalkoztam vele különösebben, hanem gyorsan a fiókosszekrényhez léptem, és ott folytattam, ahol ő abbahagyta.

Az eredmény körülbelül ugyanaz volt, mint a másik szobában.

Tanácstalanul hagytam abba a keresést, és ekkor észrevettem, hogy a földön fekvő kezd magához térni.

Valószínűleg még mindig neheztelt rám, mert a pisztolya után tapogatózott.

Már éppen oda akartam lépni hozzá, hogy lebeszéljem a további hercehurcáról, amikor kintről közeledő léptek hallatszottak.

33.

Az erkélyhez ugrottam, kisiklottam az ajtón, és a sötétítőfüggöny mögül kikandikálva vártam a folytatást.

Kint egy darabig szöszmötöltek a zárral, majd az ajtó feltárult.

Két kolumbiai lépett be. egy hatalmas termetű, csupa izom óriás és egy vékonydongájú, középmagas, bajuszos.

A bajuszos felkattintotta a villanyt, és ekkor megpillantotta a földön fekvő férfit.

Döbbenten nézte, ahogy a másik - most már kezében a pisztollyal - lassan felkel a földről, de meg sem próbálta megtámadni, hiszen a fegyver hangtompítós csöve egy pillanatra

sem fordult le róla. Most már az óriás is észrevette a fegyverest. Megvetően nézett rá, és gúnyosan préselte ki magából a szavakat:

- Ah, Ferreira. Szóval te voltál. És én még nem tudtam, hogy mi van a zárral.

Ezalatt a függöny mögött lapulva örömmel állapítottam meg, hogy lám, spanyol tudásomnak végre hasznát veszem.

- Kuss! - mondta szelíden a Ferreirának nevezett.

- Mit akarsz, te mocsok? - sziszegte gyűlölettől égő szemmel a vékonydongájú kolumbiai. - Mondtam a főnöknek, hogy engem küldjön utánad, előlem nem tudtál volna megszökni.

- Ha mondtad a főnöknek, akkor nyilván te buktattál le mondta Ferreira. - Úgy látszik, még mindig nem tudtál belenyugodni abba, hogy egy kicsit elszórakoztam a barátnőddel. Nem mondom, tényleg tudott egy-két jó figurát. Na, Na! kiáltott fenyegetően a vékonyra, aki dühtől égő arccal már éppen

rá akarta vetni magát. - Egy rossz mozdulat, és szétloccsantom az agyadat. Ne hidd, hogy sajnálni foglak. Egyébként nem is tudom, hogy jöhettél rá, hogy Nartaluzziéknak dolgozom. Sokkal butábbnak hittelek.

- Bárhová mész is, meg fogunk találni - vicsorgott a vékony.

- A főnök nem tűri, hogy átverjék.

- Tűrni fogja - mondta Ferreira. - Sőt, örülni fog, ha mindent úgy csinálhat, ahogy mi mondjuk És ebben ti fogtok nekem segíteni.

- Tőlem nem tudsz meg semmit - mutatott saját magára a hüvelykujjával a vékony.

Ferreira kényelmesen leült az egyik fotelbe, és kedvtelve nézegette az előtte álló két embert.

- Segíteni fogtok - mondta fölényes mosollyal.

- Mit akarsz? - dörögte az óriás.

- Két dolgot akarok tudni. Az egyik, hogy mikor érkezik a hajó az áruval és hová? Nos?

A kérdezettek egymásra pillantottak, aztán vissza Ferreirára.

- Nos, mi lesz? - kérdezte az. - Tudod, mit? Mondd te! mutatóujjával a vékonyra bökött. - Legyél te az áruló.

Az megvetően köpött egyet.

- Hát jó - mondta Ferreira, és könnyed sóhajjal gyomorba lőtte. A másik vinnnyogva összerogyott, és a fájdalomtól eltorzult arccal vonaglani kezdett.

- Ugye, te nem akarsz így járni? - fordult a pisztoly csöve az óriás felé.

Annak hamuszürkévé vált az arca, és irtózáttal meredt a földön fetrengőre.

- Ne... ne... nem - hebegte.

- Akkor beszélj! Mikor jön a hajó?

- Éjfél körül, holnap.

- Hová?

- A szokott helyre.

Ferreira még két golyót eresztett a vékonyba, majd amikor látta, hogy az nem mozdul többé, elégedetten dőlt hátra a fotelben.

- Jön az utolsó kérdés - mosolygott. - Hol a dosszié? Hol a fekete dosszié?

34.

Éreztem, hogy a halántékomnál.összegyűlt izzadság lassan elindul lefelé az arcomon. Hitetlenkedve meredtem Ferreirára. Ő is tud a dossziéről? Egyáltalán, mi ez a rejtélyes disznóság, amiből

- úgy látszik, egyedül én - nem értek semmit. Már három ember halt meg emiatt, és ha nem vigyázok, hamarosan én is a listára kerülök. Megbabonázva vártam a választ.

- Jelenleg nincs meg - mondta az óriás. - Pedig biztos, hogy annál a pasasnál van, aki a száztizenötösben lakik. A szobájában azonban nem találtuk.

Valószínűleg nem folytatta volna, de ekkor Ferreira egy

kézmozdulattal megállította.

- Várj egy kicsit, megkérdezzük még valakit - mondta, aztán a rejtekhelyem felé fordult.

- Jöjjön ide, és beszéljen! Hátha maga elmondja nekünk, hogy...

Nem fejezhette be. Miközben felém fordult, egy pillanatra elfeledkezett az óriásról.

Az előugrott, és hatalmas testének minden erejét beleadva, fotelestől felborította. Egy pukkanás jelezte, hogy Ferreira estében még lőtt egyet, de a lövedék nem találta el hatalmas termetű ellenfelét. Ekkor jöttem rá, hogy a hústorony eddigi viselkedése csak álca volt. A segítőkészséggel csak elfojtott gyűlöletét leplezte. Most mindez kegyetlen, barbár tombolásban robbant ki belőle. Ütötte, rúgta a földön fekvőt, és elborzadva hallgattam a csontok recsegését. Végül abbahagyta, majd kezébe vette a pisztolyt, és állatias vigyorral az arcán elindult az erkély felé, ahol rejtőztem. Az agyam egy pillanat alatt dolgozta fel az összes rendelkezésemre álló lehetőséget, és még nem is tudatosult bennem, hogy mit csinálok, amikor már cselekedtem. Hirtelen mozdulattal átlendítettem magam a korláton, és már az erkély aljának külső peremén lógtam, mire a góliát vadul feltépte a függönyt. Még egy hintázó mozdulat, és az alattunk lévő erkélyre huppantam, pont abban a pillanatban, amikor egy golyó elfütyült mellettem, és hangtalanul belefűrődött a szálloda kertjének puha talajába.

Az erkélyajtóhoz léptem. Természetesen nyitva volt, mint az összes többi szobában. A hőséget még így is nehezen lehet elviselni éjszaka. A nap folyamán magukba szívott meleget a falak ilyenkor szinte sugározzák, és az aludni vágyók örülnek, ha időnként egy kis szellő mozgatja az ajtó nyitott részében a függönyt.

Ez alkalommal viszont nem a szellő, hanem én mozgattam.

Mivel időközben beesteledett, tapogatózva óvakodtam be a koromsötét helyiségbe, és tétova léptekkel indultam el arra, amerre a kijáratot sejtettem.

Szerencsém volt, mert szinte minimális keresgéléssel megtaláltam. Viszont az ajtóban belülről volt benne a kulcs.

Tehát vannak a szobában - villant át rajtam a gondolat, miközben igyekeztem hangtalanul elfordítani a zárban.

Éppen a művelet végére értem, amikor valaki pisztolyt nyomott a bordáim közé.

35.

- Maradjon veszteg! - suttogta. - Különben lövök.

- Oké, oké - nyugtattam meg, majd villámgyorsan megpördültem, és félreütöttem a pisztolyt tartó kezét.

Dörrenés jelezte, hogy jelen esetben nem hangtompítós fegyverről van szó. Mellesleg azt is megállapítottam, hogy a hang gazdája nem tréfál, és gondolkodás nélkül ismét löni fog, ha időt hagyok neki. Így, alighogy megfordultam, már emeltem is a lábam, és ágyékon rúgtam.

Éles kiáltás jelezte, hogy a koromsötétben is jól tájékozódtam.

Az eredményen felbuzdulva, még gyorsan két ütést mértem a fejére, mire tompa puffanással elterült a földön, én pedig szélesebben kiszáguldottam az ajtón.

Végigrohantam a folyosón, letrappoltam a lépcsőn, majd egy emelettel lejjebb megtorpantam, és körbefüleltem.

Senki sem kezdett lármázni, nem nyitottak ki izgatottan ajtókat, egyáltalán senki sem csinált semmi rendkívülit.

Helyes - gondoltam, majd kényelmesen folytattam az utamat egészen a szobáig.

Benyitottam, fáradtan a fotelbe roskadtam, és töltöttem magamnak egy italt. Kellően és megnyugtatóan marta a

torkomat.

Hát akkor kalandra fel, ne unatkozzunk - határoztam el magam mintegy két percnyi pihenés után. Elvégre meg kell

tudnom, hogy miért ölik egymást az emberek. Nóra naplójában van valami, de még nem tudom, hogy mi. Néhány másodperccel később már a lány ajtajánál álltam, és a zárral bibelődtem.

Most végre kiderítem ezt az egész rejtélyt. Hiszen ha a kulcs megvan, akkor végre összeáll a kép, és pontot tudok tenni ennek az egész hátborzongató históriának a végére.

Ilyen és ehhez hasonlatos dolgokjártak a fejemben, miközben besurrantam a szobába.

Még a zseblámpát sem volt időm felkattintani, amikor suhanó hangot hallottam, és a következő pillanatban ékes fájdalom hasított a fejembe.

A tudatom kihunytt, és - mint valamely sebekből vérző hősszerelmes - kecsesen elnyúltam a padlón.

36.

Amikor magamhoz tértem, az első dolog, amit érzékelni tudtam a külvilágból, az az volt, hogy iszonyúan fáj a fejem. Jó néhány másodpercnek kellett eltelnie ahhoz, hogy meginduljon az agyműködésem.

Különösebben nem sajnáltam, hogy egy kissé lassabban megy a dolog, mert éreztem, hogy a fejemet két puha női kéz tartja. Ennyi nekem is jár - gondoltam. - Hiszen ma már megöltek egy embert, miután beszéltem vele, két másikkal a szemem láttára végeztek, verekedtem egy kiadósat, leütöttem valakit, akiről nem tudom, hogy kicsoda, de le akart löni, egy másvalaki engem ütött le, és a rejtélyes fekete dosszié titkáról még mindig nem tudok szinte semmit. Mindezeket összevetve, tulajdonképpen örülnöm kellene, hiszen élek, és ez, a sors diktálta tempót figyelembe véve, már önmagában véve sem lebecsülendő teljesítmény.

Persze, sohasem szerettem azt, ha nem történt körülöttem semmi érdekes, de a dolgok jelenlegi állapotában hajlamos voltam rá, hogy elhiggyem: a remete életnek is megvannak a maga előnyei. Az ember reggel felkel, eszik némi friss rügyet a házát képező fa valamelyik ágáról, duettet énekel kedvenc madarával, és a legnagyobb gondja legfeljebb az lehet, hogy napi elmélyült meditálása közben hosszúra nőtt szakállát megfelelő formájúra simogassa.

Egyszer mindenesetre ki fogom próbálni - határoztam el magamban, miközben minden erőm megfeszítésével próbáltam felismerni a fölém hajló hölgyet.

Nóra az, semmi kétség - állapítottam meg

- Hello! - mosolyogtam rá bágyadtan

- Oh, Tony, nem akartam - szabadkozott könnyes szemmo

- Ahhoz képest egész jól csináltad - nyugtattam mee a fejemet tapogatva. - Egy hosszú évek szorgos munkájában megedződött profi útonálló is elismerően csettintett volna, ha ezt látja.

- Oh, Tony, kérlek, ne haragudj! - mondta könyörgő hangon.

- Végül is igazad volt - sóhajtottam, miközben nehézkesen feltápáskodtam a földről, és az egyik fotelbe rogytam. Valóban illetlenség kopogás nélkül betörni egy hölgy szobájába.

Bár, ahogy látom, ezt más is megtette - néztem körül.

A helyiségben meglehetősen nagy volt a rendetlenség. A szekrény feldúlva, tárva-nyitva állt, a fiókok a földön heverték.

A felfordulás ellenére egyből tudtam, hogy mi az egyetlen dolog, amit elvittek.

Nórához fordultam.

- Tudod, hogy mit vittek?

- Nem - hüppögte. - Csak nemrég jöttem haza. A

barátnőmnek este el kellett mennie valahová, így azután úgy döntöttem, hogy mégsem alszom ott, hanem visszajövök hozzád. Úgy hiányoztál.

Nem tudta folytatni, a sírás elvette a hangját. Odamentem hozzá, és gyengéden átöleltem.

- Most már itt vagyok, nem lesz semmi baj - nyugtattam meg. - Mesélj el mindent!

- Be... beléptem - kezdte akadozva - és... és ezt láttam. Hirtelen nem is tudtam, hogy mit csináljak. Aztán hallottam, hogy valaki a zárral szöszmötöl. Azt hittem, hogy a betörő jött vissza. Beálltam az ajtó mögé, és a kezembe vettem a vázát. Aztán... aztán, amikor kinyílt az ajtó, ütöttem.

- Ühüm - bólogattam, és ismét megtapogattam a fejem a dudort. - Nóra, beszéljünk őszintén - néztem rá. Ez az eset ugyanis végképp meggyőzött arról, hogy a lány teljesen ártatlan ebben az egész ügyben.

- Nem tudom, hogy kik törtek be hozzád, de sejtem, hogy mit vittek el.

- Mit? - kapta fel a fejét csodálkozva.

- Egy valami biztosan nincs meg. Egy fekete dosszié, ami ott volt az asztalkán.

A kisasztalra mutatott, ahol valóban csak néhány füzet hevert, a dosszié hiányzott. Nóra elképedve nézett a füzetekre, majd rám.

- De Tony, abban a dossziében semmi különös nem volt.

- Nézd, lehet, hogy a te számodra tényleg nem jelent semmit az, ami benne volt, de egyeseknek mégis átkozottul fontos volt, hogy megszerezzék. Gondolkodj, mi lehetett az, hátha rájössz.

- A fényképeimet tartottam benne, amiket az utóbbi időben készítettem Jobban mondva, azok közül is csak a tájképeket, hegyek, tengeri, ilyesmi. Ugyanis külön dossziében tartom az egyes témákat.

- Akkor végképp nem értem - mondtam magam elé meredve. - Pedig tudom, hogy valamiképpen a dossziéhez kapcsolódik ez az egész disznóság, ami itt folyik.

- De hát honnan tudták, hogy van nálad dosszié? - nézett rám könnyes szemmel. - És te honnan tudtad?

- A múltkor láttam - feleltem, és közben éreztem, hogy valami nincs rendjén. Valami, amire már régen rá kellett volna jönnöm. Valami, ami miatt belekeveredtem ebbe az egész ügybe.

- A legjobb lesz, ha alszunk egyet a dologra - mondtam, és indulni készültem.

- Tony, ne hagyj itt! - kiáltotta rémülten, és belecsimpaszkodott a karomba. - Hátha visszajön.

- Nem fog visszajönni... de maradok - mosolyodtam el, és közben arra gondoltam, hogy aki elvitte a dossziét az nem is, de ki tudja, hogy még hányan keresik.

Nem sokkal később már az ágyban voltunk. Hanyatt feküdtem, karjaimat a fejem alá tettem, és a plafont nézve gondolkodtam. Nóra szorosan hozzám bújt, mintha fázna, és éreztem testének minden rezdülését.

- Tony! - szólalt meg néhány perc hallgatás után.

- Tessék - sandítottam rá.

- Kívánlak - mondta csendesen.

Lehunytam a szemem, beszívtam testének finom illatát, és éreztem, hogy lassan hőhullám önt el. Felé fordultam. Kisimítottam az arcából néhány odatévedt hajszálat, és gyengéden a fülébe suttoztam: - Én is kívánlak. Fölé hajoltam, és ettől fogva elfelejtettem dossziét, halottakat, verekedéseket. Csak ő volt számomra. Csak ő és semmi más.

37.

Már erősen tűzött be a nap az ablakon, amikor felébredtem. Nóra még aludt, szép hosszú haja félig eltakarta az arcát. Néhány pillanatig gyönyörködtem benne, aztán kisiklottam a takaró alól. Felöltöztem, és halkán - vigyázva, nehogy felébresszem kioszontam az ajtón. Szobámba érve, szinte csodálkozva konstatáltam a tényt, hogy senki sem vár rám csőre töltött pisztollyal, de úgy gondoltam,

talán ezt is meg fogom szokni idővel. Ledobáltam magamról a ruháimat, és beálltam a zuhany alá.

Nem sokkal később megszólalt a telefon, és magamban elkönyveltem, hogy ma is történni fog valami.

- Mr. Grey? - reszelős hang hallatszott a kagylóban.

- Egén - sóhajtottam.

- Szeretnék beszélni önnel.

Hiába, úgy látszik, mindenki velem akar beszélni, tőlem akar megtudni különböző dolgokat, esetleg általam akar üzeni valakinek.

- Az utolsó embert, aki mostanában találkozni akart velem, éppen tegnap lőtték le - válaszoltam kedélyesen.

A vonal végén néhány pillanatig csend volt, majd az ismeretlen folytatta.

- Önnek jó humora van. De a jó humor csak akkor ér valamit, ha az ember hosszú életű.

- Ön netán biztosítási ügynök? - kérdeztem ártatlanul.

Erre megint nem tudott mit felelni egy darabig. Aztán mégis leküzdötte dühét, amit nyilván érzett, hiszen szándékával ellentétben, nem tudott megijeszteni.

- Tehát nem hajalandó tárgyalni? - morogta.

- Ezt egy szóval se mondtam - vigasztaltam meg. - Tudja mit? Találkozunk egy óra múlva az Amigóban.

- Ott leszek - mondta, majd köszönés nélkül letette a kagylót.

Ez se mutatkozott be - gondoltam, miközben Mike-ot tárcsáztam.

- Hello, mi újság? - kérdezte.

- Miké, most nem érek rá magyarázkodni, túl hosszú történet.

- Akkor a lényegét mondd!

- Figyelj! Hamarosan oda fogok menni hozzád, mert ott lesz találkozóm valakivel.

- Kivel?

- Nem tudom.

- Világos - mondta, majd hozzátette: - Tényleg, Tony, ha . időd engedi, valamikor hozzád össze egy hozzáértő asztalossal, tudod, a nagyterem faborítását kellene kicserélni.

- Ez hogy jutott eszedbe? - érdeklődtem.

- Hát, tudod, az a helyzet - magyarázta -, hogy úgy látom, ez alatt a három nap alatt több embert megismertél Miami-ban, mint én az öt év alatt, amióta itt vagyok.

- Jó, majd szakítunk rá időt - nyugtattam meg. - Mellesleg, a tegnapi beszélgetőpartneremet kinyírták, sőt majdnem engem is.

- Folytasd, mit kívánsz tőlem? - szólt közbe.

- A lényeg az - magyaráztam -, hogy engem valószínűleg a szállodától követni fognak, és nem akarom, hogy tudják, hogy ismerlek téged.

- Olyan rossz fényt vetek rád?

- Nem. Neked ugyanez lesz a feladatod, mint tegnap.

Miután a fickó távozik, próbáld meg kilesni, hogy hová megy, vagy kikkel találkozik.

- És mikor veszel állományba? - kérdezte.

- Ezt hogy érted?

- Hát lassan már a nyomozóirodád tiszteletbeli tagja vagyok.

- Oké - mondtam. - Ha vége a bulinak, alkalmazlak, mint takarítót vagy valamilyen hasonlóan nélkülözhetetlen embert.

- Ahhoz még el kell végeznem néhány iskolát - válaszolta.

- Akkor, mint a helyettesemet - ajánlottam

- Ezaz -derült fel a hangja. -Ez, látod, nekem való Ehhez tényleg nem kell sok ész.

- Csak egyre kérlek, Miké - súgtam bizalmasan a kagylóba.

- Éspedig?

- Ha meg tudod tenni, ezt a mostani nyomkövetést, ne szúrd el. És még mielőtt valami csípőset válaszolhatott volna, letettem a kagylót.

38.

Befejeztem a zuhanyozást, felöltöztem, és átrobogtam Nórához. Még az ágyban feküdt, de már ébren volt. Odamentem hozzá, megcsókoltam, és leültem az ágy szélére.

- Figyelj rám! - mondtam. - Ma nagyon zűrzavaros napom lesz, nem tudom, mikor érek vissza. Menj ki a strandra, érezd jól magad. Ahogy tudok, jövök én is. Oké?

- Ó, Tony, úgy fogsz hiányozni - nézett rám szomorúan. Vigyázz magadra... és siess vissza!

Fáradtan elmosolyodtam, és megsimogattam az arcát.

- Sietni fogok.

Az ajtóból még visszaintegettem, majd becsuktam magam

mögött, és határozott léptekkel elindultam az Amigó felé.

Hamarosan kiszúrtam a két fickót, aki a nyomomba szegődött.

Ugyanazok voltak, akik már megérkezésem első napján a dossziét

követelték tőlem. A köpcös és a sportoló külsejű. Nem sokat

foglalkoztam velük, hiszen bizonyára a főnökök utasítására követtek, figyelve, hogy esetleg kivel találkozom. Úgy tettem, mintha nem venném észre őket, de magamban jót mulattam az erőlködésükön, amely arra irányult, hogy észrevétlenek maradjanak.

Közben egy fagyaltárushoz értem. Az üvegablak mögül egy tinédzserkorú lány mosolygott rám.

Visszamosolyogtam, és odaléptem hozzá.

- Kislány! - súgtam neki bizalmasan. - Itt jön mögöttem két barátom. Imádják a fagyit. Legyen szíves két nyolcgombócos adagot kikészíteni nekik, mire ideérnek. Az egyik tiszta csokoládé legyen, a másik eper.

Közben félszemmél hátrasandítottam. A köpcös és társa egy telefonfülke mögül kandikált ki, és feszülten figyelt. A kislány közben fürgén megpúpozta a két tölcsért, igaz, a gombócok meglehetősen bizonytalanul imbolyogtak egymás tetején. A fruska bocsánatkérő mosollyal tette őket a tartóba.

- Ők még nem tudják, meglepetés lesz - vigyorogtam rá.

- Ha ideérnek, legyen szíves, hívja ide őket, és nyomja a kezükbe. Tudja, mindkettő fogyókúrázik, és olyan szégyenlősek.

- Értem, uram - mondta a kislány.

- Köszönöm - bájologtam, majd fizettem, és távoztam.

A sarokhoz érve hátrapillantottam.

A köpcös és társa értetlenül álltak, kezükben a hatalmas adag csöpögő fagyaltal, és döbbenet hallgatták a kislányt, amint az felém mutogatva, mosolyogva magyarázott nekik.

Befordultam a sarkon, és elégedetten füttyörészve, gyors iramban folytattam az utamat.

Néhány pillanat múlva már az Amigónál voltam.

Beléptem, leültem az egyik asztalhoz, és intettem a pincérnek.

Egy perccel később már whiskyt szürcsölgettem, és közben a

kirakat üvegtábláján keresztül szemügyre vettem az utcán.

Leendő beszélgetőpartneremet már messziről felismertem, noha azelőtt sohasem láttam. Olaszos arcú, középkorú férfi volt, világos nyári öltönyt és fehér panamakalapot viselt. Fekete napszemüvegén megcsillant a napfény.

Belépett, nyugodt mozdulattal levette a szemüveget, zsebébe süllyesztette, és sorra végigmérte a helyiségben lévőket. Egész lényén látszott, hogy parancsolgatáshoz szokott, és nem tűr ellentmondást. Szúrós tekintete elől mindenki kitért. Ez a nehezen állható pillantás végül rajtam állapodott meg.

A férfi ezután lassú, fölényes mozgással az asztalomhoz jött, aztán köszönés nélkül leült velem szemben, és cigarettára gyújtott. Szinte unatkozva fújta ki a füstöt.

A pincér szolgálatkészen siklott mellénk.

- Egy Manhattant! - recsegte az öltönyös. Ezután kalapját a

szomszédos székre dobta, így láthatóvá vált erősszálú, fekete haja. A pincér pillanatokon belül hozta az italt, majd távozott. A szemben ülő csak akkor fordult felém.

- Ön szerencsés ember, Mr. Grey - mondta, és mélyen a szemembe nézett. Álltam a tekintetét, de nem válaszolta, hagytam, hadd beszéljen ő.

- Szerencsés ember - ismételte meg. - És ha segít nekünk, akkor nem bántjuk.

Nyugodt, megfontolt hangon beszélt, annak az embernek a határozottságával, aki tudja, hogy neki nem mernek ellentmondani. Belekortyoltam az italomba, és hátradőltem a széken.

- Mit óhajt? - kérdeztem, bár úgymond tudtam.

- A dossziét - válaszoltam, és megállapítottam, hogy nem tévedtem.

- Sajnos, fel kell, hogy világosítsam - vigyorodtam el gúnyosan. - A dossziét tegnap este ellopták. Hogy ki volt, nem tudom.

- Én viszont igen - fújta ki a füstöt. - Csak hogy az a dosszié nem az, amire nekünk szükségünk van.

- Az a maguk dolga - vontam meg a vállam. - Minek válogatnak annyit?

- Ne próbáljon átverni - húzta össze a szemét. - Maga tudja, hogy az a dosszié, ami a nőnél volt, nem az igazi. Nagyon is jól tudja.

Bár csak tényleg tudnám - gondoltam.

- Nézze - folytatta atyáskodó hangon -, nem kívánnánk ingyen. Mi meg tudjuk fizetni azt, aki segít nekünk.

A Mi szót erősen megnyomta.

- Egy késsel a szívből vagy egy golyóval a fejben? érdeklődtem.

Néhány pillanatig rám meredt, aztán komótosan leverte cigarettájáról a hamut.

- Hat számjegyű összeg - mondta, majd hozzátette: - Én a maga helyében nem sokat tétováznék. Elgondolkoztam. Vajon mi lehet az, amiért a maffia - mert

most már biztos voltam benne, hogy azzal állok szemben százezreket hajlandó fizetni? Ráadásul nem is Nóra dossziéjáról

van szó, hiszen a fickó értésemre adta, hogy az náluk van.

Akkor hát milyen dosszié lehet? És hol van?

A szemben ülő nyilván úgy gondolta, hogy az összesen morfondírozom, mert tovább beszélt.

- Gondolja meg! Néhány százezer dollár magának sem jön rosszul. Ahogy átadja a dossziét, megkapja a pénzt, és élete végéig gondtalanul élhet.

- Kétségkívül csábító ajánlat - bólogattam. - Mindössze egy apró kis probléma van.

- Éspedig? - kérdezte mohón.

- Az, hogy a dosszié nincs nálam - sóhajtottam fáradtan. Nem is volt soha.

- Maga teljesen hülyének néz! - sziszegte fenyegetően, miközben két tenyerét az asztal lapjára téve, egészen közel hajolt az arcomhoz.

- Hogy minek nézem, az maradjon az én titkom mosolyogtam nyájasan.

- Jól vigyázzon! - emelte fel figyelmeztetően a mutatóujját.

- Velünk nem lehet szórakozni. Eddig megpróbáltunk normálisan beszélni magával, de ha másként nem megy, akkor egy kicsit keményebb eszközökhöz nyúlunk.

Végigmértem, majd kortyoltam egyet a whiskymből.

- Átkutatták az én szobámat, átkutatták a lányét - pillantottam rá a pohár fölött. - Nem érti, hogy nincs nálam az a rohadt dosszié, és azt sem tudom, hogy mi van benne?

- Jól van - bólintott, majd lassú mozdulattal elnyomta a cigarettát az asztal közepén álló hamutálban. - Ha nem segít, magára vessen.

Aztán, mintegy mellékesen, hozzátette:

- Miguez emberei is a nyomában vannak. Tudja, mire számíthat, ha ők elkapják a dossziéval együtt?

- Nem fognak elkapni a dossziéval együtt - nyugtattam meg, és kipillantottam az ablakon. Kint az utcán feltűnt a köpcös és társa. Dühtől eltorzult arccal, ujjukat nyalogatva közeledtek, de nem jöttek be, hanem megálltak a kijárat közelében.

- Megjöttek az emberei - mutattam feléjük. Gyanakodva kinézett, majd felém fordult.

- Még egyszer gondolja meg, mert különben egy kifúrt ötcentest sem adnék az életéért. Intettem a pincérnek.

- Az úr fizetni akar - közöltem, amikor odaért az asztalunkhoz. A szemben ülőibolyaszínűre vált arccal fizetett, és felállt.

- Még találkozunk - sziszegte oda, és kirobogott a helyiségből. Kint néhány izgatott mondatot váltott a másik kettővel nyilván nem dicsérte meg őket - aztán mindannyian beültek a parkolóban álló Fordba. A köpcös indított, az autó éles csikorgással kikanyarodott az útra, és eltűnt a szemem elől. Néhány másodperccel később egy pillanatra felbukkant Miké kocsija, amint halk bugással elporzolt utánuk. Elégedett vigyorral dőltem hátra a széken, és közben intettem a pincérnek.

40.

Az ebéd közepén tartottam, amikor Miké megérkezett.

- Nos? - néztem fel a tányéromból.

- Nem történt semmi különös - mondta, és lehuppant mellém. - A fickók a Teresa panzióban laknak. Második emelet, nyolcas és kilences szoba. De nemcsak hárman vannak.

- Miből gondolod?

- Követtem őket egészen a panzióig. Szerencsére nem vettek észre. Megvártam, amíg bemennek, aztán utánuk ballagtam. Éppen akkor vették fel a kulcsokat. Ekkor közölte velük a recepciós, hogy a kisasszonyok már visszaérkeztek.

- Tehát legalább még ketten vannak.

- Úgy van - bólintott Miké. - Tony, mégis, mi ez az egész? A telefonban azt mondtad, hogy majdnem kinyírtak. Beszélj, mi történt?

Néhány mondatban összefoglalva elmeséltem az elmúlt nap korántsem unalmas történéseit. Ámuldozva hallgatott, időnként csettintett egyet, majd amikor a végére értem, aggódó arccal méricskélt.

- Azt hiszem, Tony, hogy valami nagyon komoly dologba keveredtél. Nem értem ugyan az egészet, de jobban tennéd, ha visszautaznál Los Angelesbe.

- Menjek vissza unatkozni? - mosolyodtam el. - Hiszen te mondtad, hogy azért irigyelsz, mert velem mindig érdekes dolgok történnek.

- Te tudod, mit csinálsz - vont a szemöldökét. - Csak kérlek, vigyázz magadra.

- Oké - emeltem fel a kezem. - De még nem fejeztük be. Rajzold le, hogy néz ki a panzió.

- Hát... megpróbálhatom - bizonytalankodott, aztán papírt kerített, és tollát előhúзва, rajzolni kezdett. Amikor kész volt, elém tolta a lapot. Kéteemeletes, nyeregtetős épület volt a rajzon, közepén a bejárattal. A szobák mindegyikéhez erkély tartozott, és ez utóbbinak nagyon megörültem. így esetleg alkalmam nyílik rá, hogy a portát elkerülve jussak fel az emeletre. Mert természetesen a fekete napszemüveges és társai is felkeltették a kíváncsiságomat. Nóra dossziéja náluk van. Ráadásul megfegyezettek. Nem árt tehát körülnézni náluk sem.

- Nos, mit okoskodtál ki? - érdeklődött Miké, a rajzra mutatva.

- Az első és legfontosabb - néztem rá jelentőségteljesen -, hogy rajzzal vagy festésszel ne próbálkozz, ha művészi hajlamaidat akarod kiélni.

- Komolytalan vagy - sóhajtott fel fáradtan.
- Én? - néztem rá csodálkozva. - A legkomolyabban mondtam, amit mondtam.
- De mégis, mit akarsz tenni? - kérdezte kétségbeesve.
- Természetesen befejezem az ebédet - válaszoltam, és nagy nyugalommal a tányérom fölé hajoltam.

41.

Délután volt, mire visszaértem a szállodába.

Nóra nem volt ott, így rövid gondolkodás után átöltöztem, és a strandra indultam, hátha ott megtalálom. Igazam lett. Már messziről felismertem gyönyörű alakjáról és a ráfeszülő türkizkék fürdőruhájáról.

- Hello - heveredtem le mellé a homokba.
- Vártalak - mosolygott rám, és egészen közel húzódott hozzám.

Átkaroltam, és közben körüljártattam tekintetemet a parton. Semmi rendkívülit nem sikerült felfedeznem. July, jó messze tőlünk, tüntetően elfordulva gubbasztott a nyugágyban, az újonnan érkezett svéd csoport tagjai egymást túlharsogva tárgyalták az utazás élményeit, néhányan labdázta a bokáig érő homokban. Aztán kiszúrta Jacksont, a hadnagyot, aki tegnap kihallgatott. Elég távol tőlünk, kényelmesen elnyúlva könyvet olvasott, legalábbis is ezt akarta elhíttetni a környezetével. Valószínűleg sikerült is neki, hiszen a kutya sem figyelt rá. Én sem törődtem vele, bár furcsállottam, hogy egy zsaru hétköznapi strandon heverjen. Biztos, hogy nem léha pihenés céljából van itt. Mindegy - zártam le magamban a vitát, és én is lehunytam a szemem, akárcsak Nóra. Közben igyekeztem feldolgozni magamban az eddig történeteket és a helyükre rakni a hiányzó kockákat. Elég nehezen ment a dolog, mert a gondolataimból minduntalan felriasztott a strandolók ricsajozása. Azért lassan-lassan kezdett összeállni a kép, de még jó néhány dolgot nem sikerült tisztázni magamban.

Például ki volt az, akit leszúrtak a szobámban? Hová tűnt a hulla?

Ki ölte meg Vasquez? Ki volt az, akit leütöttem? És természetesen a legnagyobb kérdés, hogy mi lehet abban a titokzatos fekete dossziében? Mindenki tud róla, mindenki tudja, hogy nálam van, csak éppen én nem tudom, hogy mire megy ki a játék.

Ilyen és ehhez hasonló gondolatokkal kínoztam magam órákon keresztül. Nóra közben elszenderedett, és halkán pihegett mellettem, mint valami kicsi madár. A nap lassan közeledett a víztükörhöz, és egyre jobban ritkult a tömeg. Végül én is úgy döntöttem, hogy itt az ideje indulni, és gyengéden megráztam a lány vállát. Rémülten összeresztettem, de amint meglátott, elmosolyodott.

- Ébresztő, kisasszony - súgtam a fülébe. - Éjjel kell aludni.
- Ha hagynak - nevette el magát, majd hirtelen mozdulattal lebirkózott. Egy darabig hagytam, hadd erőlködjön, aztán megadtam magam.
- Szerencséd van - mondta nagy komolyan -, hogy feladtad.

- Miért? - érdeklődtem derűs arccal.

- Azért - bújt oda hozzám huncut mosollyal -, mert különben segítségért kiáltottam volna.

- Ahogy elnézem, biztosan akadna néhány önként jelentkező, aki megkísérelne beledolgozni a homokba, hogy a helyemre lépjen - vigyorodtam el körbepillantva.

Gyorsan felszedelődzködtünk, és visszatértünk a szállodába.

Nem sokkal később már útban voltunk az Amigó felé.

42.

Miké a tőle megszokott lelkesedéssel fogadott bennünket, az arcán nyoma sem volt a délutáni aggodalomnak. Szokott asztalunknál jóízűen megvacsoráztunk. Ezután megtekintettük az új műsort, Nórának nagyon tetszett, én azonban már egyre inkább az elkövetkezendő órák várható eseményein töprengtem. Csak időnként

rezzentem fel egy pillanatra, aztán újból
visszasüllyedtem a kitervelt akcióhoz. Tulajdonképpen csak az
idő múlását vártam.

Végül úgy ítélt meg, hogy kint eléggé besötétedett ahhoz,
hogy akcióba lépjek.

- Sajnos el kell mennem - mondtam Nórának. - Miké
majd vigyáz rád.

- Ne menj el, Tony! Kérlek! - nézett rám, és szemében
rémület és féltés tükröződött egyszerre.

- Ahhoz a vörös hajú táncosnőhöz méysz? - kérdezte Miké,
megpróbálva tréfára venni a dolgot.

Nóra azonban most nem értékelte a humorát. Valószínűleg
megsejtette a viselkedésemből, hogy közel sem veszélytelen útra
indulok. Most éreztem csak igazán, hogy az ő számára is több ez
az egész, mint egy könnyű nyári kaland. Néhány pillanatig
figyeltem az arcát, aztán az abrosz mintázatát kezdtem el
tanulmányozni.

Tulajdonképpen mit is akarok? - töprengtem, és nem tudtam
magamnak határozott választ adni. De abban biztos voltam,
hogy mindenképpen a végére kell járni ennek az egész dolognak.
Persze, megtehettem volna azt is, amit Miké ajánlott. Már
tudniillik, hogy szedelőzködöm, és visszamegyek Los Angelesbe.
Csakhogy megvan az a rossz tulajdonságom, hogy nem
hátrálok meg még akkor sem, ha az lenne a logikus. Talán a
kung-funak köszönhetem, hogy ilyen lettem, hiszen az edzéseken is vállalni kell
a küzdelmet, akkor is, ha az ember erősebbel
vagy gyorsabbal találkozik.

Ilyen gondolatok jártak a fejemben, miközben éreztem, hogy
Nóra és Miké is feszülten figyeli az arcomat.

Hosszú másodpercek teltek el szótlanul. Végül sóhajtottam,
majd határozott mozdulattal kiittam az italomat.

- Vidd haza Nórát! - fordultam Mike-hoz. - Utána várj
meg itt, ahogy tudok jövök.

Szótlanul bólintott, majd a lányhoz fordult.

- Megyünk? - kérdezte.

- Inkább itt maradnék - mondta, és lehajtotta a fejét,
valószínűleg azért, hogy ne lássam a szemében a könnyeket.

- Hát akkor... - lassú mozdulattal felálltam - sietek vissza.

- Oké - emelte fel a kezét Miké. - Aztán ügyes legyél!
Elvigyorodtam, majd gyors léptekkel kisiettem az utcára.

43.

A panzióhoz érve megállapítottam, hogy Miké valóban jól
rajzolta le az épületet, mindössze az emeletek magasságában
tért el a rajz a valóságtól. Ennek nem örültem túlságosan, hiszen
így valószínűtlennek tűnt, hogy a porta elkerülésével fel tudok
jutni a második emeletre. Az erkélyek ugyan kiugrottak a ház
síkjából, de semmi kapaszkodót nem láttam, ahol megvethetném a lábam.
Néhány pillanatig tanácstalanul álltam, aztán átsiettem az
úttesten, és leültem egy árnyékos padra. Még egyszer szemügyre vettem az
épületet és környékét.

Erősen sötétedett már, a lámpákat felgyújtották. Az utca egykét andalgó
szerelmespártól eltekintve néptelen volt. Hiába, a

Teresa panzió nem a tengerparton épült, itt már sokkal kisebb
volt a nyüzsgés, nem úgy, mint például az Amigó környékén.

Magában az épületben csak néhány szobában égett a villany.

A többség nyilván elment szórakozni valahová - gondoltam,
miközben egyre azon törtem a fejem, hogy milyen trükkkel jussak
be. Ha belépek, a portás nyilván megállít, és megkérdezi, hová
megyek, ezt pedig nem engedhettem meg magamnak.

Rövid töprengés után felálltam, és lassú léptekkel elindultam a
panzió felé. A bejárat előtt elhaladva, belestem az üvegajtón.
Amennyire meg tudtam állapítani, az előtér kicsi volt, de nyilván
nem is arra tervezték, hogy a vendégek ott ücsörögjenek. A
portáspult mögött ötven év körüli rókaképű emberke jegyzetelt

valamit. Ami azonban a leglényegesebb volt a számomra, hogy a portáspultról nem messze ott sorakoztak a mellékhelyiségek. Mindezek láttán máris kész volt a tervem. Gyorsan az egyik közeli telefonfülkéhez léptem, és Mike-ot tárcsáztam.

- Mi a helyzet? - érdeklődött.

- Még semmi - válaszoltam. - Van nálad óra?

- Természetesen.

- Akkor oké. Pontosán tíz perc múlva felhívod a Teresa panziót.

- Eddig értem - dűnnyögte.

- Közlöd, hogy Cellins hadnagy vagy a rendőrségtől. Megmondod a portásnak, hogy bejelentést kaptatok, miszerint a

panzió recepció melletti női mosdójában egy fiatal lány holtteste fekszik. Utasítod, hogy feltűnés nélkül azonnal nézzen utána a dolognak, és jelentse neked a telefonba, hogy mit tapasztalt.

Legyél határozott! Miután visszajön, és beledadogja a kagylóba, hogy nem talált semmit, erősködsz egy kicsit, hogy ott kell lennie, mert a telefonáló biztosra mondta, hogy - és itt valami hasonló nevű panziót említesz - ott van a holttest. A portás erre majd udvariasan közli, hogy akkor ez tévedés, mert ez a Teresa panzió. Erre te elnézést kérsz, és leteszed a kagylót.

- Mindent értek - mondta lelkesen Miké. - öreeem nam, vagy.

s

8

- Tíz perc múlva - figyelmeztettem, és letettem a kagylót.

Ezután kiléptem a fürkéből, és vártam, hogy leteljen a megbeszélte idő. Amikor már csak fél perc volt hátra, elindultam az épület felé. A bejárati ajtóhoz érve belestem. A portás éppen halálra vált arccal magyarázkodott a telefonba. Végül megadóan a készülék mellé helyezte a beszélőt, lopva körbesandított, majd óvatos léptekkel a női mosdóhoz ment, és benyitott. Sóhajtottam egyet, és beléptem az előtérbe.

44.

Elhaladtam a mosdók mellett, és gyors léptekkel felsiettem a lépcsőn. A másodikra érve megálltam, és hallgatóztam pár másodpercig, de semmi gyanúsat nem tapasztaltam.

Miké azt mondta, nyolcas és kilences szoba. Ja, és még egy, amelyikben a nő és a negyedik férfi lakik.

Nyilván a hetes vagy a tízes - gondoltam, miközben halkán elindultam a gyengén megvilágított folyosón.

A nyolcas szoba elé érve megálltam, és az ajtóra tapasztottam a fületem. Odabent izgatottan beszélgettek.

- Most, hogy Ferreira meghalt, veszélybe került az akció sikere.

- Szerintem nincs semmi baj, egészen egyszerűen figyelni kell Miguez embereit.

- Hogy szerinted mi van vagy mi nincs rendben, az engem nem érdekel. Hajót sikerült szerezni?

- Igen, minden készen áll.

- Fegyverek?

- Géppisztolyok, kézigránátok, minden be van rámolva.

Majdnem elfütyentettem magam a csodálkozástól. Hová készülnek ezek? A beszélgetés folytatódott.

- A tulaj nem látott meg semmit?

- Nem vagyunk hülyék.

- Erről egyáltalán nem vagyok meggyőződve. Az a Grey vagy kicsoda már másodszor vesz hülyére benneteket.

- De főnök...

- Semmi de. Nincs több malőr, értettétek?

- Oké - válaszolták kórusban a kérdezettek, akikről időközben megállapítottam, hogy a köpcös és társa, az utasításokat adó pedig a reszelőhangú, akivel az Amigóban olyan jól elbeszélgettem.

- A kikötőt pedig ezek után valakinek mindig figyelni kell. Jó lesz vigyáznunk, mert különben elviszik az árut az orrunk elől.

- Nem lehet, hogy Ferreira mégsem halt meg? Hiszen a

szállóban nem tapasztaltunk semmi ilyesmire utaló jelet.

- Egészen biztos. Ha ugyanis élne, akkor itt lenne, vagy telefonált volna. Bizonyára elkapták Miguez emberei. És ők nem tréfálnak, ezért kell nekünk is nagyon résen lennünk.

- És a dosszié? - szólt közbe egy általam eddig még nem ismert hang.

- A dossziét ma este még egyszer megpróbáljuk megkeresni.

- Az is lehet, hogy a másik nőnél van.

- Az biztos, hogy a férfinél nincs, hiszen ott már néztük.

- A másik nőnél meg csak ez az egy dosszié volt, tehát mégiscsak nekem lesz igazam.

- Mindegy, meglátjuk. Mindenesetre nemsokára kétfelé válunk. Ti ketten elmentek a szállodába, és kiveritek a nőből az igazat, mi pedig a kikötőbe megyünk. Ha végeztetek, ott találkozunk. Gaby itt marad, ki tudja...

Úgy éreztem, hogy hallgatózásból ennyi is elég, hiszen még körül kell nézmem, és vissza kell érnem ezek előtt az erős fiúk előtt a szállodába. Így a kilences ajtóhoz léptem. Odabent csend honolt. Óvatosan belestem a kulcslyukon. A szobában sötét volt, tehát biztos lehettem benne, hogy nincs bent senki. Elővettem a speciális bicskát, és munkához láttam. Rövid pepecselés után az ajtó feltárult, én pedig nesztelenül beosontam, és felkattintottam az elemlámpát.

A szobában meglehetősen nagy volt a rendetlenség, ruhák, üres üvegek hevertek szanaszét.

Halkan kutatni kezdtem. Az egyik fiókban megtaláltam Nóra dossziéját. Egy térkép volt mellette, rajta Miami és a Bahamaszigetek. Mindkettőt magamhoz vettem, és tovább nézelődtem, hátha akad még valami érdekes dolog. Miután semmi egyebet nem találtam, leoltottam a bicskába épített lámpát, és indulni készültem.

Ekkor azonban kinyílt az ajtó, felkattintották a villanyt, és egy férfi lépett be.

45.

Azonnal meglátott, és már ütött is. Félrelöktem a kezét, és kicsit hátraléptem, így sikerült elkerülnöm a bordáimra irányuló köríves rúgást. A kezemben lévő tárgyakat a földre dobtam, és amikor odakapta a tekintetét, villámgyorsan gyomorszájon rúgtam.

Éreztem, hogy évek alatt keményre edzett izmok fogják fel a támadás erejének jókora részét.

Visszahúztam a lábam, és éppen egy újabb rúgást akartam indítani, amikor tompa fájdalom hasított a combomba. A másik minden erejét beleadta ebbe a köríves mozdulatba, és nem is eredménytelenül. A bal lábam néhány pillanatra lebévult. Ezalatt két erős ütést kaptam a fejemre, és ellenfelem már éppen egy befejező rúgáshoz készülődött, mire sikerült összeszednem magam. Elléptem a támadás elől, kissé hátracsusszantam, és kedvenc védekezőállásomba görnyedtem.

Ez a póz meglehetősen nevetséges a külső szemlélő számára, hiszen görnyedten, rogyadozó lábakkal kell állni ilyenkor, a kézfejek bénán csüngenek a mellmagasságba emelt karok végén. Viszont ebből a helyzetből villámgyors tolórúgást lehet végrehajtani, a látszólagos teljes védtelenség és támadóképtelenség ellenére. Évek alatt sikerült kifejlesztenem ezt a mozdulatsort, és csak a legkritikáiban alkalmaztam.

Tartásom a másikat is megtévesztette, mert vigyázatlanul támadásba lendült. Éppen fellendítette a jobb lábát, amikor előreugrottam, és beletapostam a gyomrába. Csodálkozó arccal megtorpant, de mire bármit is tehetett volna, a következő, fejre irányuló tolórúgással leterítettem.

Miután láttam, hogy összecsuklik, gyorsan a dosszié mellé guggoltam, hogy a szétszóródó képeket visszategyem.

Ekkor azonban hirtelen felpattant az ajtó, és a szobába csőre

töltött pisztolyokkal benyomultak a többiek, élükön a reszelőshangúval.
46.

- Hát ez nem jött be - sóhajtottam, és fel akartam ugrani, hogy egy váratlan rohammal áttörjek rajtuk, és elmeneküljek. A reszelőshangú azonban megállított.

- Egy hirtelen mozdulat, és nem fogom sajnálni a löszert közölte fojtott hangon. - Lassan álljon fel, és üljön oda!

Az ajtótól legtávolabb eső székre mutatott. Kényelmesen oda ballagtam, és helyet foglaltam. Közben szemügyre vettem a társaságot. Együtt volt az egész csapat A reszelőshangút, valamint a köpcöst és a sportoló külsejűt eddig is ismertem. A két új ember egyike a földről éppen feltápászkodó hórihorgas fickó, a másik pedig egy meglehetősen csinos arcú, fekete hajú, harminc feletti nő volt.

- Jó a combrúgása - mondtam elismerően az égimeszelőnek. - Alkalmasint majd folytatjuk.

- Ne reménykedjen - szólt közbe a reszelőshangú, majd a többiekhez fordult: - Kötözzétek meg!

Nem sokkal később már húsvéti sonkához hasonlóan néztem ki, azzal a különbséggel, hogy az előbbi ritkán kötözik a székhez. Vendéglátóim kényelmesen elhelyezkedtek körülöttem, és várták, hogy a főnök - mármint a reszelőshangú - közölje a további teendőket. Rám nézett, és gúnyosan elnevette magát.

- Hát újra találkoztunk, Mr. Grey. Én megmondtam magának, hogy még találkozni fogunk.

- Maguk már többször is jártak nálam - vigyorodtam el. Úgy gondoltam, illő, hogy viszonzzam a látogatást.

- Maga nem vesz komolyan bennünket - csóválta a fejét.

- Dehogynem - bizonygattam. - Az embereit még fagylaltra is meghívtam.

- Tudom - fintorította el az arcát.

- Na, és legalább ízlett? - fordultam a köpcöshöz.

- Főnök, hadd vegyem kezelésbe - nézett az a reszelőshangúra.

- Tulajdonképpen mit akarnak tőlem? - érdeklődtem.

A reszelőshangú rám nézett, majd elfordult, és néhány percig gondolkozott. Nyilván ő sem döntötte még el, hogy mi legyen velem. Reméltem, hogy nem áll szándékában megölni, bár az ő szemszögéből ez tűnt a legegyszerűbb megoldásnak. Viszont nem tudhatták biztosan, hogy én tudom-e, hogy hol a dosszié. Csak tudnám, mi van benne.

Végre a reszelőshangú befejezte a töprengést, és hozzám fordult.

-Most nem érünk rá magával foglalkozni - mondta, és ennek szívből örültem. Nyilván meglátta rajtam, mert folytatta.

- Egy-két óra múlva visszajövünk, és akkor beszélgetünk.

Addig Gaby vigyáz magára.

Ezután a köpcösökre nézett.

- Induljatok a szállodába, mi megyünk a kikötőbe.

Miután megkapta az utasítást, a négy férfi felszedelőzködött, és távozott.

A nő megvárta, amíg a léptek eltávolodnak, majd letette pisztolyát az asztalra. Ezután egy széket húzott oda hozzám, megfordította, és lovaglósülésben ráült.

Szóltalanul figyeltem, és közben azon járt az eszem, hogy hogyan tudnám kiszabadítani a kezemet. Sajnos meg kellett állapítanom, hogy profi módon kötözték meg.

A lány összehúzott szemmel tanulmányozta az arcomat, aztán elmosolyodott, és megszólalt: - Jól letaglózta azt a barmot.

- Igyekeztem - vigyorodtam el.

- Meg is érdemelte a piszok. Csak azt kapta, ami jár neki.

- Netán volt valami nézeteltérésük?

- Azt hiszi neki mindent szabad.

- Ha jól értem megpróbált túlzott közelségbe...

- Jól érti.

- Végtére is meg lehet érteni - mondtam elgondolkozva.

- Igen? - csillant fel a szeme. - Úgy találja, hogy jó alakom van?

Szemtelenül végigmustráltam, majd sokatmondóan bólogattam.

- Tudja, én csak annak adom oda magam, akit megkívánok - nézett mélyen a szemembe. - Magával például el tudnék képzelni egyet s mást.

Nyeltem egyet. A reszelőshangúék nemsokára visszatérnek, és még az is elképzelhető, hogy kinyírnak, ez meg itt a szexről beszél.

- Nem tudja, a főnökének mi a szándéka velem? kérdeztem.

- Hát, előbb kiszedik magából, hogy hol van a dosszié, hacsak nem találják meg. Aztán, gondolom, lelövik - magyarázta ártatlan arccal. Szép kilátások - gondoltam magamban. Ez meg olyan nyugodtan beszél az egészeztől, mintha az időjárásról csevegnénk.

Már éppen valami epészet akartam válaszolni, amikor észrevettem, hogy az ajtó kilincse megmozdul. Az ablak felé fordultam,

és a kikötő irányába bámulva, tünődve kérdeztem: - A többiek ennyire megbíznak magában, hogy csak így egyszerűen kettesben hagyják velem?

- Hisz meg sem tud mozdulni - mosolygott a lány kajánul.

- És ne felejtse el, hogy nálam van a pisztoly.

- Pontosabban az asztalon - helyesbítettem, majd mintegy véletlenül köhögni kezdtem, jelt adva a kívülállónak, hogy jöhet.

Reméltem, hogy nem a hatalmas termetű kolumbiai lesz, aki a minap elhibázott, amikor rám lőtt.

Az ajtó előbb résnyire, majd teljesen kitárult, és Miké osont be rajta. A lány éppen a köhögéstől eltorzult arcomat tanulmányozta csodálkozva, amikor az erős férfikéz lecsapott a csuklójára. Egy villanás volt, és máris kicsavart kézzel a szék támlájához szorulva jajgatott.

- Ne. Ne bántson - nyögte Miké felé, az azonban nem törődött vele. Felkapott egy sálát, és néhány gyors mozdulattal összekötözte a lány kezeit. Ezután felvette a földön heverő bicskámát, és elvágta a köteleimet.

Elégedett vigyorral álltam fel, és nyújtóztam egyet.

- Sajnálom, kisasszony, de helyet kell cserélnünk - fordultam a lány felé, majd a székre mutattam, amelyen eddig én

ültem. Két perc elteltével már meg is oldottuk a problémát Kicsit kapálózott ugyan, de megúsztuk egy-két karmolással.

Ezután behúztuk az ajtót, és leviharzottunk a lépcsőn A recepció előtt elhaladva láttam, hogy a portás a földön fekszik Miké is észrevette a pillantásomat.

- Nem akart felengedni - magyarázta.

- Sohasem voltál jó diplomata - csóváltam a fejem szemrehányóan. Egymásra vigyorogtunk, majd kiszáguldottunk az üvegajtón.

48.

Már Miké kocsijában ültünk, amikor megkérdeztem: Tulajdonképpen hogyan jutottam eszedbe?

- A barátom vagy - nézett rám. - Vigyáznom kell az erkölcsöidre.

- Ezt hogy érted? - kaptam fel a fejem.

- Nézd pajtás - sandított rám -, sajnos ismerlek, és tudom, hogyha egy kicsit magadra hagylak, már nőzöl.

- Igyekszik az ember - néztem ki az ablakon.

- Viszont ezt az új figurát nem ismerem - folytatta. Mármint ezt a kötözőmet.

- Tudod, Miké - fordultam felé -, az a te bajod, hogy keveset olvasol. Kicsit tanulmányozd a szakirodalmat.

Közben odaértünk az Amigóhoz.

Fürgén kipattantunk a kocsiból, és berobogtunk a terembe.

Nóra boldogan mosolygott, amikor meglátott.

- Csakhogy itt vagy, Tony - súgta, majd a kezemre pillantott. - Mi történt veled? - kérdezte.

- Ez karmolás - bólogatott Miké. - Semmi kétség, női karmolás.

Elfintorítottam az arcom, majd másik kezemmel a lány elé

tettem a dossziét

- Ezt hoztam neked - mondtam mélyen a szemébe nézve.
- Gondoltam, hátha hiányolod.
- Hol szerezted? - forgatta a kezei között.
- Majd elmondom, de most nincs időnk - magyaráztam. Vissza kell mennünk a szállodába.
- Akkor induljunk!

Felállt, hóna alá csapta a dossziét, és rám nézett.

- Menjünk - mondtam, és elindultam.

Néhány lépés után visszafordultam, és bizalmasan odasúgtam

Mikenak:

- Majd adok egy könyvet.
- Milyen könyvet? - kérdezte a lány.
- Ó, csak egy könyvet. Egy egyszerű könyvet - somolyogtam, és előretessékeltem.

A szállodába érve, Nórát a száztizennégyesbe kísértem, majd miután láttam, hogy semmi veszély nem fenyegeti, July keresésére indultam. A reszelőshangú és társai nyilván nemcsak beszélgettek róla, hogy meglátogatják.

A szobájához érve halkán kopogtattam.

- Ki az? - kérdezte egy sírással küszködő hang.

- Én vagyok az, Anthony Grey - válaszoltam.

Az ajtó kitárult, és ott állt July kisírt szemmel, elgyötörve.

- Bemehetek? - néztem rá bizonytalanul.

Szótlanul bólintott, és kitérte az ajtót.

Ahogy beléptem, egyből megállapítottam, hogy a köpcösök alapos munkát végeztek. A szoba úgy nézett ki, mintha egy kisebbfajta hurrikán söpört volna végig rajta, csupán a falak maradtak az eredeti helyükön. A bútorok fel voltak borogatva, az ágy huzatát végighasították, a ruhák a földön heverték.

July leroskadt az egyik székbe, és hangtalanul zokogni kezdett.

A szigorú kemény vonásnak már nyoma sem volt az arcán.

Egy darabig szótlanul álltam, aztán odamentem hozzá, és megsimogattam a fejét.

- Mondja el, mi történt - biztattam, amikor felnézett.

Egy darabig még hüppögött, majd kitörölve a szeméből a könnyet, beszélni kezdett.

- A... a vacsorából tértem vissza, amikor... amikor... újra zokogni kezdett, és jobbnak láttam, ha néhány percig békében hagyom. A pszichológusok szerint a sírás egészséges dolog, mert levezeti a feszültséget. így tehát lassan körbejártam a szobát, és figyelmesen tanulmányoztam a vandál pusztítás nyomait.

Végül July megnyugodott egy kicsit, és beszélni kezdett:

- A vacsorából tértem vissza, és amikor az ajtóhoz léptem, hallottam, hogy odabent a fiókokat húzogatják. Bejöttem, és rájuk kiáltottam, hogy mit keresnek itt?

- Ketten voltak?

- Igen. Egy dagadt meg egy olyan atlétatermetű.

- Folytassa! - bólintottam.

- A kövér odaugrott hozzám, és ráncigálni kezdett. Azt mondta, ha nem adom oda a dossziét, megölnek. Közben a másik tovább kutatott. Szerencsére sikerült kiszabadítani magam a dagadt szorításából. Torkom szakadtából sikítani kezdtem, és megpróbáltam kiszaladni a folyosóra. De utolért, és pofozni kezdett. Nézze meg az arcom!

Megnéztem. Elég csúnya ütésnyomok éktelenkedtek imittamott.

- És azután?

- Hálisstennek meghallották a sikoltozást a szomszéd szobákban, és dörömbölni kezdtek az ajtón. Erre ezek ketten kinyitották, és amikor az ajtó előtt állók bezúdultak a helyiségbe, kirohantak, és eltűntek.

- A rendőrséget értesítették?

- Igen, két perc múlva már itt is voltak.

- Két perc múlva?

- Igen, még csodálkoztam is.

Valami szöveget ütött a fejemben, és úgy éreztem, hogy egy lépéssel megint közelebb kerültem a megoldáshoz.

- Ugyanaz a rendőr jött ki, aki a múltkor? - érdeklődtem.

- Igen. honnan tudja?

- A... csak megérzés.

Magamban viszont arra gondoltam, hogy nincsenek véletlenek. Mindegy - zártam le a vitát. Hamarosan úgymint minden

kiderül. Hiszen ma éjjel jön az a bizonyos hajó, amiről Ferreira kérdezte, az óriást.

- Figyeljen, July! - néztem a lányra. - Maga sok mindent tud, ezért van egy ajánlatom. Mindketten elmondunk egymásnak mindent, amit tudunk. Mert én is sok mindent mondhatok magának. Áll az alku?

Egy darabig gondolkodott, aztán beleegyezően bólintott.

- Most nincs sok időnk - figyelmeztettem. - Nekem

ugyanis pillanatokon belül el kell mennem.

- Én sem érek rá - legyintett. - Az a rendőr megígérte, hogy hamarosan visszajön, és még egyszer elbeszélgetünk.

- Akkor jó. - Nagy vonalakban, elejétől fogva mesélje el, hogy mit tud erről az egészből, és utána én is elmondok mindent. Bizonytalanul elmosolyodott, és beszélni kezdett.

Ahogy hallgattam, egyre jobban megdöbbentem. Tulajdonképpen kezdettől fogva érthetetlen volt a számomra, hogy hogyan kerültem bele ebbe az ügybe, és nem is gondoltam, hogy a megoldás ilyen pofonegyszerű. Mellesleg, még így is sok homályos pont volt, amelyet July elbeszélése után sem sikerült tisztázni magamban. Mindegy - gondoltam. Ma este minden kiderül.

Miután a lány befejezte, én is elmondtam azt, amit eddig sikerült kiderítenem, majd felálltam a fotelból.

- Figyeljen, July! - Mondtam búcsúzóul. - Lehetőleg maradjon a szobájában, zárja be az ajtót, és csak nekem nyissa ki. Valamikor hajnaltájt visszajövök.

- Ha szerencsém lesz - tértem hozzá.

50.

Ahogy kiléptem az ajtón, láttam, hogy egy árny tűnik el a lépcsőfordulóban, de nem törődtem vele. Lerobogtam a lépcsőn, és benyitottam a szobámba.

Örömmel állapítottam meg, hogy a köpcösök végre kétszeri átkutatás után belátták, hogy a dosszié nincs nálam, és nem forgatták fel a berendezést.

Persze, ez volt az egyik legnagyobb kérdés. Hol a dosszié? A titokzatos fekete dosszié, amiért az emberek lövöldöznek egymást, és amit így, ismeretlenül is nagyon utáltam.

Egy kicsit töprengtem, aztán megvontam a vállam, és a szekrényhez léptem. A ma esti kalandhoz ugyanis nem szándékoztam normális utcai ruhát ölteni. Az ok egyszerű volt.

Mint minden épeszű, hétköznapi és pihenni vágyó ember, eredetileg én is nyaralni érkeztem ide. így tehát a tűző nap elleni védekezésül a fényt visszaverő, világos anyagból készült öltözékeket hoztam magammal.

Csak egyetlen fekete ruhám volt, amiben az éjszakai sötétben többé-kevésbé észrevétlenül mozoghattam, és amit eredetileg abból a célból hoztam magammal, hogy hátha rá tudom Mike-ot venni egy kis edzésre.

Természetesen a kung-fu ruhámról volt szó. Eddig még ki sem csomagoltam, ott feküdt szépen összehajtogatva a szekrény legalsó polcán egy nejlonzacskóban.

Benyúltam a polcra, óvatosan kivettem a csomagot, aztán eltátottam a szám, és bamba arccal meredtem a szekrény belsőjébe. A legalsó polcon árván és magányosan hevert a sokak által mániákusan keresett és oly sok bonyodalmat okozó tárgy. A fekete dosszié.

51.

Néhány pillanatig mozdulatlanul álltam, aztán tétován letettem a kung-fu ruhát, és a dossziéért nyúltam. Itt volt tehát nálam, noha bármennyibe le mertem volna fogadni az ellenkezőjét.

Egy ideig csak néztem, aztán lassan kinyitottam. Semmi kétség, ez az, amit mindenki keres - gondoltam, miközben a lapokat és a fényképeket nézegettem. Most már megértettem, hogy miért olyan értékes ez a néhány papírlap, hogy a reszelőshangú százezreket fizetett volna érte. Jobban mondva, nem is ő, hanem a főnöke. Hisz ő is csak mellékszereplő ebben a játszmában. A kulcs, az egésznek a kulcsa egyelőre nálam van.

Az éjszakai kirándulásról azonban nem mondok le - határoztam el. Hiszen ott is van még egy-két dolog, ami nem egészen világos. Egy darabig töprengtem, hogy mitévő legyek, aztán a hónom alá csaptam a dossziét, és átsiettem vele a száztizennégyesbe. A lány éppen a zuhanyozóból lépett ki, virágmintás matlasszé köntös volt rajta, a fején egy törülközőből turbánt formázott. Gyönyörködve szemléltem.

- Tetszem? - kérdezte, és mosolyogva pördült egyet a tengelye körül.

- Csodálatos vagy - mondtam, miközben végighordoztam rajta a tekintetemet.

Ekkor vette észre a dossziét. Döbbenet nézte, aztán rám emelte nagy szemeit.

- Neked hoztam - lóbáltam meg a kezemben.

- De miért? - kérdezte, rosszat sejtve.

- Azért, mert nekem, sajnos, el kell mennem.

- De hová, Tony? - szakadt ki belőle a rémület.

- Dolgom van - mondtam csendesen.

Nem szólt semmit, csak rám nézett, de annyi szeretet, annyi féltés volt ebben a nézésben, hogy egy pillanatra meginogtam. Végül is, miért akarok kamikazét játszani? Mit akarok elérni? Hisz az is csodával határos, hogy még élek. Más ember örülne, ha elmenekülhetne innen. Én pedig nemhogy menekülni akarok, hanem éppen ellenkezőleg. Egy darabig viaskodtam magammal, aztán a józan ész legyőzte legendás makacsságom és önfejűségem.

Gyengéden lefejtettem magamról az ölelő karokat.

- Figyelj rám, kislány! - mondtam. - Most el kell mennem.

Öltözz fel, és vidd el ezt a dossziét Mike-nak. Aztán maradj is ott nála, ő majd vigyáz rád amíg visszajövök.

Nem válaszolt. Lassan elfordította a fejét, és szótlanul kibámult az ablakon.

Odakinn már koromsötét volt. Mindössze a lámpák környéke látszott a sétányból, a tenger felől érkező szél meglengette a nyitott erkélyajtó résében a sötétítőfüggönyt.

A csend már kezdett kínossá válni, amikor Nóra megszólalt:

- Várni foglak, Tony - csak ennyit mondott, de ebben a rövid mondatban minden benne volt.

Odaléptem hozzá, gyengéden magam felé fordítottam, aztán átöleltem, és szenvedélyesen megcsókoltam. Nem csókolt vissza, csak állt mozdulatlanul, lesütött szemmel.

Még akkor is úgy állt, amikor kiléptem a folyosóra, és behúztam magam mögött az ajtót.

52.

A szobába érve hatalmasat kortyoltam a whiskys üvegből majd levetkőztem, es beálltam a zuhany alá. Csak a hidegcsapot nyitottam meg, mert éreztem, hogy fel kell ébrednem abból a kábulatból, amiben vagyok. A hideg víz valóban jótékony hatással volt rám, lassan éreztem, hogy az egész testem felfrissül. Éppen el akartam zárni a csapot, amikor éles hang ütötte meg a fülemet. Egy pillanatig hallgatóztam, aztán nem törődtem vele tovább. Elzártam a csapot, és a törülközőért nyúltam. Ebben a pillanatban újra hallottam az éles hangot, és most már egészen

biztos voltam benne, hogy nem tévedek. Sőt, azt is tudtam, hogy honnan jön a hang.

Villámgyorsan felkaptam az alsónadrágom,, aztán úgy, ahogy voltam, csuromvizesen, kiszáguldottam a folyosóra, és feltéptem Nóra szobájának ajtaját.

Mindig is az volt az elméletem, hogy ha valami rossz történik velem, annak örülnöm kell.

Egyszer egyik ismerősöm eltörte a jobb kezének a középső és gyűrűs ujját. Akkor még heccelődtem vele, hogy ennek örülhet.

Néhány nappal később két barátjával mentek az autószerződés, amikor a Fordjuk leállt. Ketten kiszálltak, és tolni kezdték a kocsit, hogy kijussanak a leállósávba.

Az ismerősöm a jobb oldalon állt, a másik a balon. Az autót toló embernek azonban, köztudottan, az autó széle felé eső keze terhelődik jobban. így az ismerősöm megkérte a másikat, hogy cseréljenek helyet. így is tettek.

Néhány másodperccel később hátulról beléjük szállt egy másik kocsi. A Ford jobb oldala teljesen kész lett, a másik férfi meghalt. Az ismerősöm megúsza néhány karcolással.

Mindez akkor villant át az agyamon, amikor - miközben felrántottam az ajtót - vizes talpam megcsúszott a műanyag padlón, és hatalmasat estem.

Szinte ugyanabban a pillanatban két pukkanás hallatszott, és a lövedékek felettem átfütyülve, keresztülütötték a szemközti szoba ajtaját.

Gyorsan elpördültem az ajtóból, de azt még láttam, hogy két kolumbiai Nórával és a dossziéval átlép az erkély korlátján.

53.

Idős, hálósipkás öregúr hajolt ki felháborodottan a folyosóra, és miután meglátott alsónadrágban heverni a folyosón, közölte, hogy az ilyen szatírok miatt állatiasodik el a világ.

Nem vártam meg, amíg teljesen kibontakozik, hanem Nóra erkélyéhez rohantam. A két kolumbiai éppen akkor tuszkolta be a lányt a metálkék Porschéba, majd éles csikorgással kifaroltak az útra, és elszáguldottak a kikötő irányába.

Öklömmel dühödten a levegőbe sújtottam, majd az öregember megbotránkozott tekintetétől kísérvé visszaroogtam a szobámba. Bevágtam magam mögött az ajtót, és az Amigót tárcsáztam.

- Tudom -szólt a kagylóba Miké.- Ne kérdezzek semmit.

- Úgy van - hadartam a kagylóba. - Villámgyorsan bepattansz a járgányodba, és mint a szélvész, kiszáguldasz a kikötőbe. Figyeled, hogy egy metálkék Porsche melyik hajóhoz állt oda, és felírod a nevét. Meg hogy hány embert láatsz. Utána belátásod szerint cselekszel. A cédulát hagyd a kocsiban. Vigyázz, mert fegyver van náluk, és ha valamit megszimatolnak, gondolkodás nélkül löni fognak. Néhány perc múlva én is ott vagyok.

- Mi történt, Tony?

- Nórát elrabolták - válaszoltam, aztán lecsaptam a kagylót, és feltéptem a nejlonzacskót.

54.

Mindössze négy ruhadarab hevert előttem.

A fekete vászoncipő talán a legfontosabb volt mind között.

Speciális talpkiképzése mindig szilárd tartást biztosított a lábfejnek, külső része rúgás esetén stabilan rögzítette a támaszkodó lábat. A talp nagylábujjhoz közel eső részén egy egydolláros nagyságú különleges gumiból készült kör alakú betét helyezkedett el, amely fordulórúgások kivitelezéséhez nyújtott nagy segítséget.

A nadrág bő volt, hogy kényelmesen lehessen benne mozogni a száruk be voltak gumizva, nehogy beleakadjanak az ellenS blokkoló kezébe. A kabát erősebb anyagból készült, az ujjak nem értek a csuklóig, hogy ne akadályozzanak a köztechnikák pontos

végrehajtásában. Elöl két kör alakú embléma látszott. A bal oldalon a yin-yang, a kung-fu szimbóluma, a jobb oldalon pedig az általam vezetett iskola jele, egy fekete párduc feje. A Los Angeles-iek szerettek hozzám járni, mert tudtam tanítani, nem voltam türelmetlen a kezdőkkel szemben sem. Bátorságra és kérlelhetetlenségre neveltem őket, viszont mindig azt tanítottam, hogy a kung-fu célja nem a győzelem, hanem a túlélés. A kettő között nagy a különbség. Ha többen megtámadnak, és lehetőséged van, szaladj el! mondtam gyakran. Most azonban éreztem, hogy nincs lehetőségem elszaladni. A rendőrséget megint csak nem értesíthettem,

hiszen nem lehet tudni, hogy a hadnagy végül is melyik oldalon áll. A viselkedése helyenként megmagyarázhatatlan.

Villámgyorsan magamra kaptam a ruhát, a hozzá tartozó fekete övvel összefogtam a derekamon a kabátot, felhúztam a cipőt, majd lendületet vettem, és az erkély korlátja felett átsuhanva, kiugrottam az utcára.

Még ugyanazzal a lendülettel, amivel földet értem, átgázoltam a parkot szegélyező élősövény kerítésén, és rohanni kezdtem a kikötő felé. Alig tettem meg pár lépést, amikor a szemem sarkából láttam, hogy egy Jaguar fékez a túloldali járda mellett. Odaugrottam, és feltéptem az ajtót. Fiatal kölyök ült benne, olyan agyondédelgetett anyuka-majma típus. Riadtan nézett rám, valószínűleg elég vérszomjas lehetett a tekintetem. Nem vártam meg, amíg esetleg tiltakozni próbál, hanem egy erélyes mozdulattal szinte kiszakítottam a kocsiból, majd beugrottam, és indítottam. Egy pillanattal később az autó hatalmasat farolva elszáguldott velem a kikötő irányába. Közben éreztem, hogy a gyilkos indulat forrni kezd bennem.

55.

Újra magam előtt láttam, ahogy a két kolumbiai durván magával hurcolja Nórát. A lányt, aki hozzám tartozik. Amióta kung-fuzni kezdtem, sohasem hátráltam meg senki elől. Sem az edzőteremben, sem az utcán. A rendőrségnél eltöltött évek alatt sokszor kerültem olyan helyzetbe, hogy valakinek az életéért küzdöttem. Mint kommandósnak, nemegyszer kellett túsokat kiszabadítanom mániákus gyilkos vagy csak egyszerűen egy örült karmai közül. Akkor mindig tudtamhideg fejjel mérlegelni, most azonban úgy éreztem, hogy nem vagyok erre képes. A harag, a félelem, a bánat, egyáltalán minden érzélem lassítja, és görcsössé teszi a mozgást. Legalábbis ezt tanították a régi kungfu mesterek, és igazuk volt. Annak idején, amikor még kezdő voltam, egy-egy nagy pofon után én is nekiálltam haragból küzdeni. Hamar rá kellett azonban jönnöm, hogy ilyenkor sokkal többet hibázom. Elfeledkeztem a védekezésről, túl széles mozdulatokkal támadtam, egyszóval az idősebb tanítványok könnyedén elbántak velem. Később ezt a hibát sikerült kiküszöbölnöm. Az antiterrorista csoportban dolgozva már precízen, hideg fejjel tudtam dönteni, és így utólag nyugodtan állíthatom, hogy mindannyiszor helyesen. A mostani helyzet azonban teljesen más volt. Az indulatok túltengtek bennem, és tudtam, hogy ilyen állapotban egyedül esélyem sem lesz a felfegyverzett kolumbiaiakkal szemben. Gyorsan döntöttem. Félrehúzódtam a Jaguarral az út szélére, és leállítottam a motort. Aztán behunytam a szemem, és igyekeztem az agyamból kimosni mindent, ami zavaró, ami miatt hibázhatok. Megpróbáltam a bennem feszülő indulatokat lecsillapítani, és kizárólag az előttem álló feladatra összpontosítani. Egy kis idő elteltével már éreztem, hogy kezdek megnyugodni, és nem sokkal később a gondolataim teljesen letisztultak.

Akciókész állapotba kerültem.

Lassan kinyitottam a szemem, és nyugodt mozdulattal elfordítottam az indítókulcsot. A motor engedelmesen beindult, és az autó halk duruzsolással folytatta útját a kikötő felé.

56.

Csak most éreztem, hogy milyen jót tett ez a körülbelül két percnyi pihenés. Már nem kapkodtam zihálva a levegőt, és a kezem zavaró remegése is megszűnt. Az előbbi száguldásomhoz képest jelentősen csökkentettem a sebességet. Noha tudtam, hogy ezzel értékes másodperceket veszthetek, mégsem kockáztathattam meg, hogy szélvészékként süvöltsek át a kikötőn. Tisztában voltam vele, na a kolumbiaiak kiszűrnak, akkor nagyon

nehéz helyzetbe kerülök. Bár így sem álltak túl rózsásan a dolgaim. Legalább három felfegyverzett emberre kellett számítanom, és ráadásul Nóra is a kezükben volt.

Ha legalább egy pisztolyom lenne - gondoltam.

Igaz, sohasem voltam szuper céllövő, de most éreztem, hogy nagyon nagy szükségem lenne egy fegyverre. Tulajdonképpen nem is muszáj, hogy lőfegyver legyen.

A Los Angelesben maradt nindzsa felszerelésem jutott az eszembe. Az egyenes méteres kard, a török, a dobócsillagok és a többi félelmetes szerszám, amelyek nemcsak életveszélyesek, de hangtalanok is. A segítségükkel egy jól képzett ember akár egy rendőrőrszobát is be tudna venni.

Egy darabig eljátszadoztam a gondolattal, hogy mire jutnék, ha nálam lenne a táska, amely a felszerelést rejti, de aztán elhessegettem magamtól a felesleges gondolatokat.

Ábrándokkal nem tudom Nórát kiszabadítani, csak csellel, ravaszsággal és az antiterrorista csoportban eltöltött évek tapasztalatait felhasználva.

És ki is fogom szabadítani. És ha valaki megpróbál ebben megakadályozni, annak az isten irgalmazzon.

Idáig értem a gondolataimban, amikor feltűntek előttem a kikötő fényei.

57.

Óvatosan haladtam a jól kivilágított autóúton, és közben ideoda járt a szemem, ahogy Miké kocsiját kerestem.

Tényleg, hiszen Miké is itt van, ő is tud segíteni - jutott eszembe. Ha ketten vagyunk, sokkal nagyobb az esélyünk.

A gondolat jobb kedvre derített, és már nem láttam annyira sötéten a helyzetet.

Ekkor pillantottam meg a Chryslert.

Az egyik mellékutcában állt, egy sötét, házfalhoz simulva. Már nem tudtam befordulni - hacsak nem akartam megkockáztatni egy fülsértő fékcsikorgást -, így a következő sarkon kanyarodtam be, és az épületet megkerülve tértem vissza a magára hagyott autóhoz. Miké ugyanis nem volt a kocsiban.

Mindössze egy cédulát találtam a szélvédő mögé csúsztatva, amelyen a következő szöveg állt:

Sas kettő Sas egynek. A kék Porsche a Hawk nevű jachthoz állt oda. A kolumbiaiak hárman voltak. Nórát lehet, hogy elkábították, mert ájult volt, amikor felcipelték a fedélzetre. Megpróbálok körülnézni, hogy mi a helyzet, aztán visszajövök.

Egyébként a három kolumbiain kívül még biztos, hogy vannak a jachton, mert amikor megérkeztek, a fedélzetről leszóltak nekik.

Ha valami történne velem, akkor tégy a belátásod szerint. Miké.

Még egyszer átolvastam, aztán rövid töprengés után úgy döntöttem, hogy utána indulok.

Gyors léptekkel a ház sarkához siettem, óvatosan kikandikáltam, és szemügyre vettem az egymás mellett sorakozó hajókat.

Kisebbség és nagyobbak álltak egymás mellett karcsún és kecsesen, mint valami divatbemutatón a manökenek. Fehér testük szinte világított az éjszakában. Mozgást csak elvétve lehetett észrevenni egyik-másikon. Hiába, elég későre járt ahhoz, hogy a tulajdonosok többségének eszébe se jusson felszedni a horgonyt.

Pedig néhányan mégis csak ki fognak futni a tengerre gondoltam. - Biztos lesz köztük magának való csodabogár, szexpartit rendező kéjenc, elkényeztetett milliomoscsemete. Ők

azonban nem voltak lényegesek számomra. A Hawk nevű jacht érdekelt, amelyen ott van Nóra, és most már lehet, hogy Miké is. Sorra olvastam a neveket, aztán végre - tőlem méternyire - megláttam a Hawk-ol Impozáns küStíST

kikötőben nyilván kirítt volna a többi hajó közül, de itt, a sok hasonlóak gyönyörű mellett nem keltett különösebb feltűnést Figyelmesen szemügyre vettem, és láttam, hogy a kormányházban ég a villany Ott tehát van valaki - állapítottam meg. Tulajdonképpen az lenne a legfontosabb, hogy tudjam, hányan vannak, és a hajó mely részein helyezkednek el. És természetesen, az is lényeges, hogy hol őrzik Nórát.

Tovább folytattam a vizsgálódást, hátha még felfedezek valami érdekeset. Fel is fedeztem. Nem valamit, hanem valakiket. A tathoz közel, a fedélzeti lejárónál álltak a sötétben, s csak cigarettájuk parázsának időnkénti felizzása árulta el őket. Ketten voltak. Ez eddig három ember, feltéve, ha a kormányházban csak egy van. Ezen morfondíroztam, miközben az ácsorgókat figyeltem. Aztán hirtelen megpillantottam Mike-ot.

A szomszédos jacht tövében kuporgott, szinte beleolvadva a hajótest vonalába. Egyszer-kétszer körbepillantott, majd a Hawkhoz surrant. Úristen! - villant belém. Ez fel akar jutni, és lehet, hogy nem is látja azt a két fickót. Hiszen én is csak a cigarettaparázs felizzásáról jöttem rá, hogy ott vannak.

Kétségbeesetten igyekeztem valamit kitalálni, hogy figyelmeztessem, de semmilyen épkézláb gondolat nem jutott eszembe.

Ő pedig lassan odaosont a hajótesthez, és fürgén feltornázta magát a fedélzetre. A cigarettázókat nyilván nem vette észre, mert a lejáróház nyitott ajtaja eltakarta őket előle. Én viszont pontosan láttam, hogy azok elnyomják cigarettájukat, és feszülten hallgatóznak.

Aztán az egyik kilesett az ajtó mögül, és gyorsan visszahúzódott. Miké körülnézett, és miután azt hitte, hogy senki sem látja, elindult előre, a kormányház irányába. Amikor odaért, óvatosan belesett, elfintorította az arcát, és visszafelé indult, éppen a lejáróház felé, ahol a két fickó lapult. Még egy lépés... aztán még egy...

Legszívesebben odaordítottam volna neki, hogy vigyázzon, de tudtam, hogy akkor a kolumbiaiak felfedeznek, és végérvényesen eljátszom a lehetőséget, hogy kiszabadítsam Nórát, sőt, most már Mike-ot is.

Az ajtóhoz érve, éppen be akart lesni mögé, amikor egy hatalmas ütést kapott a fejére, aztán a két fickó rávetette magát. Az eredmény nem is lehetett kétséges. A két támadóval még valószínűleg elbirt volna, de a támadás váratlansága és persze, főleg a hatalmas első ütés szinte megbénította. Pillanatok alatt kapott vagy húsz ütést és rúgást. Amikor összezsugorlott, felnyalábolták, és eltűntek vele a lejáróban.

Hát akkor rajta! - gondoltam, és amint a Mike-ot cipelők eltűntek a szemem elől, nekiiramodtam.

58.

Száz méteren tizenegy másodperc körül futok, de ha ezt a futást mérik, valószínűleg részidőcsúcsot javítottam volna.

Szinte átrepültem a jachtot és a ház sarkát elválasztó távolságot, és mire a kolumbiaiak visszatértek, már ki is fújtam

magam, most körülbelül ugyanazon a helyen lapultam, ahol néhány másodperce Miké.

Ha engem is elkapnak... - villant át az agyamon egy pillanatra. Feszülten hallgatóztam, hogy meghalljam, ha a két fickó esetleg odajönne a korláthoz, de úgy tűnt, az eszükbe sem jut, hogy mégvalaki leselkedhet utánuk. Vártam egy darabig, és amikor a zajokból úgy ítéltam meg, hogy ismét a lejárónál helyezkedtek el, úgy döntöttem, hogy indulok.

Puha macskaléptekkel lopakodtam a jacht oldalához. Nemhiába volt rajtam a különleges talpkiképzésű kung-fu cipő, a lépteim zaját még én sem hallottam. Amint odaértem a

hajótesthez, óvatosan felnyúltam, és megkapaszkodtam a kiálló peremben. Ezután lassan addig húzódkodtam, amíg a szemem egy vonalba került a fedélzet síkjával. Körbelestem, de sehol sem láttam mozgást, így - vigyázva, nehogy zajt üssek - fellelőttem magam, és a korlát alatt átbújva, fellelőttem a fedélzetre.

A két fickó a lejáratnál halkán beszélgetett. Nem értettem pontosan, hogy miről, de nem is voltam rá túlzottan kíváncsi. Nesztelenül előrelopakodtam a kormányházhoz, és belestem az ablakon.

59.

A műszerekkel teliszűfolt helyiségben ketten ültek.

Az óriás, aki a minap Ferreirát törte össze, és egy másik, őt eddig még nem láttam. Erősen öszülő, jól megtermett ember volt, olyan körszakállal, mint amelyet a filmekben látható tengerészkapitányok viselnek. Ruházata kopott tengerészsapkából, kék-fehér csíkos rövidujjú trikóból, egy kifakult, valaha élénk kék vászonnadrágból és egy félretaposott tornacipőből állt. Ez utóbbit azért sikerült megfigyelnem, mert a szakállas belesüppedt a helyiségben lévő egyik székbe, és lábát hanyagul felrakta a műszerpultra. Úgy látszik, ez szokása lehetett, mert a kapcsolók némelyikéről a műanyag rész le volt repedve - nyilván egy-egy alkalommal túl hirtelen ugrott fel a székből, és közójük rúgott -, és csak a csupasz fémcsonkok meredeztek elő bánatosan a pult síkjából. Kezében a Playboy egyik számát tartotta, és elmélyedve tanulmányozta a benne található, hiányos ruházatú hölgyeket. Az óriás mellette állt, és segített neki ebben a kétségkívül nehéz, ámde annál örömtelibb műveletben. Őrajta is rövidujjú trikó feszült, és most volt alkalmam tanulmányozni nem mindennapi izmait. Most már nem csodáltam, hogy Ferreirát úgy törte össze, mint a diót.

Mindketten kedvtelve nézegették az újságot, aztán a szakállas megszólalt:

- Nem rossz áru egyik sem. Szívesen kitágítanám akármelyiket.

Az óriás megvetően elvigyorodott.

- Ezek csak képek, te majom. Viszont azt a kis szökét a kabinban én is elkapnám. Hogy rúgkapált a kis cafka, amikor magához tért. Adtam is neki két olyan pofont, hogy amíg él, megemlegeti.

Éreztem, hogy felforr a vérem.

Ez az állat megütötte Nórát - gondoltam, és az ajkamba haraptam. Ezért lakolni fog.

- Egyelőre nem nyúlhatunk hozzá - mondta a szakállas. Tudod, a főnök megmondta. Se megütni, se...

- Jó, jó, tudom - húzta el a száját az óriás. - De hát nem szappan az, hogy elkopik.

Erőt kellett vennem magamon, nehogy rájuk törjem az ajtót.

Most még nem lehet - hűtöttem le magam. Mindegyiket úgy kell ártalmatlanná tennem, hogy a többiek ne vegyenek észre semmit. Ellenkező esetben, ki tudja, mi történik a lánnyal és Mike-kal. Lekuporodtam, nehogy az ablakon kinézve meglássanak, és négykézláb elkúsztam a kormányház előtt. Aztán

felegyenesedtem, és elindultam visszafelé. Ha ablakhoz értem, benéztem rajta, de a többi helyiség üres volt.

Eszerint a hajótestben lévő kabinok valamelyikében vannak

- állapítottam meg.

De hogy tudok lejutni? Hiszen a két másik ott áll a lejáratban.

Közben elértem a felépítménysor végét. Ott voltam körülbelül három méternyire az örökösöktől. Most már biztos voltam benne, hogy azért lapulnak a lejáratban, hogy engem elkapjanak.

Nyilván gondolták, hogy Nóra után jövök, és azt remélték, besétálok a csapdába.

Eddig nem vált be a tervetek - gondoltam, és kajánul elmosolyodtam. De hogy jutok le? Ezen töprengtem, miközben a két fickó beszélgetését hallgattam.

- Már itt kellene lennie a főnöknek. Nem fogunk odaérni.
 - Ne majrézz. A főnök mindig tudja, hogy mit kell csinálni.
- Biztos van még valami dolga.
- Ugyan mi dolga lehet ilyenkor?
 - Nem tudom, de fogd be a pofád, mert idegesítesz!
 - Jó, jó, meg se szólalok.

Lázasan járt az agyam, hogy miként csalogassam el őket a helyükről. Valami zajkeltő eszköz kellene, kavics vagy ilyesmi. Hirtelen belém villant, hogy az egyik ajtó előtt elhaladtamban majdnem felrúgtam egy ott hagyott szerszámosládát. Gyorsan visszaosontam, és óvatosan kinyitottam. Csavarok, szögek, kalapács, kisebb és nagyobb fogók és csavarhúzóak voltak benne. Elégedetten szemléltem a zsákmányt. Egy kis doboz csavart és két kisebb csavarhúzót magamhoz véve visszasurrantam a lejáráshoz.

60.

- Megmondtam már, hogy ne pofázz! - hallottam a két vitatkozó párbeszédét. - Inkább figyelj, mert lehet, hogy az a másik pasas is itt ólálkodik valahol.

Elvigyorodtam, majd a tenyerembe vettem néhány csavart, és nagy ívben átrepítettem a felépítménysor felett. Körülbelül azon a helyen estek a kikötő betonjára, ahol az imént felkapaszkodtam a fedélzetre. Az általuk okozott apró zajra a beszélgetés azonnal abbamaradt.

Szinte láttam magam előtt a két fickót, amint feszülten fülelve várják az újabb zajt.

Ha ezt várják, kapják meg - gondoltam, és egy újabb maréknyi csavart engedtem útjára.

A lejárásháznál izgatott suttogás támadt. Vártam néhány másodpercet, majd a következő adagot már úgy dobtam, hogy a fedélzet deszkáin koppanjon. A suttogás elhalt, a csendet szinte véteknek éreztem megtörni. Aztán mégis a csavarhúzóért nyúltam. A kemény, határozott koppanás az örökösben minden kétséget eloszlatott. Most már bizonyosak lehettek benne, hogy valaki éppen mászik fel a hajóra.

- Gyerünk!

Mindössze ennyi hallatszott, és egészen apró neszek, amint a két fickó elhagyta az őrhelyét.

Még vártam egy másodpercet, aztán elindultam. A lejáráshoz érve kilestem az ajtó mögül a hajó eleje felé. A kolumbiaiak akkor értek oda a kormányházhoz. Bezörgettek az ablakon, aztán valamit mondtak is a bent ülőknek, de erre már nem voltam kíváncsi. Fürgén lesiettem a lépcsőn.

61.

Egy közepes nagyságú, tiszta fehérre mázolt helyiségbe értem, ahonnan mindössze öt ajtó nyílt.

Nesze neked fekete ruha, ami beleolvad a sötét éjszakába gondoltam, miközben az elsőhöz siettem, és lenyomtam a kilincset.

Egy raktárszerű helyiségben találtam magam. Mindenféle szerszámok, alkatrészek sorakoztak a polcokon, amelyek körbefutottak a kabin falán. Egy pillanat alatt körülnéztem, és kisiettem a folyosóra. A következő helyiséggel próbálkoztam. Az ajtón belépve azonnal megláttam Mike-ot, aki egy fémvázás széken ült. Tulajdonképpen azt hittem volna, hogy pihen, ha nem látom, hogy a kezei és a lábai nagyon ötletesen úgy vannak megbilincselve, hogy egyúttal a székhez is rögzítik a testét. Arcán vörös foltok árulkodtak róla, hogy ellenfelei nem bántak vele kesztyűs kézzel.

Amint meglátott, felderült az arca.

- Néha még neked is tud örülni az ember - suttogta.
- Cirkuszban akarsz a jövőben fellépni? - érdeklődtem.
- Miért?
- Hát nem valamilyen lánctépő erőművész-számot gyakorolsz?

- Ja, ez csak azért van rajtam, hogy ha nagy a hullámvás, le ne essek a székről.
- Végül is te tudod - vontam meg a vállam, de aztán folytattam. - Az imént mintha úgy láttam volna, hogy némi csetepatéba keveredtetél.
- Nem, itt ez a szokás - világosított fel. - Van, ahol sóval és kenyérrrel fogadják a vendéget, itt így.
- Értem. Akkor már csak árudd el, ha nincs, ellene kifogásod, hogy kinél vannak ezeknek az ügyes kis szerkentyűknek a kulcsai.
- Ha már így megkérdezted, elárulhatom - vigyorodott el.
- A ragyás arcúnál.
- Tudom, melyik az - bólintottam. - A szállodában már láttam egyszer-kétszer. Ezek szerint ő meg a társa lapultak a lépcsőnél, amikor te le akartál ide osonni.
- Igen, igen.
- Na jól van, megyek - fordultam az ajtó felé. - Megkeresem Nórát, azután elkérem a kulcsokat ettől a szépfiútól, és elmegyünk inni valamit.
- Azért vigyázz! - súgta utánam Miké, amikor kiléptem a folyosóra.

62.

A másik kabinban megtaláltam Nórát.

Őt is hasonlóan láncolták le, mint Mike-ot. Kisírt szemmel, magába roskadva ült a széken, ruhája tépetten lógott rajta.

Látszott rajta, hogy elrablói nem kímélték.

Amint beléptem, felkapta a fejét, és örömeiben már felsikkantott volna, ha oda nem ugrom hozzá, és kezemet a szájára nem tapasztom.

- Csitt! - suttogtam, és megcsókoltam. Aztán felegyenesedtem, és töprengeni kezdtem. Végül is a neheze még csak most jön.

- Tony, ó, Tony, szabadíts ki! - hallottam Nóra hangját. Odafordultam hozzá, és bátorítóan rámosolyogtam, bár egy kis bátorításra nekem is szükségem lett volna.

- Tony, ha nem szabadítasz ki, ezek megölnék.

- Bizzál bennem, kislány - kértem. - Csak viselkedj nyugodtan, és mindig tedd azt, amit mondok. Akkor sikerülni fog.

- Ó, mi lesz velem? - szipogta. - Mi lesz velünk?

Odaléptem mellé, és gyengéden megsimogattam az arcocskáját. Még valami biztatót is mondani akartam, de ekkor

olyasmi történt, ami enyhén szólva is megfagyasztotta az ereimben a vért. A csendbe tompa dübörgés hasított bele, és a hajótest enyhén megremegett. Aztán éreztem, hogy most már haladunk.

A jacht tehát elindult velünk, valamely általunk ismeretlen helyre, ismeretlen célból.

63.

Alig tértem magamhoz a meglepetéstől, máris átcikázott az agyamon a hogyan tovább kérdése.

Hiszen eddig még egyszerűnek látszott, hogy észrevétlenül megszökjünk a jachtról. De most...

Idáig jutottam a gondolataimban, amikor hallottam, hogy jönnek lefelé a lépcsőn. Gyorsan az egyik beépített szekrényhez ugrottam, beléptem, és behúztam magam mögött az ajtót.

Mindössze egy keskeny rést hagytam, hogy lássam, mi történik, és szükség esetén közbeléphetsek.

Számomra eddig ismeretlen férfi lépett a helyiségbe, egy pillanatra megállt a lány előtt, szemügyre vette, majd egy széket húzott oda, és leült vele szemben. Ezután rágyújtott, és hátra sem nézve, intett a ragyás arcúnak és társának, mire azok illedelmesen behúzták az ajtót, és hallani lehetett, ahogy visszamennek az őrhelyükre.

A negyvenöt év körüli férfi elegáns világos öltönyben feszített,

szemüvegének aranykeretén időnként megcsillant a fény. Szívott a cigarettából, és néhány füstkarikát eregetett elgondolkozva a levegőbe. Aztán hirtelen Nórához fordult.

- Vége a kalandnak, kisasszony - mondta gúnyosan mosolyogva. - Meg kell mondjam, sajnálom magát, hiszen még oly fiatal és bájos.

- Miért, mit akar velem csinálni? - kérdezte a lány félve, mégis dacosan.

- Én semmit, kisasszony - udvariaskodott a főnök, mert most már biztos voltam benne, hogy ő a főnök, legalábbis a hajón tartózkodó kolumbiaiak közül.

Újabb füstkarika-eregetés után folytatta.

- Hamarosan át fogjuk adni magát a dossziéjával együtt Senhor Miguez embereinek, akik majd Kolumbiába szállítják önt.

- De hát mit akarnak tőlem? - fakadt ki Nóra. - Azt a rohadt dossziét egy órája láttam először. Azt sem tudom, hogy mi van benne. Egy ismerősöm adta oda.

- Ezt ön sem gondolja komolyan - nézett rá elkomorodva a másik. - Azt akarja mondani, hogy Mr. Greytől kapta?

- Kitől mástól?

- Mr. Grey szobáját már tegnapelőtt átkutattuk, és a dosszié nem volt ott. Egyébként teljesen mindegy. Sajnos, Mr. Greyt nem tudtuk magunkkal hozni, de ha dosszié nincs, bizonyíték sincs. Mr. Greyt pedig remélem, hogy hamarosan megtaláljuk. Hamarabb, mint gondolnátok - mosolyodtam el a rejtekhelyemen. A másik folytatta.

- A többiét úgyis kiszedik önből, kisasszony. Ebben biztos lehet.

- Engedjen el, kérem! - könyörgött Nóra. - Higgyje el, nem tudok semmit.

- Teljesen felesleges tovább folytatni a beszélgetést mondta a másik, és felállt. - Különbénis, hamarosan dolgom lesz úgyhogy ha megbocsát, távozom.

Ezzel felállt, majd kinyitotta az ajtót, és egy udvarias mosoly kíséretében távozott.

64.

Kiléptem a szekrényből.

- Legyél nyugodt - vigasztaltam a lányt -, nemsokára kiszabadítalak.

- De hogyan, Tony? - zokogta.

Éppen válaszolni akartam, amikor ismét léptek közeledtek, így újra a rejtekhelyemre siettem.

Az ajtó kitárult, és az óriás lépett be a szobába.

- Hello, drágám! - mondta, miközben az arcára kiült a kéjsóvár vigyor.

Nóra rémülten elkapta róla a tekintetét.

- Gondoltam, megédesíthetnék az utazás perceit - folytatta a hústorony, majd terpeszállásban odaállt a lány elé, és

kedvtelven nézegette az előtte ülőt. - Most egy kicsit eljátszadozunk egymással. Újra éreztem, hogy előnt az indulat. Legszívesebben azonnal

rávettem volna magam, de tudtam, hogy még várnom kell, mert vele csak legvégül szabad szembekerülnöm. Hiszen ahogy combvastagságú karizmait és egyáltalán egész csupaizom testét elnéztem, egyáltalán nem lehettem biztos benne, hogy kettőnk közül én leszek a győztes.

Először tehát a kulcsokat kell megszereznem - gondoltam -, ki kell szabadítanom Mike-ot és Nórárt. Ezután ártalmatlanná kell tennem a többieket, és végül, legvégül következhet a hústorony. Miközben végiggondoltam a tervet, az óriás tovább beszélt.

- Ne játszd meg magad, cicuskáml - vigyorgott a lányra. Nálam ez nem jön be. Meglátod, neked is jó lesz.

Mielőtt teljesen elvesztettem volna a fejem, kinyílt az ajtó, és belépett a főnök.

- Mit keresel itt? - förmedt rá az óriásra. - Megmondtam, hogy mit csinálj, nem? Gyerünk a helyedre!
A másik behúzta a nyakát, és összegörnyedt, mint valami tigris, amikor az idomár pattint az ostorával.
- Igen, főnök - morogta, és kisompolygott a helyiségből.
Az aranykeretes szemüveget viselő körbejártatta tekintetét a szobában, majd amikor úgy ítélte meg, hogy minden rendben, behúzta maga mögött az ajtót.

65.

Megvártam, amíg a léptei elhalnak a folyosón, és kiléptem a szekrényből.

- Nemsokára visszajövök - mondtam a lánynak, és kiosontam a folyosóra. Nesztelen léptekkel közelítettem a lépcső felé, de az onnan hallatszó beszélgetés megállásra kényszerített.

Úgy látszik, ezek itt akarják leélni az életüket - zsörtölődtem, és közben azon törtem a fejem, hogy hogyan csalhatnám le őket, lehetőleg egyenként.

A beszélgetés egyszer csak megszűnt. Ugyanakkor a motor is leállt, és a jacht békésen ringott a hullámokon.

Előrébb lopakodtam, és láttam, hogy a lejárónál nincs senki. Felsurrantam a lépcsőn, és kikandikáltam az ajtó mögül. Egy másik jacht állt mellettünk, a fedélzetén három embert láttam. Közülük az egyik éppen a főnökkel beszélt.

- Sikerült megszerezni a dossziét? - kérdezte.

- Igen, sőt két embert is hoztunk, akik valószínűleg meg fogják mondani, hogy kik tudnak még a dologról - válaszolta a másik.

- Nem valószínű, hanem biztos. Senhor Miguez előtt eddig még mindenkinek kinyílt a szája. Most pedig dologra. Harminc karton sört hoztunk, ezekből néhányon van egy halvány kereszt.

Az valódi sör. - Oké, oké, hozzátok! Utána majd átvisszük a dossziét és a foglyokat.

Leosontam a lépcsőn, és benyitottam Mike-hoz.

- Baj van - közöltem tömören.

- Nem akarják odaadni a kulcsot? - kérdezte. - Hát kérd még egyszer!

- Az a helyzet - mondtam -, hogy el akarnak vinni titeket sétahajókázni.

- Mindig szerettem a hajókázást - lelkesedett Miké. - És hová megyünk?

- Kolumbiába - sóhajtottam.

- Úristen! - kapta fel a fejét. - Most mit csináljunk?

- Én elrejtőzöm itt, aztán ha jönnek érted, akkor valamit megpróbálok kitalálni - mondtam.

- Ügyes legyél! - mosolyodott el, de láttam az arcán, hogy nem nagyon bizakodik.

Hát igen, eddig csak öten voltak, de most már itt a másik jacht is, ki tudja, hány fővel.

Ebben a pillanatban távoli motorzúgás hallatszott, és a zaj egyre erősödött.

66.

- Talán a rendőrség - kaptam fel a fejem.

Szavaimat fegyverropogás szakította félbe. A sorozatok egymást követték, és a lövedékek kopogva csapódtak be a hajótestbe.

Mégiscsak furcsa - gondoltam. A rendőrök először általában fel szokták szólítani a bűnözőket, hogy adják meg magukat, itt azonban szó sem volt ilyesmiről. Ahogy a közelbe értek, egyből tüzet nyitottak.

A fedélzeten izgatott rohángálás kezdődött, hamarosan léptek dobogtak a lépcsőn. Néhány pillanattal később izgatott kiabálás, ajtócsapódás, és rámolás zaja hallatszott.

Résnyire kinyitottam az ajtót, és kilestem.

Az összes kolumbiai ott toporgott a raktárajtónál, az egyikük

sorban mindegyiknek géppisztolyt és tele tárákat nyomott a kezébe. Miközben felrohantak a fedélzetre, kétségbeesetten arra gondoltam, hogy a legjobb alkalmat Nóráék kiszabadítására elszalasztottam. Nem sokkal ezelőtt még fegyvertelen ellenfelekkel kellett volna szembenéznem. De most... A fenébe is, miért nem vettem észre az előbb a fegyvereket, amikor benyitottam a raktárba. Igaz, én Nórát és Mike-ot kerestem, mással nem is törődtem.

Közben a fegyverropogás erősödött, nyilván a kolumbiaiak megkezdték a hivatlan vendégek fogadását.

- Megnézem, mi ez a csetepaté - fordultam Mike-hoz. Ha nem jönnek vissza, jó utat.

Ezzel kisiettem a folyosóra, és fellopakodtam a lépcsőn. Amint felértem, óvatosan kidugtam a fejem a fedezékből, és igyekeztem felmérni, mi is történt. Nem sokkal később megláttam a támadó hajót. A fedélzeten kicsavart végtagokkal hevert a köpcös, keze görcsösen markolta a géppisztolyát, melléből vér patakzott.

67.

Hát ez nem várt fordulat - állapítottam meg, miközben néztem, amint az újonnan érkezettek megállás nélkül tüzeltek mind a két hajóra. A kolumbiaiak ugyan számbeli fölényben voltak, de a jachtok motorja állt, így nem tudtak manőverezni, míg a másikkal gyors ütemben keringtek a két, egymás mellett álló hajó körül, és szakadatlanul tüzeltek.

Egy sorozat végigkaszálta a fejem fölött a lejáróházat, így gyorsan visszahúzódtam, és lerobogtam Mike-hoz.

- Látod, mit tesz az alkohol? - kérdeztem tőle.

- Mit tesz? - érdeklődött.

- A másik hajó harminc karton sört hozott ide. A támadók nyilván ezt akarják megszerezni - világosítottam fel.

- Vajon milyen márkájú sör lehet? - tűnődött.

- Nem tudom - válaszoltam -, de az a gyanúm, hogy azok a kartonok különleges dobozokat rejtenek.

Közben odakint még vesettebbül tombolt a harc. Aztán egyszer csak robbanás hallatszott, és a Hawk meglódult.

Újra a megfigyelőhelyemre siettem, hogy lássam, mi történt. A mellettünk álló jacht lángokban állt, a támadók nyilván kézigránátot dobtak rá. Arrói a hajóról már senki sem folytatta a tüzelést, így a hivatlan vendégek teljes erejükben a Hawkra koncentrálhattak. Miközben az ádáz csatát figyeltem, azon gondolkodtam, hogy melyik csoport győzelme lenne kedvezőbb a számunkra, de nemigen tudtam eldönteni. A kolumbiaiak - mivel nem tudják Nóráékat elküldeni a főnökükhöz, hiszen a másik hajó megsemmisült - nyilván végezni akarnak majd velük. A másikkal nincs szükségük holmi tanúkra, így az ő várható viselkedésük iránt sem voltak kétségeim.

Miközben ezen gondolkodtam, egyszer csak láttam, hogy az arany szemüvegkeretes férfi eiejti a fegyverét, és elterül a földön. Végeredményben minél kevesebben vannak, annál több az esélyünk a menekülésre - morfondíroztam, és nem éreztem semmi sajnálatot. Hiszen ő vidáman, füstkarikákat eregetve küldte volna a foglyokat Kolumbiába, aho! a sorsuk nem is lehetett volna más, mint halál.

Ebben a pillanatban valami koppant mellettem a lépcsőn. Odakaptam a tekintetemet, és megdermedtem. Egy kézigránáttal néztem farkasszemem.

68.

Két lehetőség közül választhattam. Vagy levetem magam a lépcsőn, és igyekszem jó messzire gurulni, hogy a szilánkok ne érjenek, ha felrobban, vagy megpróbálom visszadobni. Ha azonban a gránát felrobban, és esetleg olyan kárt okoz, hogy a hajó elkezd süllyedni, akkor Nóra és Miké odabilincselve a súlyos, fémvázasszékekhez...

A másodperc tört része alatt gondoltam végig az egészet, és már nyúltam is a gránátért. Gyors mozdulattal felkaptam, és-már hajítottam is a másik hajó felé.

Egy pillanattal később robbanás reszkette meg a levegőt. A támadók fedezékét képező ládahegy a mögöttes lapulókkal együtt felemelkedett, és szanaszét repült. Azután az egész fedélzet lángba borult, mint valami hatalmas fáklya.

A harc eldőlt, a kolumbiaiak üdvivalgással nyugtázták az ellenség pusztulását. Ami azt illeti, én is.

Ha az a kézigránát felrobban... Mindegy, a lényeg az, hogy nem itt robbant. És az, hogy a kolumbiaiak nem tudják, hogy valójában kinek is köszönhetik a győzelmüket. Szerencsére szétszóródva helyezkedtek el a fedélzeten, így nem tudták, hogy valójában ki dobta a gránátot.

Az irányítást közben az óriás vette át. Pattogó parancsszavakkal utasította a matrózruhást.

- Gyerünk, indulás! A rendőrség bármelyik percben a nyakunkon lehet.

Magamban azt kívántam, bárcsak a próféta beszélne belőle.

Ezután a ragyás arcúhoz fordult:

- Menjetek le, és végezzetek a pasassal. A nővel majd később. Előbb eltársalgok velem egy kicsit.

- Megőrültél? - nézett rá a másik. - A zsaruk bármikor megérkezhetnek, mielőbb el kell tűnnünk. Ne a kéjelgésen járjon az eszed!

- Kuss! - mordult rá az óriás, és fenyegetően elé állt.

A ragyásarcú riadtan pislogott.

- Oké, oké - hebegte. - Csak induljunk már.

- Hát ez az - röhögött fel a hústorony. - Két percen belül eltűnünk innen. A rendőrség talál két kigyulladt hajót. Nyilvánvaló lesz a számukra, hogy ezek egymást aprították, és arra nem is gondolnak, hogy volt itt egy Hawk nevű jacht is.

Mintegy végszóra beindult a motor. Gyorsan távolodtunk az égő roncsok közeléből, és rövid idő múlva már csak a lángok világító fénye jelezte hollétüket.

A kolumbiaiak egy darabig szótlánul szemlélték a látványt. Az óriás törte meg a csendet.

- Lóduljatok a dolgokra, mindjárt én is megyek - vigyorgott, majd bement a kormányházba, a ragyás arcú és társa pedig elindult felém.

69.

Örömmel állapítottam meg, hogy fegyvereiket hanyagul a tár felett markolják, tehát nem tudnak majd egyből tüzelni.

Viselkedésük persze érthető volt, hiszen hasonló izgalmak után ugyan ki gondolna arra, hogy még érheti valami meglepetés. Hiszen a támadók elpusztultak, és a hajón rajtuk kívül csak

két megbilincselte fogoly van, akik semmiképpen sem szabadulhattak ki.

Legalább egy másodpercre lesz szükségetek arra, hogy tüzeljete, és az alatt megismerkedtek a fekete párduccal -- gondoltam, és éreztem, hogy az arcomra könnyörtelen vonás feszül.

Gyorsan lesiettem a lépcsőn, és belapultam az egyik beugróba, ügyelve arra, hogy egy milliméter se látszódjon ki koromfekete ruhámból, hiszen a tiszta fehér helyiségbe lépve ezt egyből kiszúrták volna.

Most már jöhetnek. Én pedig igyekeztem meglepni őket. Mint a fekete párduc az áldozatát, amikor ráveti magát a fa tetejéről.

Hallottam, amint lejönnek a lépcsőn. Mindjárt ideérnek elém.

Még egy lépés... még egy...

Amint felvillant előttem az elől haladó fegyveres alakja, szinte kirobbantam a rejtékhelyemről.

Hatalmasat rúgtam az elől haladó fegyvert tartó kezére.

Elejtette a géppisztolyt, és rémülten meredt rám, mint valami kísértetre. Vele egyelőre nem törődtem, hiszen nála már nem volt fegyver. Meglendítettem a jobb kezem, és az öklöm kőkeményre edzett

bütykeivel a ragyás arcú orrnyergére sújtottam egy olyan mozdulattal, mint ahogy a teniszesezők fonákkal lecsapják a labdát. Reccsenés hallatszott, a ragyás arcú fejét elöntötte a vér, a fegyvere a földre hullott. Gyorsan a másik felé fordultam. Oldalvást állt nekem, és éppen a géppisztolyáért hajolt le. Felrántottam a lábam, és jókora lendülettel beletalpaltam a lengőbordájába. A lendület nekirepítette a lejáróval szembeni ajtónak. Megpördültem a tengelyem körül, és egy köríves mozdulattal állon rúgtam a ragyás arcút, aki időközben felvette a géppisztolyt a földről. Úgy látszik, még ez sem volt elég neki, mert még mindig állt a lábán. Odaugrottam hozzá, bal kezemmel megmarkoltam a mellén az inget, és gyors egymásutánban három kisívű jobbhorgot ütöttem a gyomorszájára. Amint elengedtem, rongycsomóként csuklott a földre. Ismét a másik felé fordultam, aki éppen bordáit tapogatva, tápázkodott fel a földről. Most szemben állt velem, kissé görnyedten, gyűlölettel az arcán. Átfutott az agyamon, hogy ez a két aljas féreg éppen Mike-ot készült megölni, és az indulat már el is indította a támadásomat. A lábam jóval a másiklejmagassága fölé lendült, majd a sarkam kalapács módjára, iszonyú erővel sújtott le a fejére. Azonnal összerogyott, mint akit letaglóztak. Egy pillanatig még ide-oda cikázott a tekintetem, hátha valamelyik magához tér, majd amikor láttam, hogy ilyesmi eszükben sincs, munkához láttam. Először is kinyitottam az ajtót, és bedobtam a fegyvereket. Ezután behúztam a két ajtót a helyiségbe, és pillanatok alatt megkötöztem őket. Éppen végeztem, amikor a lépcsőn döngő léptek dübörögtek le, majd ajtócsapódás hallatszott. Kezembe vettem az egyik géppisztolyt, és kisurrantam az ajtón. A szobában, ahol Nóra volt, az óriás hangja hallatszott. - Itt vagyok, kicsikém, most már ráérek. A harag szinte lángolt bennem. Nem tudtam, és nem is akartam tovább türtőztetni magam. Berúgtam az ajtóL

70.

Ahogy hangos csattanással kivágódott, már tudtam, hogy hibáztam. Az isten verje meg... Tudtam, hogy nyugodtnak és higgadtnak kell maradnom, és az utolsó pillanatban mégis hibáztam. A hústorony Nóra előtt állt, így nem lőhettem, hacsak nem akartam azt kockáztatni, hogy a lányt is eltalálom. A behemót azonnal kapcsolt, majd szinte hihetetlen fürgeséggel a széken ülő mögött termett. Kezében kés villant, és a penge Nóra nyakához feszült. - Dobd el a fegyvert! - vigyorgott kéjesen. - Különben leszúrom a lányt. Mit tehettem volna? A dühtől szinte szétrobbanva, leengedtem a géppisztoly csövét, majd az egésztestet behajítottam az egyik távoli sarokba. Ha már én nem használhatom, legalább ő se érhesse el könnyen - gondoltam. A hústoronynak azonban valami más járhatott a fejében. - Gyere be, és zárd be az ajtót! - parancsolta. Jobb híján követtem az utasítását. - Most dob a kulcsod is oda! - mutatott a sarokba, ahol a fegyver is hevert. Odadobtam, és várakozóan tekintettem rá. A székekkel együtt könnyedén felkapta Nórát, és beemelte a hozzá közeli sarokba, így a helyiség közepén egy viszonylag nagy szabad rész maradt. Aztán a kést a fegyver és a kulcs mellé hajította. Miután az csörömpölve landolt a földön, rám nézett, és arcára kiült az állatias vigyor. Vonásai félelmetesen eltorzultak,

véreres szemei ijesztően kidülledtek az üregeikből. A beállott idegtépő csendben némán meredtünk egymásra néhány hosszú másodpercig, aztán hirtelen belémvillant valami, és mindent megértettem.

71.

Újra magam előtt láttam, amint a szállodában felbontja Ferreirát a széssel együtt, és elkezdí ütni, rúgni. Akkor sem kellett neki fegyver, pusztá kézzel verte agyon a másikat. És akkor is ugyanez az állatias vigyor ült az arcán. Igen, most már tudtam: ez az ember szadista.

Nem egyszerűen meg akar ölni, hanem szét akar tépni, darabokra akarja törni a csontjaimat, mint Ferreiráét. Még arra is volt esze, hogy Nórát úgy ültesse, hogy az mindent lásson. Agyamban izgatottan cikáztak a gondolatok. Mint valami komputer, igyekeztem felmérni ellenfelem esetleges gyenge pontjait, és a képzeletbeli monitoron egymás után jelentek meg a lehangoló adatok.

Némán, mozdulatlanul figyeltük egymást, aztán az óriás egészen lassan elindult felém, A következő pillanatban már villant a lábam, és teljes erővel gyomron rúgtam. Akár a betonfalba is rúghattam volna ezzel az erővel. Meg se tántorodott, éppen csak megállt. Szinte szuggerálóan nézett rám, az arca, ha lehet, még állatiasabb volt, mint az előbb.

Nórára villantottam a tekintetemet, és láttam, hogy ő is rájött, miről van szó. A szemeiben iszonyat tükröződött.

Az óriás pedig, mint valami hatalmas, elpusztíthatatlan robot, újra elindult. Nem tudtam kitérni előle, így újra támadtam.

A jobbegyenes, amelyet az állára mértem, egy átlagembert letaglózott volna, ő azonban csak megrázta a fejét, és válaszul úgy gyomron vágott, hogy a falnak repültem.

Ahogy a földre zuhantam, gyorsan előre lépett, hogy az arcomra tiporjon, de elpördültem oldalra, így nem talált el.

Felugrottam, elhajoltam a következő ütés elől, és megpróbáltam kirúgni a lábát. Meg se bicsaklott.

Viszont elkapta a lábam, és öklével a sípcsontomra sújtott.

Égető fájdalom nyilallt belém, a könny egy pillanatra elöntötte a szemem.

Újabb ütest kaptam, ezúttal a fejemre. Megszédültem, de annyi lélekjelenlétem még volt, hogy elugorjak a hatalmas erejű rúgás elől. Az óriás lába elzúgott mellettem, és ő maga megtántorodott egy kissé, így sikerült egy másodpercet nyernem.

Megráztam a fejem, a tudatom kitisztult. Nórára néztem, aztán arra gondoltam, hogy mi fog vele történni, ha ez az állat végez velem. A gondolatok hatására éreztem, hogy felforr a vérem, és a fekete köd előnti az agyamat. Az a fekete köd, amelynek nyomán az embernek az az érzése támad, hogy most már minden mindegy. Megszűnt a félelmem, megszűntek a gátlásaim, és most már én is meg akartam semmisíteni az előttem állót.

Valószínűleg a nézése is megváltozhatott, mert az óriás megtorpant, és egy pillanattig csodálkozva, fürkészően meredt rám. Én ezalatt gyorsan végigpergettem magamban a küzdelmünk közbeni mozgását, és rájöttem, hogy mi a sebezhető pontja.

Igaz, hogy rendkívül gyors, de a mozdulataiból következtetni lehet arra, mit fog csinálni. Az ütései előtt kissé fölemelkedik a válla. Ebben a pillanatban még nem képes ütni, de már lendületben van.

Egy másodpercig tartott mindössze, amíg feldolgoztam magamban a tapasztalatokat, és vártam, hogy újra támadjon.

Megindult előre, és ütött. Hátracsusszantam, és vártam a következő ütest.

Újra indult, de számítva arra, hogy ismét hátralépek, most már sokkal nagyobb lendülettel jött. Aztán kissé felemelkedett a válla.

Ebben a pillanatban a hátraugrás helyett odarobbantam, és térdel ágyékon rúgtam egy olyan elementáris, hirtelen mozdulattal, mint amikor egy mezítlás ember parázsba lép, és felrántja a lábát.

Ebbe a támadásba minden erőmet beleadtam, és nem is hatástalanul. Az óriás felnyögött, mire kapott még egyet. Erre összegörnyedt. Egész hátrahúztam a kezemet, majd hatalmas jobbhorgot mértem az állára. Hangos recsegés jelezte, hogy eltört az állkapcsa. A biztonság kedvéért megismételtem a műveletet a másik kezemmel is, ezúttal a fültőre célozva. Megrándult, aztán az egész test élettelenül a földre omlott.

Egy darabig még figyeltem, de aztán rájöttem, hogy már nem fog felállni.

Nórához rohantam, aki hangosan zokogni kezdett. Ez azonban már felszabadult zokogás volt, amelyben az eddig átélt izgalom tört a felszínre

72.

Átöleltem, és gyengéden megcsókoltam. Aztán felpattantam, és kiviharzottam a helyiségből.

Egy perccel később már kulcsokkal tértem vissza, és sorra nyitottam ki a bilincseket. Amint végeztem, felállt, és a nyakamba borult.

- Óh, Tony! - hüppögte. - Mi lett volna, ha te nem jössz?

- Majd később, kislány, mindent megbeszélünk - mondtam. - Most gyerünk Mike-hoz.

- Na mi van, odaadták? - kérdezte vigyorogva, a kulcsokra mutatva, amikor benyitottunk hozzá.

- Azért kellett némi rábeszélés - mondtam, miközben a zárossal matattam.

- Akkor nem is megyünk Kolumbiába? - kérdezte színlelt szomorúsággal, majd félállt, és kinyújtóztatta a tagjait. Tényleg, mi volt ez a tűzijáték az előbb?

- Áh, semmi - mondtam unott arccal. - Fenn a fedélzeten mulatnak, és petárdákkal szórakoznak.

Nóra hitetlenkedve nézett bennünket.

- Még van kedvetek viccelni? - nézett ránk rosszállóan.

Megcsókoltam a homlokát, aztán Mike-hoz fordultam.

- Gyere, bemutatlak a kapitánynak.

- Mit gondolsz, vigyek valami italt? - vigyorgott. - Tudod, vendégségbe nem illik üres kézzel menni.

- Nem kell vinni - nyugtattam meg. - Tudod mit?

Megkóstoljuk azt a fantasztikus sört, amiért ölik egymást az emberek.

73.

Egy perc múlva már a kormányház felé osontunk, ha nem is itallal, de géppisztollyal a kezünkben.

A körszakállas ismét a Playboyt tanulmányozta.

Miké nagy lenülettel kinyitotta az ajtót, bedugta a géppisztoly csövét, és a megriadt körszakállasra mosolygott.

- Hello, főnök! Úgy hallottam, itt a kávéban lökjön ide egy kávé sört.

Az hitetlenkedve meredt rá, aztán tétova mozdulattal odanyújtott egy csomagot. Miké felpattintotta az egyik dobozt, és kifakadt:

- Sört kértem, nem kábítószer.

- A megélőket adja! - magyaráztam szelíden a matrózruhásnak, és a másik kávéra mutattam, amelyen ott díszelgett a halvány kereszt.

Nem sokkal később már Nórával együtt a szűk helyiségben söröztünk, és egy cseppet sem törődtünk a körszakállas ijedt pillantásaival.

Lassan feltűntek a kikötő fényei.

- Mondja, van itt valami duda? - kérdezte Miké a fickótól.

- Van - morogta az, és az egyik kapcsolóra mutatott.

Miké derűs arccal felkattintotta, és átszellemülten hallgatta, a kürt fülsiketítő hangját.

- Üdvözlünk, Miami! - mondta magasztosán, és szájához emelte a sörösdobozt.

74.

Az asztalnál négyen ültünk, July, Nóra, Miké, valamint jómagam, és az italunkat szürcsölgettük.

- Tulajdonképpen miért ide jöttünk? - érdeklődött Miké, miközben körüljártatta a tekintetét a helyiségen. - Az Amigó ugyanígy megfelelt volna, nem?

- Nem árt a változatosság - válaszoltam közömbös arccal, pedig egészen más célom volt azzal, hogy összejövetelünket éppen Miaminak ebben a szuperelőkelő éttermében rendeztem meg.

- Mesélj, Tony! - biztatott Nóra. - Hiszen azt mondtad, hogy most már mindent tudsz az egész ügyről.

- Hát ha mindent nem is...-----mosolyodtam el -, azért hozzávetőlegesen el tudom mondani, hogy mi történt velünk. Szerencsére a rendőrség nemcsak a kolumbiaiakat fogta el, hanem a másik banda egyetlen életben maradt tagját is, a nőt, akit a Teresa panzióban hagytak utóvédnek - tettem hozzá, majd kortyoltam a whiskymből. Közben megérkezett az őrgróf külsejű pincér, és felvette a rendelést. Mielőtt elment, alig észrevehetően rámkacsintott, én pedig bólintottam.

- Kezdd el! - mondta Miké. - Hadd tudjuk végre, mibe is csöppentünk bele.

- Oké, már mondom is - emeltem fel megadóan a kezemet, és mesélni kezdtem.

75.

A történet tulajdonképpen Kolumbiában kezdődött, főszereplője pedig egy Ednantes Corqtinho nevű ember, akit azonban mindenki csak senhor Migueznek nevezett. Ezért maradjunk is a jövőben a Migueznel. Nos, ő volt a kolumbiai kokainbárók közül az egyik leghatalmasabb. A kokabárók hatalmára egyébként jellemző, hogy valóságos kis magánhadsereggel rendelkeznek, szabályos háborút vívnak a rendőrséggel, és nem is olyan régen például Európában, Magyarországon lőttek rá egy kolumbiai diplomatára, aki a kábítószer-ellenes harc egyik legfőbb szorgalmazója az országban.

Nos, Miguez a kokacserjékből saját laboratóriumaiban állította elő a kábítószeret. Ezt azután ide, az USA-ba szállították, ahol a keleti part egyik királya, a szicíliai származású Paoló Bartaluzzi értékesítette, kiterjedt hálózata révén.

Bartaluzzi egyébként a kábítószeren kívül benne volt a szerencsejátékokban, nagy hasznot húzott a prostitúcióból, egyszóval mindenhol felbukkant, ahol törvénytelenül nagy pénzért lehetett keresni. A két maffiózó egymásra talált, és nem is lett volna semmi baj, ha nem romlik meg a viszony kettejük között. Hogy ezt mi váltotta ki, az még nem tisztázott. Lehet, hogy Miguez magasabb árat követelt a kábítószerért, Bartaluzzi pedig nem akart érte többet fizetni, de bármi más is elképzelhető. A lényeg az, hogy Miguez elhatározta, hogy ezentúl maga fogja értékesíteni az árut a saját emberei révén.

- Vagyis betört Bartaluzzi felségterületére - szólt közbe Miké.

- Úgy van - bólintottam. - Valószínűleg úgy gondolta, hogy ehhez is elég erős. A helyzet azonban azt mutatja, hogy lebecsülte ellenfelét. A két geng között ezután véres háború robbant ki, amely váltakozó szerencsével zajlott. Bartaluzzi szerette volna megtudni, hogy Miguez milyen útvonalakon juttatja be az árut az országba. Ezért két jól képzett ügynökét akiket én csak reszelőshangúként és hórihorgasként ismertem meg - Kolumbiába küldte, hogy találjanak valakit, akit be tudnak szervezni, és aki majd elmondja nekik az útvonalakat. Ha ezt tudják, le tudnak csapni a szállítmányokra is. A terv kitűnő

volt, és a szerencse is Bartaluzziéknak kedvezett. Ferreira személyében ugyanis megtalálták azt az embert, akit kerestek. Ferreira a Miguez klán tagja volt, így sok információt tudott szolgáltatni. Hogy miért állt az ellenség szolgálatába? Nos, ezt nem tudjuk, de elképzelhető, hogy néha a saját zsebére is dolgozott, amit aztán a reszelőshangúék valahogy kiszagoltak, és megszarolták. A lényeg az, hogy Ferreira az ő emberük lett. Ezután gyakran előfordult, hogy Bartaluzziék rajtaütöttek a kolumbiaiak szállítmányán, és megszerezték az árut. Miguez nem volt buta, hamarosan rájött, hogy valaki áruló az emberei közül. Elszántan kereste, és a gyanúsítottak köre egyre szűkült. Ebben az időben történt, hogy egy Jósé Vasquez nevű férfi tizenhét éves lánya meghalt kábítószer túladagolásban. Vasquez elhatározta, hogy bosszút áll. A legnagyobb titokban elkezdett, bizonyítékokat gyűjteni Miguez és bandája ellen. A feljegyzéseit - amelyeket egy-két fényképfelvétellel is hitelesített - egy fekete dossziéban gyűjtötte. Idővel ezek a bizonyítékok jelentősen megszorodtak, és Vasquez úgy érezte, hogy eljött a leszámolás ideje. Itt viszont elkövetett egy hibát. Felhívta Miguez - hogy a telefonszámát honnan tudta meg, arról fogalmam sincs -, és diadaliittasan közölte vele, hogy a fekete dossziéban minden összegyűlt, ami ahhoz kell, hogy Miguezot börtönbe juttassa. Ettől kezdve Miguez már kerestette az embereivel. Egyszer éppen fényképfelvételeket készített az egyik titkos laboratórium környékén, amikor meglátták. Üldözőbe vették, de nem sikerült elkapniuk. Ekkor telefonált Julynak, akiről tudta, hogy újságíró, és a kábítószer-ellenes cikkei miatt megbízott benne.

- így volt, July? - fordultam a lányhoz.

Az bólintott, majd beszélni kezdett:

- Vasquez felhívta az újságot, ahol dolgozom, és közölte velem, hogy értékes információkat tud nekem szolgáltatni a kolumbiai kábítószer-maffiáról. Kérdeztem, hogy mi az, mire azt válaszolta, hogy egy csinos fekete dosszié tömve van különféle feljegyzésekkel és fényképekkel.

- És miért nem fordult a rendőrséghez? - kérdezett közbe Nóra.

- Ezt a kérdést én is feltettem neki, de azt válaszolta, hogy Miguez emberei a rendőrségbe is beépültek, és nem akarja megkockáztatni, hogy a dossziét esetleg vele együtt egyből átadják Migueznek. Ezért azt javasolta, hogy találkozzunk itt, Miamiában. Elmondta, hogy szobát foglaltatott, majd megmondta a címet és a szobaszámot.

- Hotel Captain száztizenötös szoba. így van? - kérdeztem.

- így - válaszolta July.

- Valamit még ne felejtsem el! - figyelmeztettem. - A nevét a telefonáló nem mondta meg.

- így igaz - bólogatott July. - Egyébként sem tudtuk befejezni a beszélgetést, mert izgatottan közölte velem, hogy a nyomában vannak, és lecsapta a kagylót.

- Ekkor már valóban a nyomában voltak - vettem át a szót

-, bár a nevét Miguez emberei sem tudták. A panzióba ahonnan magának telefonált

- álnéven jelentkezett be. Amikor

a gengszterek odaértek, Vasquez valószínűleg az ablaknál állva telefonálhatott, mert észrevette őket. Közölte magával, hogy a nyomában vannak, és elmenekült. Néhányan az üldözők közül utána vetették magukat, és a másik csoport pedig - amelyben Ferreira is volt - a szobát kutatta át. Itt találták meg a noteszt, amelybe Vasquez felírta a szálloda címét és a szobaszámot. A többiek ezalatt végigüldözték Vasquez a fél városban, és ha elkapni nem is tudták, sikerült megsebesíteniük. A lövedék ugyan nem talált életfontosságú szervet, de ahhoz elég volt, hogy Vasquez pár napra ágyhoz kösse. Ez nagyon lényeges momentum a történet szempontjából, de erről egy kicsit később.

Az üldözőcsoport visszatért a főhadiszállásra. Itt robbant a bomba. Migueznek ugyanis sikerült kiderítenie, hogy Ferreira az áruló. Nyilvánvaló volt, hogy végezni kell vele, de előbb ki akarták szedni belőle, hogy mit tud Bartaluzziról. A kolumbiaiak ugyanis szerettek volna visszavágni az utóbbi időben elszenvedett vereségekért. Ez volt Ferreira szerencséje. Egy óvatlan pillanatban sikerült kerekét oldania, és ezután meg sem állt, amíg a reszelőshangúékhoz nem ért. Elmondta, hogy mi történt, ők pedig késedelem nélkül érintkezésbe léptek Bartaluzzival. A maffiafőnök érezte, hogy nagy lehetőség előtt áll.

Ha sikerülne megszereznie a dossziét, amellyel minden kétséget kizáróan bizonyítható Miguez bűnössége, akkor ezzel zsarolni tudná a kolumbiait, aki ezután kénytelen lenne úgy tancolni, ahogy ő fütyül.

Haladéktalanul kiadta az utasítást, hogy a dossziét meg kell szerezni. Egyúttal azt is közölte az embereivel, hogy erősítést küld. Az erősítés a köpcös és társa, valamint egy nő személyében meg is érkezett Miami-ba, a Teresa panzióba.

A köpcösök tipikusan a buta nehézfiúk kategóriájába tartoztak. Az átlagosnál jobban tudtak verekedni és lőni, ők ezért kellettek a csapatba.

A nő szerepe az lett volna, hogyha lehetőség van rá, akkor elcsábítsa a dosszié tulajdonosát, és így szedje ki belőle a bizonyíték rejtekhelyét. Mindezt persze csak akkor, ha egy szimpla szobaátkutatással esetleg nem érnek célra.

Természetesen Ferreira is csak a címet tudta, mármint azt, hogy a dosszié tulajdonosa hol fog lakni, tehát kézenfekvő volt, hogy megvárják, amíg megérkezik, aztán munkához látnak.

Bartaluzzi embereinek volt egy másik feladata is. Ferreira tudta, hogy a napokban várható újabb kábítószer-szállítmány érkezése Miami-ba, de nem tudta, hogy hol adják át az árut és mikor. A főnök utasította őket, hogy a dosszié megszerzésén kívül próbálják meg elrabolni vagy megsemmisíteni a szállítmányt.

A Teresa panzióba tehát megérkezett az öt ember, és várt. Nem sokkal később már a kolumbiaiak is Miami-ban voltak. Ők a szállodában szálltak meg, ahová áldozatukat várták. Hogy hogyan kaptak szobát földínyben, nem tudjuk, elképzelhető, hogy valakinek többszörös árat fizettek, ha kiköltözik. Persze, az is lehet, hogy egyszerűen csak megfenyegették.

Megérkeztek tehát Bartaluzzi emberei, a kolumbiaiak, és July, aki egy világraszóló riport reményében jött Miami-ba.

A lányhoz fordultam:

- És ön hogy kapott szobát?

- Teljesen véletlenül - mosolyodott el. - Megmondom őszintén, először úgy gondoltam, hogy valamilyen kisebb panzióban próbálok meg szobát találni, aztán végül mégis úgy döntöttem, hogy előbb megnézem a szállodában. Szerencsém volt. Egy svájci üzletember éppen akkor távozott el váratlanul, mert rossz hírt kapott otthonról. Így azután beköltöztem a helyére.

- Igen - szölt közbe Miké -, bármilyen hihetetlennek tűnik, de állandóan vannak olyanok, akik valamilyen ok miatt váratlanul elutaznak, vagy esetleg el sem tudnak jönni.

- Akkor folytatom - vettem át a szót. - Tehát megérkeztek az üldözők, itt volt July, de ezenkívül jött még valaki. Egy Frank Williams nevű férfi, aki nem más volt, mint az Interpol embere. Tulajdonképpen már elég régóta figyelte Miguez, és azt is tudta, hogy valamilyen módon itt, Miami-ban kerül sor a kábítószer átadására. Ezért, amikor a kolumbiaiak elindultak, Williams követte őket, és ő is a szállodába költözött be. Így teljes a kép.

- Ezután pedig megérkezettél te - mutatott rám Nóra.

- Úgy van - bólintottam -, és itt indult el a bonyodalmak sorozata. Vidáman odaléptem a recepcióhoz, és megkérdeztem, van-e szoba. A kislány gondolkodott egy darabig, majd átnézte a

nyilvántartást.

A szálloda összes szobája foglalt volt, de az egyik vendég, aki szobát foglaltatott, nem érkezett meg.

- Ez volt Vasquez - suttogta maga elé July.

- Úgy, ahogy mondja - mosolyodtam el. - És mivel a szoba már két napja üresen állt, a kislány a szobafoglalást- a szabályoknak megfelelően törölte.

Így tehát beköltöztem, és ezzel elindult az események lavinája, hiszen mindenki csak arra várt, hogy megérkezzen a száztizenötös szoba lakója.

A portáspultnál dolgozó kislány ezután csodálkozott, hogy mindenki élénken érdeklődik az új vendégről, az érdeklődők viszont megtudhatták, hogy a szoba lakója Anthony Grey.

July alig várta már, hogy találkozzon velem, ezért a hallban ülve várt rám.

Miután látta, hogy én adom le a száztizenötös kulcsát, utánam jött a bárba, bemutatkozott, és kérte a dossziét. És ekkor megdöbbenve tapasztalta, hogy úgy teszek, mintha semmit sem tudnék az egészeztől.

Amikor otthagytam, megfigyelte, hogy Nórával távozom. Őt már látta néhányszor a strandon, és Nóra akkor is szenvedélyesen fényképezgetett.

- Így van, July? - fordultam feléje.

- Igen - bólogatott -, azt hittem, hogy Nóra szintén újságíró vagy esetleg fotóriporter, és ő esetleg a jó sztori reményében sok pénzt ígért a dossziéért.

- Én tehát July elgondolása szerint odaadtam neked a dossziét - mosolyogtam Nórára. - És ez a téves feltevés a későbbiekben még nem kevés fejtörést okozott a számomra. De ne vágjunk az események elébe. Mi tehát Nórával elmentünk vacsorázni.

Bartaluzzi emberei ekkor érkezettnek látták az időt, hogy átkutassák a szobámat. Már majdnem végeztek, amikor visszatértünk, és rájuk nyitottam az ajtót.

Meg kell mondjam, hogy mind Bartaluzzi, mind pedig Miguez embereivel óriási szerencsém volt. Tulajdonképpen mindkét csoportnak ki volt adva, hogy végezzen velem. Migueznek a bosszúállás volt a célja, Bartaluzziék pedig úgy gondolták, hogy ha ők szerzik meg a dossziét, akkor zsarolhatják vele Miguezot. Ezért aztán nem hiányzott nekik egy olyan ember, aki esetleg valamilyen formában mégis nyilvánosságra tudja hozni a bizonyítékokat a kokainbáró ellen. Ekkor ugyanis megghiúsult volna az a tervük, hogy Miguezot ezentúl ők is irányítsák a dosszié révén.

-, Hol volt ebben a szerencse? - vonta fel a szemöldökét July.

- A szerencsém az volt - válaszoltam -, hogy mindkét csoportnak szigorúan ki lett adva, hogy először a dossziét kell megszerezni. A dosszié viszont nem volt nálam, legalábbis kezdetben.

A köpcösök tehát ezért nem lőttek le, amikor váratlanul betoppantam, amikor pedig Nóra kopogott az ajtón, dülva-fúlva távoztak, és elhatározták, hogy alkalomadtán újból visszajönnek.

- Még mindig nem értem, hogy miért kellett nekik először a dosszié? - kérdezte July.

- Elmagyarázom - emeltem fel a kezem. - Tegyük fel, hogy nem találják meg nálam a dossziét. Ha engem megölnek, akkor nincs, aki megmondja nekik, hogy hová lett, vagy esetleg kinek adtam oda.

- Értem - bólintott July, és kortyolt az italából.

- Nos, miután a köpcösök távoztak, Nórával elmentünk a strandra - folytattam -, és ekkor lépett a színre Williams. Sietve szobámba lopakodott, és kutatni kezdett.

- De hát ő nem tudhatott rólad - vetette közbe Miké.

- Tudhatott - nyugtattam meg. - Ő ugyanis a kolumbiaiakat figyelte. Azok viszont a száztizenötös szoba lakója iránt érdeklődtek a recepciónál.

Williams számára kézenfekvőnek látszott, hogy én a kolumbiaiak embere vagyok, és

én hoztam a kábítószert. Ezért elhatározta, hogy valamilyen nyomot vagy támpontot igyekszik találni arra vonatkozóan, hogy hol és mikor akarom átadni az árut.

Ez lett a veszte. Éppen a holmimat nézte át, amikor hallotta, hogy matatnak az ajtónál. Természetesen gyorsan elbújt.

- Na, és kik voltak a látogatók? - kérdezte July.

- Miguez emberei - válaszoltam. - Ők is kutatni kezdtek, de a dosszié helyett csak Williamst találták. Williams pisztolyt fogott rájuk, és igazolta magát. A kolumbiaiak egyike kiváló tördobó volt. Egy óvatlan pillanatban előkapta a fegyvert, és mire Williams feleszmélhetett volna, már a mellkasába fúródott a penge. Ekkor azonban újabb váratlan esemény következett. Az ajtónál kulcscsörgés hallatszott.

Miguez emberei villámgyorsan a sötétítőfüggöny mögé húzódtak, és vártak.

Amint beléptem, felfedeztem a haldoklót, majd a telefonhoz léptem. Ekkor a kolumbiaiak leütöttek, és lázasan gondolkozni kezdtek, hogy mitévők legyenek.

Ha kitudódik, hogy megöltek egy Interpolos nyomozót, akkor a rendőrség megszállja a környéket. Ezt viszont nem akarták. És ekkor ötlött fel bennük az a zseniális ötlet, hogy eltüntetik a hullát.

Ugyan ki hiszi el nekem, hogy egy holttestet találtam a szobában, aztán leütöttek, és mire magamhoz tértem, az eltűnt. Igazuk lett. A szállodai detektív valószínűleg úgy gondolta, hogy csak sokat ittam, és beképzelttem magamnak az egészet, vagy egyszerűen csak elaludtam, és álmodtam. Ráadásul akkor este valóban látszott rajtam, hogy ittam egy keveset.

Így tehát Miguez emberei Williams holttestével együtt az erkélyen át távoztak. Nem volt nehéz dolguk, hiszen a szobám a földszinten volt. Annyit viszont még el tudott nyöszörögni nekem a haldokló, hogy a kolumbiaiak veszélyesek. Akkor ezt még nem tudtam mire vélni, igaz, az egész történetet sem értettem.

es

Másnap elmentünk víziszíni. Ekkor kiszúrtam a kolumbiaiakat akik engem figyeltek. A társaik ezalatt átkutatták a szobámat meglepve tapasztalták, hogy nincs ott a dosszié. Én pedig, amikor visszatértünk a szállodába, Nóránál megláttam az ő dossziéját, ami szintén fekete volt. Jobban mondva volt ott másmilyen színű is, de azt hiszem, érthető, hogy az előzmények után nekem csak a fekete tűnt fel.

Most már semmit sem értettem, hiszen a dossziét mindenki nálam kereste, én pedig láttam, hogy Nóránál van. Az fel sem merült bennem, hogy az egy másik dosszié lehet.

- Mindenesetre akkor nem tudtam, mit gondoljak néztem Nórára bocsánatkérően, majd folytattam: - Elhatároztam, hogy alkalomadtán jobban szemügyre veszem, az alkalom

pedig aznap este adódott. Az Amigóból visszaosontam a szállodába, és azt hittem, rosszul látok. A dosszié ugyanis eltűnt. Ugye, maga vitte el? - fordultam Julyhoz.

Szégyenlősen lesütötte a szemét, és bólintott.

- Végül is érthető - bólintottam -, hiszen July ízig-vérig újságíró, és úgy érezte, hogy meglopták. Az orra elől vitték el élete egyik legnagyobb sztoriját. Ezért, amikor elmentünk vacsorázni, besurrant Nórához, és elemelte a dossziét. Amikor azonban látta, hogy ez a dosszié nem az, amit ő keres, nyomban vissza is vitte. Ezért, amikor visszatértünk, a dosszié már a helyén volt.

Én azonban ezt csak másnap vettem észre, így végképp nem tudtam, hogy mit gondoljak az egészről.

Egyre tanácstalanabban figyeltem az eseményeket, és nem hittem, hogy ilyen egyszerű a megoldás.

Ekkor érkezett meg Vasquez a dossziéval. Miguez egyik embere épp az előtérben tartózkodott, amikor betoppant, és kérte a

száztizenötös kulcsát. A recepciós kislány közölte velem, hogy nem tartották fenn a szobáját.

A kolumbiai a párbeszéd hallatán felpattant, és a többiekhez rohant, Vasquez pedig telefonált nekem.

- Nyilván gondolta, hogy én már beszéltem magával vetette közbe July.

- Így van - bólintottam. - Először magát tárcsázta, de a telefont nem vette fel senki.

- Aznap korán kimentem a strandra - magyarázta July. Ki akartam pihenni az előző napi sokkot.

- Vasquez-tehát velem beszélt meg találkozót az Amigóban

- folytattam. - A kolumbiaiak ekkor már követték. Nem vette észre őket, de érezte, hogy nagy veszélyben van. Az Amigóban

aztán megkért, hogy keressem fel Julyt, én pedig igent mondtam. Amint távozott, követői ismét a nyomába szegődtek, de

Vasquez most már kiszúrta őket. Taxin elmenekült előlük, és visszatért a szállóba. Sejtette, hogy üldözői előbb-utóbb megtalálják.

Agyában izgatottan cikáztak a gondolatok, aztán döntött.

Becsempészte hozzám a dossziét, azt gondolva, hogy így, ha

rátörnek, akkor is ő diktálhatja a feltételeket, mert csak ő tudja a bizonyíték rejtekhelyét.

Balszerencséjére azonban a kolumbiaiak másként gondolták.

Kérdezősködés helyett egyből lelőtték, majd lázasan keresni

kezdték a dossziét. Miután nem találták, tanácstalanul távoztak.

Ezután érkezett meg July, aki megtalálta a holttestet. Nem tudta,

hogy mit gondoljon, hiszen végül én is megölhettem volna

Vasquez. A rendőrségtől kiküldött Howard Jackson sem tudta,

hogy nekem mi a szerepem az ügyben. Jackson ugyanis szintén

az Interpol embere volt. Halála előtt Williams üzenetet küldött a

szállodából a központnak. Az üzenetben az állt, hogy nyomon

van, és figyeli a kolumbiaiakat. Ezután azonban nem adott

életjelt magáról, most már tudjuk, hogy miért.

Nos, Jackson ezért szállt ki a helyszínre, látszólag helyi

rendőrként. Nem tudta, hogy mit gondoljon rólam, különösen,

amikor elmondtam a sztorit a halotról a szobámban. A személyleírásból, amit

adtam neki, Williamsre ismert. Ezért engedélyt

kért a főnökeitől, hogy titokban beköltözzön a szállodába. A sors

fintora volt, hogy a szobája éppen Miguez embereinek szobájával

esett egy vonalba, csak egy emelettel lejjebb.

- De miért nem folytatott rendes nyomozást? - kérdezte

Nóra.

- A kábítószer-kereskedelem olyan, mint valami ezerágú fa.

Ha az egyik ágát levágják, a fa még él, a többi ág termést hoz válaszoltam. - Ha

ki akarják irtani, akkor a fa gyökeréhez kell

eljutni. Ezét nem csináltak látványos nyomozást. Igaz, szinte

biztosak voltak abban, hogy a gyilkos valamelyik kolumbiai volt,

de úgy gondolták, hogy először az egész hálózatot kell felszámolni, és csak

azután a gyilkost elkapni.

- Nyilvánvaló - magyarázta Miké is a lánynak -, hogy ha

megzavarják őket, akkor leállítják a szállítást, és nem tudnak

rajtaütni a bandán.

- A szobám időközben már tiszta átjáróház lett - vettem át

a szót -, ezért elhatároztam, hogy én is körbeszimatolok imittamott. Este

felosontam a kolumbiaiakhoz, és kutatni kezdtem.

Legnagyobb meglepetésemre nem voltam egyedül. Ferreira

ugyanis elhatározta, hogy megnézi, hátha Miguez embereinek

sikerült megszerezniük a dossziét.

Összetalálkoztunk, és dulakodni kezdtünk. Ekkor érkeztek

meg a kolumbiaiak. Szerencsémre nekem sikerült elbújni, Ferreira

azonban, úgy látszik, nem is bánta különösebben a

dolgot. Egy régi haragosát hidegvérrel elintézte, majd az óriást

kezde el faggatni.

Az eredmény ismert. Egy óvatlan pillanatban a góliát

rátámadt, és megölte, majd velem is végezni akart.

Beugrottam az alattunk lévő erkélyre, és éppen a dulakodás

zajára felriadó Jackson karjaiba futottam. A sötétség miatt nem ismertem fel, így leütöttem, és-elrohantam.

- Tehát ő volt a rejtélyes fegyveres - mondta Miké elgondolkozva.

- Én már akkor gondoltam, hogy egyik bandához sem tartozik, amikor verekedés közben rám lőtt - magyaráztam. A fegyveren ugyanis nem volt hangtompító, mint a banditákén.

Ekkor azonban nem törődtem ilyen apróságokkal, hanem Nórához siettem, hogy végre közelebbről is szemügyre vegyem a dossziét.

- Én pedig leütöttelek - sóhajtott bűnbánóan Nóra.

Elmosolyodtam, majd folytattam.

- A viselkedése, bár számomra kellemetlen volt, de érthető, hiszen amíg a barátnőjénél volt, a szobáját feldúlták.

Mint később kiderült, Bartaluzzi emberei voltak. Átkutatták a szobát, és megtalálták a fekete dossziét. Aztán diadalittasan vitték a Teresa panzióba, ahol a reszelőshangú megállapította, hogy ez a dosszié nem az, amit ők keresnek. Izgatottan találgatták, hogy mitévők legyenek.

Ugyanakkor még egy kudarc érte őket, Ferreirát megölték.

Igaz, a kolumbiaiak az ő hulláját is gondosan eltüntették, de abból, hogy nem tért vissza, a reszelőshangúék mindent értettek.

Pedig a besúgóban bíztak. Úgy gondolták, hogy ő rrtajd talál valami nyomot, ami alapján meg lehet állapítani, hogy hol és milyen módon történik a kábítószert átadása. Azt ugyan tudták, hogy valamiképpen a tenger felől érkezik az áru, de a pontos forgatókönyvet nem ismerték. Ezt ugyanis Ferreira sem tudta. Ezért elhatározták, hogy a kikötőt állandó megfigyelés alatt tartják, és másnap béreltek egy gyors hajót arra az esetre, ha a kolumbiaiak netán a tengeren kísérlék meg az áru átvételét.

- Balszerencsésükre - fitorította el az arcát Miké. - Ha nem jönnek oda, talán ma is élnek.

- Elképzeltető - válaszoltam, majd folytattam:

- Miután a dossziét nem találták sem nálam, sem Nóránál, elhatározták, hogy üzletet ajánlanak.

Másnap a reszelőshangú találkozóhoz beszélt meg velem az Amigóban. Elképzeltető, hogy milyen fontosságot tulajdonítottak a dolognak, hiszen több százezer dollárt fizettek volna, ha odaadom nekik, amit kérnek.

- Vagy kilyukasztják a bőrödöt - mondta Miké.

- Ez sem lehetetlen - tártam szét a kezem -, ezt azonban most már sohasem fogjuk megtudni. A lényeg az, hogy amikor nemet mondtam, lázasan törni kezdtek a fejüket, hogy kitalálják: hová rejtettem a dossziét. Nálam és Nóránál már keresték. Ekkor terelődött a figyelmük Julyra, hiszen ő volt a másik szállóvendég, akivel láttak beszélgetni. így azután elhatározták, hogy este nála is megnézik.

Én viszont hozzájuk mentem látogatóba. El is kaptak annak rendje és módja szerint, de nem értek rá velem törődni. Egyrészt Julyhoz kellett menniük, másrészt értesítést kaptak, hogy a kolumbiaiak tesznek-vesznek a jachtjukon, és úgy néz ki a dolog, hogy éjjel ki akarnak futni a tengerre.

Így hát engem otthagytak a nővel, ők pedig a dolgukra siettek, lehetőséget adva ezáltal Mike-nak, hogy kiszabadítson.

- Szerencsédre - vigyorgott Miké. - Az a csinibaba már majdnem megerőszkolt.

Elmosolyodtam, és folytattam:

- Igen, így volt, de nem ez a lényeg. A köpcösök felforgatták July szobáját, és amikor nem találtak semmit, a kikötőbe mentek, és csatlakoztak a másik kettőhöz.

Ezalatt én visszatértem a szállodába, és megtaláltam a mindenki által égre-földre keresett dossziét

Aztán elkövettem egy óriási hibát, mert az egészet átvittem Nórához.

Igaz, a Ferreira és az óriás közötti beszélgetésből megtudtam,

hogyan akkor éjszaka hozzák az árut, tehát mindenképpen oda akartam menni, de így, utólag belátom, hogy nem kellett volna átadni Nórának ezt a mindenkire halált hozó tárgyat. Alighogy visszamentem a szobámba, és beálltam a zuhany alá, megjelentek a kolumbiaiak, akiket már nagyon sürgetett az idő, hiszen egyre csökkent a reményük arra, hogy megtalálják azt, amit keresnek.

Végső elkészesedésükben törtek be Nórához, és lám, a dosszié ott volt. Gyorsan döntöttek. A lányt a dossziéval együtt felnyalábolták, aztán elviharzottak a kikötőhöz, mi pedig Mike-kal utánuk vetettük magunkat.

A többi ismert. A kolumbiaiakat és a nőt elfogta a rendőrség. A kihallgatások még folynak, de a történet számunkra lényegében véget ért.

- Hálisstennek - sóhajtott Miké. - Mindig tudtam, hogy szereted, ha zajlik körülöttem az élet. Na, de ennyire?

- Ja, majd elfelejtettem - fordultam Julyhoz -, hogy ezt a csekélységet oda akartam adni magának.

Ezzel elővettem a dossziét, és letettem elé az asztalra.

- Hurrá! - kiáltotta, majd odaugrott hozzám, és mosolyogva jobbról-balról megpuszilt.

Most végre nyoma sem volt rajta a szigorúságnak.

- Hohó... - nevetett Nóra. - Figyelek ám.

És ujjával tréfásan megfenyegetett bennünket. Erre aztán az egész társaságból kitört a nevetés.

76.

Azért, mire a pincér hozta az ételeket, úgy-ahogy sikerült megkomolyodnunk.

Nemhiába voltunk Miami egyik legelőkelőbb éttermében, az ételek valóban nagyon gusztusosán kellették magukat a tányérokra. Mindössze Miké nézett csodálkozva a pincére.

- Az enyém még nincs kész? - kérdezte.

- Egy pillanat, uram - válaszolta az, majd kezével hivatkozólag intett.

A jelre három kínai jelent meg, egy szakács, valamint két segítő, és a magukkal hozott szervizkocsiról gyorsan Miké elé rakodtak.

- Az úr kérése volt - fordult a pincér Mike-hoz, miközben rám mutatott -, hogy lépjük meg önt ezzel az ön által annyira kedvelt különlegességgel.

A kínai szakács Miké előtt termelt, mélyen meghajolt, majd mint a cirkuszban a konferanszié, ha világszámot jelent be, széles mozdulattal a szervizasztalon lévő gyanús külsejű valamire mutatott: - Trepang ala Wui Lui Cheng - közölte diadalittasan.

- A kedvenced, Miké. Tudod... -vigyorogtam az áldozatra, aki elhülten nézett hol a tányérjára, hol a szakácsra, hol meg rám. Nóra, akinek előzőleg elmeséltem a tervemet, egy darabig nézte a mellette ülőt, majd kirobbant belőle a visszafojtott nevetés.

A nevetés, amely lassan átragadt ránk is, és végül a kárvallottal együtt felszabdultan hahotáztunk, nem törődve a körülöttünk ülők rosszalló pillantásaival.

VÉGES

ISBN 963 027 225 3

Pannon Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: Urbán Tamás

Megjelent: 7,57 A5 ív terjedelemben

Nyírségi Nyomda 89. 208, Nyíregyháza

Felelős vezető: Jáger Zoltán igazgató

ANTHONYGREY

AZ ÓRÜLT KÍSÉRTET

A Véres kaland Miami-ban folytatásaként hamarosan megjelenik a szerző következő kötete, amelyben a két kung-fu mester magánnyomozó Mexikóba utazik, egy ottani sportkomplexum

igazgatójának meghívására.

Az épületből rejtélyes körülmények között üdülővendégek tűnnek el nyomtalanul, tüzesetek és titokzatos szellemhangok nyugtalanítják a nyaralókat.

A megmagyarázhatatlan, helyenként kísérteties események váratlanul megsokasodnak, és hőseinknek már nem csupán a sorozatos gyilkosságok tettesét kell felkutatniuk. Az idő előrehaladtával pusztán életbenmaradásuk a tét.

- Láttam tegnap, amikor kijött a szobájából. Maga a gyilkos, ne is tagadja.

Ekkor érkeztem el arra a pontra, amikor elegendő lett belőle. És nemcsak belőle, mindenből ...Az eltűnt emberekből, akik sohasem kerültek elő, a leszűrt férfiből, a másik, balesetnek álcázott gyilkosságból, a szellemből, amely lobogó tollruhájában öt másodperc alatt futja a százat, tehát nem lehet élő ember, a titokzatos tüzesetekből, és egyáltalán ebből az egész rejtélyes disznóságból.

Ma várj csak, te mocskos telefonbetyár, majd adok én neked gondoltam, és a kagylóba üvöltöttem-.

- Igen, vedd tudomásul, hogy én öltem meg. És örülök, hogy megtettem. És téged is kifoglak nyírni! Érted? Téged is!

A vonal túlsó végén néhány pillanatig csend honolt, míg a másik megemésztette a szavaimat, s csak aztán jött a válasz-.

- Nem hiszem, hogy engem is kifog nyírni.

- És miért nem, te pizok? Miért?

- Azért... mert én fogok végezni magával - mondta, és letette a kagylót.

59,-